

Inddragelse i Ungekoordineringen i Hjørring Kommune

Kandidatspeciale i Socialt Arbejde 2024
Aalborg Universitet

Sisse Rosa Bengtson 20183407
Linn Fredberg Knap 20183387

Vejleder: Mia Arp Fallov og Christian Li
Christensen

Anslag: 191.990

Indholdsfortegnelse

Abstract.....	3
Indledning	4
Problemfelt	5
<i>Inddragelse</i>	<i>5</i>
<i>De lovgivende rammer.....</i>	<i>7</i>
<i>Ungekoordineringen.....</i>	<i>8</i>
<i>Begrebsafklaring</i>	<i>11</i>
Videnskabsteori og forskningsdesign	13
<i>Litteratursøgning</i>	<i>13</i>
<i>Videnskabsteori</i>	<i>15</i>
Hermeneutik	15
<i>Forskningsdesign.....</i>	<i>18</i>
Kvalitativt studie.....	18
Forskningsstrategi	18
Metode.....	20
<i>Interview.....</i>	<i>20</i>
Det semistrukturerede interview	21
Forskningsetik	22
Rekruttering af informanter	25
Operationalisering og interviewguide	27
<i>Transskribering</i>	<i>29</i>
<i>Analysestrategi</i>	<i>31</i>
Teori	34
<i>Empowerment af Andersen og Brok.....</i>	<i>34</i>
<i>Motivation af Edward Murray</i>	<i>38</i>
<i>Tillid af Niklas Luhmann.....</i>	<i>40</i>
<i>Relationelt socialt arbejde af Hilary Cottam</i>	<i>42</i>
Analyse	47
<i>Præsentation af informanter</i>	<i>49</i>
<i>Inddragelse</i>	<i>50</i>
<i>Motivation.....</i>	<i>56</i>

<i>Tillid</i>	61
<i>Relation</i>	64
Kapabiliteter.....	65
Tid.....	67
Ulighed i relationsarbejdet	70
Skabe muligheder.....	73
Konklusion	76
Diskussion af kvalitetskriterier og fund	79
<i>Validitet</i>	79
<i>Reliabilitet</i>	81
<i>Generaliserbarhed</i>	82
Litteraturliste	84

Abstract

This thesis is a qualitative study that addresses a youth initiative in Hjørring Municipality, also called Youth Coordination. The study examines the considerations made by the involved counselors when practicing inclusion, as well as how the involved youths experience the inclusion and what conditions might be significant for both. The thesis is prepared with an abductive approach and is inspired by hermeneutics, which forms the framework for the methodological approach of the study as well as our understanding of the phenomenon and the field.

Five semi-structured interviews were conducted for empirical data collection, three of which were with counselors and two with youths. We approached the data collection inductively, from which we identified some central analytical themes: trust, motivation, and relationship. To achieve a theoretical understanding of the empirical data and these analytical themes, we utilized Niklas Luhmann's understanding of trust as a reduction of social complexity. Additionally, we applied Edward Murray's understanding of motivation and Hilary Cottam's theory of relational welfare. We further supplemented with Maja Lundemark Andersen's and Pernille Nørlund Brok's theory of empowerment to nuance the empirical findings regarding inclusion.

Based on the empirical data, we can conclude that trust, motivation, and relationship are significant for the execution of inclusion practices and how the youths experience being included. Additionally, we can conclude that the counselors consider the frameworks for the youths when practicing inclusion. This includes both the physical and municipal frameworks in terms of legislation and requirements. Furthermore, they consider body language and the language used in dialogue with the youths to ensure the best possible understanding and thereby optimize inclusion.

Moreover, we can conclude that mutual trust, motivation, and relationship are significant for inclusion, and that the counselors also consider these aspects in their work with the youths. In terms of relationship building between the youths and the counselors, we can also conclude that time and continuity are significant for the relationship, along with inequality, capabilities, and that a good relationship can create opportunities for both parties.

Indledning

"Jeg kan ikke forstå at man ikke som kommune eller sagsbehandler sætter sig ind i sine borgere på et helt personligt plan, for jeg synes faktisk det kan være en fordel. Hvad går de op i? Hvad kan de lide? Hvad vil de? Hvad betyder noget for dem? Både når de arbejder, men også helt personligt." (Bilag 3, s.17, l. 28-31)

Ovenstående citat er et uddrag fra et interview med en ung kvinde ved navn Vera, som har deltaget i indeværende speciales undersøgelse, og afspejler hendes ærgelse over ikke at blive set for sin person i det kommunale. Undersøgelsen tager blandt andet udgangspunkt i borgernes oplevelse af inddragelse, men også hvordan socialarbejderne eller rådgiveren gør sig overvejelser om, hvordan de inddrager. Dette anskues som en aktuel problemstilling, da der de seneste år er udarbejdet en række undersøgelser, der tegner et billede af at relationsarbejdet er centralt i forhold til at kunne inddrage en borger, men at borgerne desværre ikke oplever at blive inddraget. Og Vera er tilsyneladende ikke alene med hendes oplevelse af en manglende interesse i hende som person, fra det kommunale. I en rapport udarbejdet af VIVE fra 2020, finder forskningscentret faktisk at størstedelen af udsatte unge ikke oplever at føle sig hørt eller inddraget i deres sagsforløb, hvilket kan have konsekvenser for kvaliteten af det sociale arbejde, som bliver udført (VIVE 2020: 5). Undersøgelsen vidner også om at mangel på inddragelse af unge kan lede til forringet selvværd og selvtillid hos den unge, og dette kan have alvorlige konsekvenser for et i forvejen udsat individ (VIVE 2020: 13). Undersøgelsens tilblivelse er netop sket på baggrund af en interesse og omsorg for marginaliserede befolkningsgrupper, herunder udsatte unge. Vi er begge af den overbevisning at alle udsatte fortjener muligheder for at kunne opnå deres fulde potentiale og heri ligger der også et etisk ansvar pålagt vores samfund. Der er større risiko for at blive marginaliseret eller ekskluderet fra samfundet, hvis man tilhører en udsat gruppe (VIVE 2017: 4). Hvorfor støtte, ressourcer og opmærksomhed kan være medvirkende til at skabe et mere inkluderende samfund (VIVE 2017: 12). Et samfund som formår at skabe en social sektor som bygger på inddragelse, også af de unge, og som kan være fundamentet for hvordan vi empower og rehabiliterer marginaliserede grupper i fremtiden.

Problemfelt

I det følgende afsnit vil der indledningsvis blive redegjort for perspektiver på inddragelse. Dette gøres for at bringe en forståelse af de muligheder og udfordringer, der kan være ved inddragelse i udførelsen og oplevelsen heraf. Dernæst vil der blive redegjort for, hvilket ansvar kommunerne har i henhold til at støtte og inddrage marginaliserede befolkningsgrupper, herunder udsatte unge, samt hvilke paragraffer, der understøtter dette ansvar, og hvordan disse er formuleret. Dette gøres for at introducere den aktuelle problemstilling og ligeledes for at afgrænse og indsnævre feltet. Dernæst vil Ungekoordineringen, deres koordinerede teams, deres arbejde og formål heraf, blive præsenteret, for på bedst mulig vis at give et indblik i den konkrete indsats og forståelsen af konteksten af undersøgelsen. Afslutningsvis vil den aktuelle problemformulering blive præsenteret, for dernæst at blive undersøgt og besvaret i takt med at opgaven udfoldes.

Inddragelse

Social- og Boligstyrelsen anbefaler, at kommunerne arbejder inddragende og inkluderende, sådan at borgeren bliver ekspert i eget liv, hvilket i indeværende speciale, vil betyde at den unge kan definere valg om den rette beskæftigelse i form af uddannelse eller job (Social- og Boligstyrelsen 2022). Der findes en lang række metodiske anbefalinger på Social- og Boligstyrelsens hjemmeside, samt vejledende litteratur, der kan guide socialarbejdere eller rådgiveren i, hvordan de konkret inddrager borgeren i deres arbejde. Her bliver der for eksempel omtalt en åben og inddragende retorik, hvor man spørger ind til borgerens ønsker og behov, men også anvender visuelle modeller og en kontinuerlig kontakt, samt opfølgning af borgerens forløb, for at borgeren skal føle sig inddraget (Socialstyrelsen 2022: 6-7). Der kan dog også findes udfordrende aspekter ved inddragelse. Nogle af disse udfordringer opstår i mødet mellem borgeren og rådgiveren, og det kan have betydning for hvordan inddragelse opleves af de involverede (Tortzen 2008: 242-244). Med afsæt i en igangværende undersøgelse fra Aalborg Universitet, kaldet RESPONSIVE, der undersøger marginaliserede borgers oplevelse af inddragelse i det sociale arbejde, på tværs af seks EU-lande, findes det relevant at belyse de udfordringer, der kan være ved inddragelse. Her så de 18 europæiske forskere lignende tendenser i de seks

lande, der blev undersøgt, nemlig at de marginaliserede borgere ikke oplevede at føle sig hørt, hvilket er en central del af inddragelse. De oplevede at blive stemplet og ikke blive taget seriøst, når de ytrede, hvilke ønsker de havde i henhold til deres eget liv (Uggerhøj et. al 2023). Det fund der foreløbig er blevet gjort i undersøgelsen, har gjort at vi er blevet nysgerrige på hvordan de udsatte unge i Ungekoordineringen i Hjørring Kommune, har oplevet inddragelse i deres forløb, samt hvordan rådgiverne har oplevet udførelsen af samme. Inddragelse kan være en tidskrævende og kompleks proces. Inddragelse udøves i høj grad hos rådgiveren i de koordinerede temas, og deraf hviler ansvaret også på deres skuldre (Tortzen 2008: 243). Man kan desuden argumentere for, at der kan findes en konflikt i inddragelse, da det på den ene side bestræber sig på at sikre borgeren har magt og medbestemmelse over eget liv, men det er betinget af at borgerens definition af deres gode liv, er i tråd med samfundets normer og værdier (Andersen & Brok 2021: 22). I indeværende speciales tilfælde, er det, at de unge kan definere det gode liv ud fra Ungekoordineringens term, som er *den positive destination*, relateret til uddannelse og beskæftigelse. Den positive destination skal forstås, som:

"[...] hver enkelt ung skal have en drøm om 'det gode liv'. Det betyder også, at de unge i forhold til den del af det gode liv, der vedrører job og uddannelse ved, hvilke næste skridt de skal tage for at bringe dem på rette vej." (Ungegarantien 2024: 3)

Ud over konflikten mellem de unges vurdering af det gode liv og samfundets normer og værdier, så er det væsentligt at fastholde og udvikle inddragelsen i det danske velfærdssystem. Det handler om at finde den rette balance mellem at sikre borgerne inddrages og har indflydelse på deres egen tilværelse og samtidig sikre, at beslutningsprocessen er effektiv og retfærdig. For det er dét udbytte, som inddragelse kan give, når det udføres med omhu. Ved vellykket inddragelse kan borgeren opleve følelsen af *empowerment*, og at have magten over sit eget liv (Andersen & Brok 2021: 19). Med begrebet empowerment, menes der i indeværende speciale, med udgangspunkt i Andersen og Broks bog om samme, altså:

"Empowerment beskrives som en multikonstruktion, en metode i socialt og sundhedsfremmende arbejde, en måde at forstå og tolke dette arbejde og dets

funktion på, et værdigrundlag og en samfundsopfattelse. Det er et mål og middel, og det er også en strategi. Såvel politisk og socialt som holdningsmæssigt. En strategi, der skal fremme forandringer/forbedringer for samfundets svageste og føre til en større social retfærdighed (...). Et perspektiv der har fokus på ressourcer frem for fejl og mangler hos klienterne i de sociale systemer.” (Brok & Andersen 2021: 18)

Tidligere nævnte undersøgelse, RESPONSIVE, beretter desuden om borgernes positive erfaringer med inddragelse, hvordan denne oplevelse af empowerment bekræftes, men også en værdi i at have en tæt og tillidsfuld relation til personalet, herunder rådgivere og lignende (Uggerhøj et al. 2023). Inddragelse af borgeren har derfor potentiale til at give den udsatte et bedre forløb, samt øget rehabilitering, gennem succesoplevelser og ansvar (Andersen & Brok 2021: 94). Ovenstående litteratur og undersøgelser findes derfor interessant og retningsgivende for specialets fokus, da inddragelse som fænomen findes komplekst og centralt i det moderne velfærdssamfund. Vi vil i nedenstående afsnit derfor belyse, hvilke rammer som er sat for det kommunale, sociale arbejde, for på den måde at blive klogere på hvordan inddragelse i målgruppen kan udøves inden for denne ramme.

De lovgivende rammer

I en undersøgelse fra 2022 af organisationen En Vej Til Alle, som er en del af Bikubenfonden, berettes der om knap 50.000 udsatte unge i alderen 15-24 år, som ikke er i gang med en ungdomsuddannelse, har færdiggjort en eller er i job (En Vej Til Alle 2022: 1). At have så stor en gruppe der står på kanten af samfundet kan have store konsekvenser, også for den unge selv. På Bikubens hjemmeside, argumenteres der for at unge uden job og uddannelse, eller med et skrøbeligt netværk, i gennemsnit er langt dårligere stillet end deres jævnaldrende, som har job, uddannelse og et stærkt netværk. Det koster samfundet mange milliarder, og strider mod velfærdssamfundets og demokratiets grundlæggende værdier (Bikubenfonden). Ansvar for at støtte og løfte gruppen af udsatte unge er pålagt kommunerne. I henhold til den gældende retssikkerhedslov fremgår det af §15 at: *“Kommunalbestyrelsen har ansvaret for og beslutter, hvordan kommunen skal planlægge og udføre sin virksomhed på det sociale og sundhedsmæssige område efter den sociale lovgivning.”* (Retssikkerhedsloven

2019: §15). Deraf menes der, at kommuner har ansvaret for at strukturere, koordinere og udføre de offentlige indsatser der tilbydes, til de borgere som har brug for ekstra støtte, herunder udsatte unge (Retsinformation 2022: §2 j.). De danske kommuner er derfor pålagt en række ansvarsområder i forhold til udsatte unge. Dette omfatter blandt andet forebyggelse og tidlig indsats. Det er altså kommunernes ansvar at forebygge, opdage og håndtere problemer hos unge, der kan føre til social udsathed. Dette kan blandt andet omfatte tiltag som fritidstilbud, støtte i skolen, rådgivning og vejledning samt samarbejde med andre aktører (Børne- og Undervisningsministeriet 2023). Kommunerne er også pålagt at rådgive og støtte de unge og deres pårørende i forbindelse med særlige situationer, hvor de unge er udsatte af den ene eller anden årsag. Dette kan omfatte sociale tilbud, psykologhjælp, økonomisk støtte og lignende. Kommunerne har ligeledes et ansvar for at understøtte de unges uddannelse og beskæftigelsesmuligheder. Dette kan inkludere hjælp til at finde uddannelsespladser eller arbejde samt støtte til at gennemføre en uddannelse eller fastholde en beskæftigelse. Det præcise ansvar og indhold af kommunernes indsats kan variere, da der er forskel på organisation og prioriteringer mellem kommunerne (Børne- og Undervisningsministeriet 2023). Der er dog udstukket retningslinjer og lovkrav på området, som kommunerne skal følge. Disse lovkrav er blandt andet defineret i Den Kommunale Ungeindsats, også kaldet KUI, hvor der er formuleret en lang række paragraffer, som støtter kommunerne i hvilket område og ansvar deres konkrete indsats skal varetage (Retsinformation 2022). Det er opgaven i at få de unge i beskæftigelse, i form af uddannelse eller job, der findes interessant for specialets problemstilling, da det er denne del som bliver varetaget i Ungekoordineringen i Hjørring Kommune.

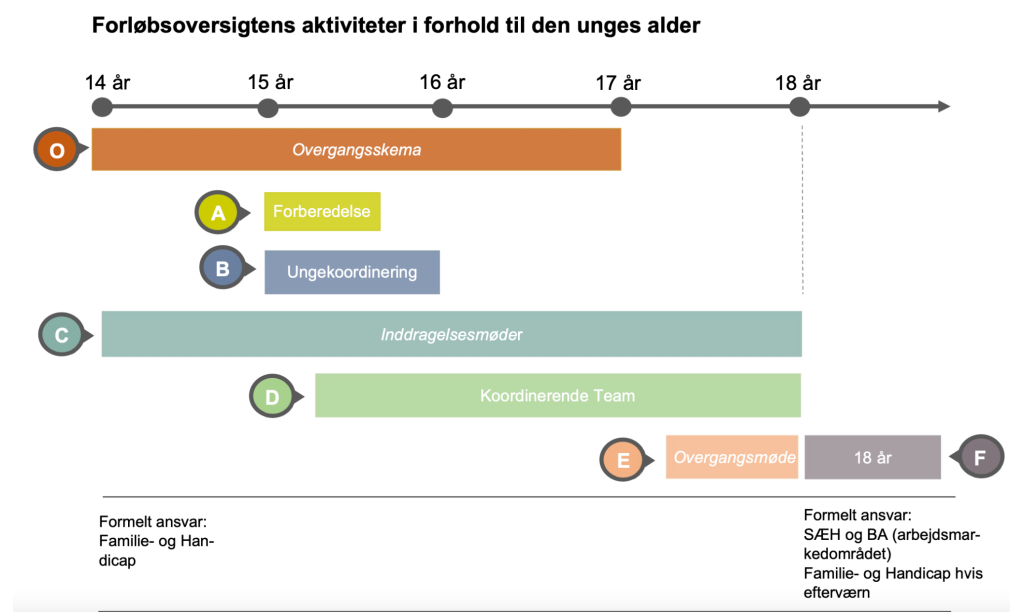
Ungekoordineringen

Som en del af Hjørring Kommunes indsatser findes Ungegarantien. Ungegarantien beskæftiger sig med at støtte udsatte unge i henhold til job og uddannelse og at unge i kommunen er garanteret hjælp og vejledning. Ungegarantiens overordnede formål er, at samtlige unge i Hjørring Kommune skal have de bedste forudsætninger for at lykkes med deres individuelle drømme, der omhandler uddannelse og job. Ungegarantien har indgået et samarbejde med Aalborg Universitet, som har til formål at evaluere Ungegarantien i perioden 2020 og frem til 2031, og skal heri være med til

at sikre de langvarige virkninger af Ungegarantien, og give mulighed for at følge de unge, og derved blive klogere på målgruppen. Samarbejdet kan give et væsentligt indblik i en specifik indsats og derved styrke videnen om, hvad der kan være medvirkende til at løfte indsatser til unge i forbindelse med job og uddannelse. Samlet har disse evalueringer til formål at understøtte implementeringen og udviklingen af Ungegarantien, så den løbende kan justeres for størst mulig effektivitet i indsatsen. (VIA ritzau, 2023). Overordnet er der tilsyneladende positiv feedback fra evalueringerne på implementeringen af Ungegarantien. Dog er der nævnt at der findes videnshuller, der kræves afdækkes, for fortsat at opleve en positiv udvikling af organisationen som helhed. Det kræves at der fortsat sættes opmærksomhed og fokus på Ungegarantiens og dens aktiviteter (Aalborg Universitet, 2022: 5). Et af disse videnshuller bestræber indeværende speciale sig på at få afdækket, hvor valgte fokus er på rådgivernes overvejelser omkring udførelsen af inddragelsespraksis og hvilke forudsætninger der har betydning for den unges oplevelse.

Som en del af Ungegarantien findes Ungekoordineringen, der specifikt arbejder mod at støtte udsatte unge i overgangen til voksenlivet. Ungekoordineringen sammensætter skræddersyede, koordinerede teams til hver udsat ung, for at støtte den unge i vejen mod den tidligere nævnte positive destination. Den positive destination er et pejlemærke og målestok for, hvor der skal arbejdes hen imod og hvilke milepæle der skal opnås hos de unge undervejs (Ungegarantien 2024: 3). Ungekoordineringens indsatser er for unge, hvor det forventes at der er brug for støtte fra deres 15. leveår, og efter deres 18. leveår. Det kan være unge, som har et behov for støtte i forhold til bolig, bostøtte, forskellige hjælpemidler eller arbejdsmarkedsindsatser fra Jobcentret. Det omhandler problemstillinger, der kan knytte sig til forskellige fagligheder, hvor Ungekoordineringens opgave er at skabe og sikre en samlet helhed i indsatserne til den unge og en effektivitet i forhold til de involverede fagpersoner (Ungegarantien 2024: 3). Ungekoordineringens målgruppe defineres yderligere ud fra Barnets lov §122 og §123. Disse specificerer blandt andet at der skal forefindes en forbedret overgang til voksenlivet for unge, der besidder en betydningsbærende og varig funktionsnedsættelse. Herunder både fysiske og psykiske funktionsnedsættelser, men også kroniske eller langvarige lidelser (Ungegarantien 2024: 7). Der blev i 2018 indgået en samarbejdsaftale med Børne-, Fritid og Undervisningsforvaltningen, Arbejdsmarkedsforvaltningen samt Sundheds-, Ældre- og Handicapforvaltningen, hvor der blev foretaget opdateringer for

samarbejdet, for at kunne styrke dette og forløbet med de unge (Ungegarantien 2024: 4). Der afholdes koordineringsmøder, hvor Ungekoordineringen, som består af et fast team på seks medarbejdere, har mulighed for at drøfte hvilke behov, der vurderes at være bedst, for at kunne støtte den unges overgang til enten voksenlivet eller overgangen til voksenområdet i kommunen. Formålet med disse koordineringsmøder er at nedsætte dét koordinerende team, som fremadrettet skal samarbejde med den unge i overgangen. Ligeledes har koordineringsmøderne til formål, at sætte retning for fremtidige møder og samtidig sikre, at de forskellige fagligheder og perspektiver bringes ind i samarbejdet. Alt sammen noget der har til formål, at kunne arbejde helhedsorienteret og skabe et koordineret forløb frem mod den unges overgang til voksenområdet. (Ungegarantien 2024: 11). Alle de involverede forvaltninger er en del af koordineringsmøderne, for at kunne bringe hver deres faglighed, styrke og opmærksomhed ind i samarbejdet og den specifikke opgaveløsning (Ungegarantien 2024: 6). Det koordinerede team har efterfølgende til opgave at forventningsafstemme det fremtidige forløb med den unge samt forældre, både på kort- og lang sigt. Heri med opmærksomhed på at den unge er aktør for egne drømme til fremtiden i bredest mulig omfang, samt at sikre den løbende inddragelse af den unge (Ungegarantien 2024: 13). Kigger man på nedenstående visualisering af Ungekoordineringens præsentation af deres arbejdsgang, er inddragelse en del af den unges forløb fra start til slut (Ungegarantien 2024: 8).

Med denne opsætning af de koordinerende møder er den unge ikke deltagende i selve mødet, hvor de koordinerende team bliver sat, men der afholdes efterfølgende inddragelsesmøder. Det sammensatte koordinerede team skal forventningsafstemme med den unge og forældre om samarbejdet og orientere om, hvordan der frem mod den unges 18. år samarbejdes tværfagligt, med henblik på den unges perspektiver og ønsker for fremtiden (Ungegarantien 2024: 13). Ungekoordineringens overordnede arbejde kan opsummeres til, at de sikre overgangen fra børne- og ungdomsliv til voksenlivet. Samtidigt sikres der at støtten og indsatserne kan og skal håndteres rettidigt og med så meget smidighed mellem organisationer og lovgivninger, som muligt (Ungegarantien 2024: 3). Efter at have redegjort for Ungegarantien og herunder Ungekoordineringens metodiske fremgangsmåder, finder vi det relevant at belyse deres arbejde i henhold til inddragelse som fænomen. Ungegarantien, og herunder Ungekoordineringen, har i 2022 deltaget i den tidligere anvendte undersøgelse, af organisationen En Vej Til Alle, der har udarbejdet ni såkaldte ingredienser, som kan optimere indsatser, særligt henvendt til udsatte unge. De ni ingredienser er blandet andet med fokus på at lade lyst og interesse være bærende for retning, at fællesskaber er vigtige for den unge og opleve anerkendelse i processerne for at kunne skabe en meningsfuld tilværelse for den unge (En Vej Til Alle 2022: 4). Vi kan i de udarbejdede ingredienser spore inddragelse flere steder, og finder det derfor interessant at anskue inddragelse i Ungekoordineringens koordinerede teams metodiske arbejde, samt hvilke forudsætninger der kan have en betydning for udførelsen, men også oplevelsen af samme hos de unge. Ovenstående problemfelt har i indeværende undersøgelse affødt en nysgerrighed, hvilket har ledt til følgende problemformulering:

Hvilke overvejelser gør rådgiverne sig, når de udfører inddragelsespraksis i Ungekoordineringens koordinerede teams og hvilke forudsætninger kan have en betydning for hvordan denne udføres af rådgiverne og opleves af de unge?

Begrebsafklaring

For at få en forståelse af indeværende speciales problemformulering og få en konkretisering af denne, samt undersøgelsens formål, så findes det relevant at redegøre for hvordan inddragelse forstås, og ikke mindst hvordan det udmærker sig i forhold til andre begreber i samme genre, herunder samskabelse eller lignende.

Vi tager udgangspunkt i pensumlitteratur, hvor der henvises til en rapport udarbejdet af Rådet for Sociale Udsatte fra 2021. Den omhandler en fælles forståelsesramme for deltagelse af borgere i udsatte, sociale positioner, og undersøgelsen har ladet sig inspirere til at dykke ned i de forskellige forståelser af inddragelse, samskabelse og borgerinvolvering, der benyttes heri. Der skelnes nemlig mellem disse begreber, hvor der rangeres i hvor høj grad borgeren har indflydelse på sit eget forløb, og her vurderes borgerinvolvering til at være der hvor borgeren har mest indflydelse, og modsat vurderes det i rapporten, at betegnelsen inddragelse, er der hvor borgeren har mindst indflydelse (Rådet for Socialt Udsatte 2021: 11). I rapporten henvises der til en artikel skrevet af ledelseskonsulent, Jens Ulrich, der netop skelner mellem involvering og inddragelse. Her defineres inddragelse som:

"(..) at socialarbejdere udvikler og producerer løsninger for borgeren snarere end sammen med borgeren. Inddragelsen består i, at borgeren gives mulighed for at komme med input til udviklingen og tilrettelæggelsen af sociale services, ydelser og politikker." (Rådet for Socialt Udsatte 2021: 11)

Her anskues det altså, at borgeren inddrages i hvilke inputs de har til deres forløb, men ikke nødvendigvis har frit spil, og at de derfor heller ikke inviteres helt ind i udviklings- og beslutningsrummet. Her er der i de fleste tilfælde en myndighedsperson som vurderer i hvor høj grad den pågældende borger skal inddrages, og på hvilke parametre (Ulrich 2018). Involvering defineres derimod som:

"Mens løsninger bliver skabt for borgeren i borgerinddragende processer, skabes de ifølge Jens Ulrich sammen med borgeren, når der er tale om borgerinvolverende processer. Når borgerne involveres, er de ikke kun med fra sidelinjen. De sidder med "om det runde bord" under hele eller i hvert fald store dele af udviklingen, implementeringen og evalueringen af en indsats, aktivitet eller politik." (Rådet for Socialt Udsatte 2021: 11)

Med afsæt i disse definitioner, vurderer vi at det er begrebet inddragelse, som er mest passende at benytte i undersøgelsen, fordi man kan argumentere for, at de førnævnte lovgivende rammer, samt Ungekoordineringens arbejdsgange begrænser en komplet involvering af borgerne. Dertil er det også relevant at pointere, at Social- og

Boligstyrelsen også benytter begrebet inddragelse, fremfor samskabelse eller involvering, og derfor er det også den anbefaling som bliver videreformidlet til kommunerne, og derfor også den praksis vi forventer at se i empirien (Social- og Boligstyrelsen).

Derudover ønsker vi at klargøre indeværende speciales forståelse af ordet "rådgiver", da der i undersøgelsens informantgruppe kan optræde forskellige kommunale stillingsbetegnelser, der fra informantens side ikke nødvendigvis læner sig op af den klassiske forståelse af en rådgiver. Vi har valgt at benytte betegnelsen "rådgiver" om alle kommunale informanter, men også som en fællesbetegnelse for den personalefigur, der optræder som en del af Ungekoordineringens koordinerende teams, eller som en kommunal ansat. Dette er gjort for at mindske forvirringen omkring, hvilken stillingsbetegnelse der varetager hvilke opgaver, og for at opnå en samlet forståelse af det ansvar der er pålagt det kommunale, og deraf også de ansatte.

Videnskabsteori og forskningsdesign

I det følgende afsnit vil undersøgelsens litteratursøgningsproces og videnskabsteoretiske valg blive redegjort og argumenteret for, samt specialets forskningsdesign. Indledningsvist vil specialets litteratursøgningsproces blive belyst, for på den måde at delvist kortlægge den eksisterende litteratur på området, som anvendes i specialet. Dernæst vil den videnskabsteoretiske tilgang blive præsenteret, i form af hermeneutikken, som vil være rammesættende for udformningen af specialet. Afslutningsvis vil specialets forskningsdesign blive præsenteret, og strategien herunder vil blive redegjort, inden specialets metodiske valg præsenteres.

Litteratursøgning

I det følgende afsnit vil specialets litteratursøgningsproces blive præsenteret, hvor det udfoldes, hvilken litteratur, der har dannet vores forforståelse for specialets tilblivelse, samt grundlaget for indledning, problemfelt, problemformulering og interviews.

Som præsenteret tidligere fik vi kontakt til Ungekoordineringen gennem det projektorienterede forløb på 3. semester af KSA. Allerede fra etableringen med Ungekoordineringen igangsatte vi en åben litteratursøgning for at tilegne os yderligere

viden om det kommunale regi samt Ungekoordineringen og deres arbejde. I den indledende fase af specialets opstart og afgrænsning af emne, afholdt vi et møde med en repræsentant fra Ungekoordineringen. Under selve mødet blev der fremlagt forskellige perspektiver på emner Ungekoordineringen fandt interessant at få undersøgt: borgernes oplevelse af de koordinerende forløb som kommunen sammensætter, de fagprofessionelles oplevelser og håndtering af de koordinerende forløb samt forældreperspektivet og samarbejdet om de koordinerede forløb. Ud fra disse perspektiver og forforståelse af Ungekoordineringen fandt vi stadig at vores interesse lå ved borgerperspektivet og de unges oplevelse af de koordinerede forløb, men også en nysgerrighed på hvordan rådgiverne inddrager de unge gennem disse forløb. Under selve mødet kom der fokus på inddragelse, og deraf opstod en enighed om, at dette kunne være en afspejling af de unges oplevelse. Deraf blev vi nysgerrige på, hvordan inddragelse udføres af rådgiverne og hvorledes opleves dette af de unge.

I vores proces for at lære Ungekoordineringens arbejde at kende blev vi opmærksomme på, at inddragelse er et værktøj de anvender, hvorfor vi blev nysgerrige på, hvorledes kravene til inddragelse er formuleret til kommunerne. Vi brugte derfor, i vores litteratursøgningsproces, søgeord som *borgerinddragelse* og *kommunale lovkrav*. Dette ledte os blandt andet frem til Retsinformation.dk, Social- og Boligstyrelsens hjemmeside samt Børne- og Undervisningsministeriets hjemmeside, der belyste kommunernes ansvar i forbindelse med inddragelse af borgere samt lovkravene for de kommunale indsatser. Dette var medvirkende til at definere retningen for projektet, danne grundlag for problemfeltets formulering samt videre litteratursøgning. Herfra iværksatte vi en systematisk litteratursøgning, hvor vi tilrettelagde en mere struktureret tilgang til indsamling af litteratur og opnåelse af yderligere relevant viden på området (Aarhus University Library). Heri fandt vi blandt andet frem til den tidligere anvendte undersøgelse fra Bikubenfonden, som i samarbejde med En Vej For Alle, har lavet en undersøgelse, der har fundet frem til de førnævnte ni virksomme ingredienser i ungeindsatser. Disse ingredienser er tiltænkt som viden til indsatser, der beskæftiger sig med unge, som er uden job eller uddannelse (En Vej Til Alle 2022: 4). Denne undersøgelse relaterer sig til specialets fokus og har derfor medvirket til at give os relevant viden, forme problemfeltet og har kunne understøtte fund, som er gjort i specialet. Ydermere fandt vi, i denne litteratursøgningsproces, frem til den undersøgelse fra VIVE som er anvendt i

indledningen, der omhandler livsvilkår og social eksklusion i Danmark (VIVE 2017). Denne har været medvirkende til at definere specialets fokus og understøtte vores begrundelse for vigtigheden af specialet dette. Vi fandt endvidere den igangværende undersøgelse fra Aalborg Universitet, kaldet RESPONSIVE, som også er anvendt i ovenstående problemfelt. Undersøgelsen kigger, som tidligere nævnt, på marginaliserede borgers oplevelse af inddragelse i det sociale arbejde, på tværs af seks EU-lande, og heri findes det, at det er relevant at belyse de udfordringer der kan være ved inddragelse (Uggerhøj et. al 2023). Da inddragelse beskrives som værende en del af Ungekoordineringens arbejde, fandt vi denne undersøgelse relevant i forhold til, hvordan de udsatte unge i Ungekoordineringen i Hjørring Kommune, har oplevet at føle sig inddraget gennem deres eget forløb, samt hvordan rådgiverne har oplevet udførelsen af samme og hvilke forudsætninger der påvirker dette. Hele specialets litteratursøgningsproces har derfor været medvirkende til at udvide vores forståelser af emnet, afgrænse og tydeliggøre specialets retning og derved præcisere formuleringen af specialets problemformulering.

Videnskabsteori

I det følgende vil vi beskrive og argumentere for vores valg af videnskabsteoretisk ståsted i det indeværende speciale. Videnskabsteorien er afgørende for, hvilke metodiske overvejelser, der løbende er blevet gjort i undersøgelsen, og deraf også medbestemmende for, hvilke metodiske beslutninger der i sidste ende er blevet truffet. Videnskabsteori bør anskues som retningsgivende for, hvordan den valgte problemstilling bliver anskuet og behandlet, men også hvordan den nytilegnede viden benyttes og fortolkes (Juul & Pedersen 2012: 13). I indeværende undersøgelse finder vi det naturligt at aktivt benytte vores egen forforståelse i mødet med vores informanter, blandt andet på baggrund af vores førnævnte praktikker i kommunalt regi, og derfor finder vi det mest fordelagtigt at tilgå feltet fra et hermeneutisk ståsted.

Hermeneutik

Hermeneutikken forstås som viden om *den menneskelige væren*, altså om individers eksistens, intersubjektivitet og oplevelse af tilstedeværelsen i livet (Juul & Pedersen 2012: 121). Indeværende speciales ontologiske overbevisning rodfæster sig ligeledes i hermeneutikken, hvor man forstår verden og mennesket som et fortolkende

væsen. Dette formuleres af Gadamer som "*væren i verden*", og dækker altså over forståelsen af individets tilværelse, altså også i relation til forskeren, og ikke kun feltet (Juul & Pedersen 2012: 111). I hermeneutikken er der ofte en betoning af, at væren og forståelse er tæt forbundet. Det vil sige, at vores forståelse af virkeligheden ikke er objektiv og uafhængig, men derimod formet af vores kulturelle, sproglige og historiske baggrund. Denne forståelse af ontologi lægger vægt på subjektivitet og kontekstualisering af vores forståelse af virkeligheden. Den hermeneutiske ontologi forstås altså som, at virkeligheden er konstrueret gennem vores forståelse og fortolkning af den. (Fuglsang et al. 2013: 291). Undersøgelsen vil primært tage udgangspunkt i den filosofiske hermeneutik, der er skabt af Hans-Georg Gadamer, og udskiller sig ved at ville anskue individers oplevelse af livet, og interesserer sig også for historiske, kulturelle faktorer der kan påvirke denne, og hvordan disse faktorer kan udløse bevidste og ubevidste mekanismer i individet (Juul & Pedersen 2012: 121). Rammen for indeværende speciale er netop, at undersøge henholdsvis de unge og rådgivernes oplevelse af de koordinerede forløb, herunder deres oplevelse af inddragelse og har derfor ikke et mål om at finde en endegyldig sandhed, men derimod at fortolke på de oplevelse vi møder i feltet. Med udgangspunkt i ovenstående, bør hermeneutik anskues som en fortolkningskunst, hvor der fortolkes på den nye viden og den indsamlede empiri, for på denne måde at skabe en ny forståelse. Forståelse skal i en hermeneutisk kontekst ikke forstås som objektiv, universel eller endegyldig, men derimod som dynamisk og subjektiv (Juul & Pedersen 2012: 107).

Indeværende projekts epistemologi er ligeledes i tråd med den filosofisk hermeneutiske tradition, hvor forforståelser og forståelser er centralt for at kunne udarbejde et studie. En såkaldt forståelse kan sågar lede til ny viden, og dermed generere en ny forståelse, for på den måde at blive fortolket. Disse forståelser bør desuden anskues ud fra feltets kontekst, og mødes med forskerens forforståelse, for på denne måde at skabe en *horisontsammensmeltning* (Juul & Pedersen 2012: 125). Formålet med dette er blandt andet at forkaste de fordomme, som ikke længere findes relevante, efter mødet med ny viden, for på den måde at komme tættere på en mening (Juul & Pedersen 2012: 124).

I indeværende speciale, kan denne vekselvirkning altså opstå i mødet med de unge og rådgiverne, og ligeledes gennem fortolkning af den indsamlede empiri. Det kan altså ses som en slags "kamp", hvor fordommene mødes med den sociale virkelighed, for at se hvem af dem der er mest berettiget, og her er det den hermeneutiske forskers

opgave at være åben og lade sig belære af den nye viden som genereres. Ikke at vi som fortolkere bør slette vores egne fordomme komplet, men inddrage feltets erfaring for at forstå det, og lade os indføre i den verden, gennem hermeneutikken (Juul & Pedersen 2012: 125). Denne fortolkningskunst består altså også af forforståelser eller fordomme, som er skabt på baggrund af forskerens miljø, netværk, normer, værdier, erfaringer, også dem som bliver gjort i feltet og i mødet med dette. Derfor forholder forskeren sig ikke som en neutral observatør, på jagt efter en endegyldig sandhed, men er i en dynamisk proces, hvor vedkommendes forforståelse konstant bliver udfordret, og dermed også genererer nye forståelser. Derimod har forskeren sine fordomme med sig ind i feltet, både bevidst og ubevidst, i forsøget på at opdage ny fortolkningsværdig viden der kan generere ny viden eller en form for mening (Juul & Pedersen: 122). Disse fordomme eller forforståelser bør dog ikke anskues som fejlkilder, tværtimod, argumenterer Gadamer for at den hermeneutiske forsker er afhængig af sin forforståelse, for at kunne erkende ny viden, men også for at kunne stille de relevante spørgsmål i feltet (Juul & Pedersen 2012: 122).

Indenfor den filosofiske hermeneutiske forskningstradition findes der begrebet *den hermeneutiske cirkel*, som beskriver, hvordan forskeren forsøger at fortolke empirien for en ny forståelse. Dette sker ved en sontring mellem forskeren og feltet eller individet, som der undersøges. Her ses forskeren ikke længere som en udenforstående, der skal forstå et felt korrekt, men nærmere som en del af forståelsen, og altså fortolkningen (Juul & Pedersen 2012: 111). I henhold til indeværende speciale, kan dette blandt andet forefindes i undersøgelsens empiriindsamling, hvor vi som forskere forholder os til vores egen forforståelse, men også påvirkning på feltet. Disse videnskabsteoretiske valg har en betydning for hvordan vi tilgår og forstår feltet, og muliggør at vi kan generere nye forståelser hos både de udsatte unge, men også hos rådgiverne i Ungekoordineringen. Derudover muliggør hermeneutikken også en række metodiske valg, som vil blive præsenteret og argumenteret for senere i specialet.

Forskningsdesign

I de følgende to afsnit vil specialets forskningsdesign blive præsenteret. Der vil indledningsvis blive redegjort for, hvorledes indeværende speciale er udformet som et kvalitativt studie. Efterfølgende fremgår specialets forskningsstrategi, hvor den abduktive tilgang er valgt.

Kvalitativt studie

Indeværende speciale er udformet med kvalitative metodiske overvejelser og tilgange og kan derfor betegnes som et kvalitativt studie. Kvalitativ metode, er som begreb, en fælles betegnelse for flere forskellige undersøgelsesmetoder, hvor dette speciale anvender interview som metodisk tilgang (Aarhus Universitet: Metodeguiden). Overvejelserne og argumentationen herfor fremgår i afsnittet om interview og semistruktureret interview. Ved anvendelse af kvalitative metoder opnår vi mulighed for at få viden omkring forhold og fænomener, som typisk kan være vanskeligere at kvantificere og måle i tal (Metodeguiden). Vi tilstræber analytisk generaliserbarhed og dette udfoldes yderligere i afsnittet om dette senere i specialet. Vi er optaget af at forstå og fortolke henholdsvis de udsatte unges oplevelse af inddragelse i de koordinerede forløb. Samtidig er vi optaget af rådgivernes oplevelse af udførelsen af deres arbejde med det udsatte unge, ligeledes med fokus på inddragelsespraksis og betydningen af denne (Brinkmann & Tanggaard 2015: 13). Vi tilstræber os derfor efter at undersøge de menneskelige aktørs egne perspektiver om den verden, de befinder sig i. På den måde, at forstå livet "indefra", gennem de lokale praksisser og gøren. I dette tilfælde, at komme nærmere på de udsatte unges oplevelse af deres koordinerede forløb i Hjørring Kommune og ligeledes rådgivernes oplevelse af udførelsen af deres arbejde i de koordinerede forløb, begge med inddragelse som et fokus.

Forskningsstrategi

I indeværende speciale er den abduktive tilgang anvendt til at tilgå undersøgelsen og den tilhørende empiri. Den abduktive tilgang tillader os at gøre brug af processer, hvor

både induktive tilgange og deduktive tilgange er tilgængelige. Abduktion kendetegnes netop ved en veksling mellem deduktion og induktion, hvor formålet er at generere ny viden, for at kunne fortolke på denne, og skabe mening, hvilket stemmer overens med vores hermeneutiske tilgang i specialet (Jespersen 2013: 182). Indledningsvis blev undersøgelsen begyndt i tråd med en mere deduktiv tradition, da vi brugte en del ressourcer på at afdække eksisterende litteratur på området. Den abduktive tilgang har muliggjort, at vi til en start har kunne fordybe os i eksisterende forskning og fund, som allerede findes omkring specialiserede indsatser til udsatte unge i det kommunale regi. Dette genererede til dels en bredere viden om feltet, men også supplerede vores forforståelse, som deraf rustede os til at kunne udarbejde en interviewguide. Det var vores ønske at udforme en interviewguide, der kunne indramme interviewet ud fra de temaer, som var defineret på baggrund af specialets problemformulering, den eksisterende forskning samt ud fra Ungekoordineringens beskrivelse af arbejde, formål og processer.

Under empiriindsamlingen arbejdede vi til gengæld mere induktivt, hvor vi til dels lod informanterne styre retningen på interviewet, mens det udspillede sig, i et forsøg på at afdække feltet så eksplorativt som muligt. Dette gav os mulighed for at være åbne og følge vores informanters udsagn, og dermed ikke lade os begrænse af vores tematiske afsæt ud fra problemformuleringen samt den eksisterende forskning (Timmermans & Tavory 2012: 168). Abduktion har altså sat rammerne for, at vi har kunne kombinere netop den viden vi har opnået fra den eksisterende forskning omkring indsatser til udsatte unge, omkring Ungekoordinerings opbygning og arbejde, samt inddragelse.

I indeværende speciale findes kombinationen central, da vi lader både eksisterende forskning, og tematikker formuleret derudfra, samt anomale, empiriske fund, fylde i dataindsamlingsprocessen. Derudover har vi været åbne for, at give plads til de unges umiddelbare oplevelse af de koordinerede forløb, samt rådgivernes umiddelbare oplevelse af udførelsen af inddragelsespraksis (Timmermans & Tavory 2012: 169-172). Den abduktive tilgang præger ligeså vores transkriberings- og kodningsproces, hvor vi gør os fortrolige med vores empiriske materiale og heri efterfølgende har fokus

på ikke at undlade de interaktioner vi har oplevet i interviewsituationerne. Dette muliggør at vi kan genbesøge vores empiriske materiale og deri maksimere potentialet for både at kunne analysere på de tematiske rammer vi havde defineret fra start, samt de empiriske overraskelser der dukkede op undervejs (Timmermans & Tavory 2012: 169-172). Denne analytiske proces begrebsliggøres af Timmermans og Tavory som *defamiliarisering*, og defineres som en igangværende proces, der tillader at vi kan gå tilbage i vores empiri, og "*gøre det kendte ukendt*", for på den måde at kunne få øje på nye analytiske pointer, som måske ikke blev tydeliggjort ved første øjekast (Timmermans & Tavory 2012: 177). Der kan argumenteres for, at denne proces åbner op for fortolkningens kunst, og understøttes desuden af hermeneutikkens søgen efter ny viden og mening, hvilket muliggøres af den abduktive tilgang.

Metode

I det følgende afsnit vil vi beskrive og argumentere for vores metodiske overvejelser og valg. Derudover en argumentation for, hvorfor kvalitative, semistruktureret interviews imødekommer besvarelsen af vores problemformulering, men også er i tråd med den hermeneutiske videnskabsteoretiske overbevisning. Vi vil ligeledes redegøre for vores forskningsetiske overvejelser, samt argumentationerne herfor. Dernæst vil vi redegøre for, hvordan vi har rekrutteret vores informanter, for afslutningsvis at præsentere projektets operationalisering, interviewets gennemførelse samt transkribering og kodning af det empiriske materiale.

Interview

I overensstemmelse med projektets hermeneutiske tilgang, har vi valgt at anvende kvalitative interviews som metode til indsamling af empiri. Ved anvendelse af det kvalitative forskningsinterview er formålet "*at forstå verden ud fra subjekternes synspunkter, udfolde betydningen af deres oplevelser og afdække deres levede verden forud for videnskabelige forklaringer.*" (Brinkmann & Kvale 2015: 19). Det kvalitative interview findes derfor fordelagtigt, da det giver mulighed for at få indsigt i nogle af de mekanismer, der er med til at forme både de unges og rådgivernes

oplevelser af inddragelse i de koordinerende forløb (Järvinen & Mik-Meyer 2017: 10). I indeværende speciale har det været muligt at foretage fem individuelle interviews. To med unge, som har været tilknyttet Ungekoordineringen og fået sammensat et koordinerende forløb samt tre rådgivere, som på forskellig vis er tilknyttet Ungekoordineringen. Interviewet udføres i overensstemmelse med specialets interviewguide, hvor vi styrer interviewet, men forfølger det utænkte, som vores informanter selv bringer i spil (Brinkmann 2014: 49). Vi ønsker at indfange det unikke, kontekstafhængige og det menings- og forståelsesorienterede, hvorfor den kvalitative metode findes fordelagtigt i denne kontekst (Højbjerg, 2014: 318). I indeværende speciale ses det unikke, som de unges, samt rådgivernes fortolkninger af deres oplevelser af inddragelse i de koordinerende forløb, sammen med vores fortolkninger af netop deres fortællinger. Valget af kvalitative interviews giver os mulighed for at benytte vores forforståelse aktivt, for derefter at opnå en horisontsammensmeltning, og deraf generere en ny forståelse, som kendetegner den førnævnte hermeneutiske cirkel. Interviewsituationen ser vi som en aktiv dialog mellem den unge eller rådgiveren og os som interviewperson, hvor vi begge spiller en aktiv rolle i meningsskabelsen omkring de unges og rådgivernes oplevelser af inddragelse i de koordinerede forløb (Højbjerg, 2014: 319-320). I indeværende speciale kommer det kvalitative interview til udtryk via individuelle semistrukturerede interviews med unge og rådgivere, som har været en del af et koordineret forløb sammensat hos Ungekoordinering.

Det semistrukturerede interview

I indeværende speciale er det valgt at gøre brug af individuelle semistrukturerede interviews, der fokuserer på unges og rådgivernes oplevelser af de koordinerede forløb på baggrund af i forvejen formulerede spørgsmål. Dette valg er i overensstemmelse med vores abduktive tilgang, da der er foretaget en tematisering af interviewet, for at afklare formålet med interviewet på forhånd (Brinkmann & Tanggaard 2015: 37). Samtidig åbner det op for muligheden for at kunne forfølge de spor, de unge og rådgiverne åbner op for under interviewet og nysgerrigt lade dem være medskabende for retning af interviewets indhold (Brinkmann & Tanggaard 2015: 38). Grundet specialets fokus på inddragelse i forbindelse med de unges og rådgivernes oplevelse af de koordinerende forløb, er det valgt at formulere spørgsmål ud fra denne tematisering med afsæt i den viden, som vi har erfaret og fremstillet i

specialets problemfelt. Ydermere komplementerer vores abduktive tilgang specialets metodiske opbygning og valget af semistrukturerede interviews, da vi udover fokuset på de valgte tematikker, ellers går eksplorativt ind til interviewet. Disse tematikker vil blive redegjort for i afsnittet omkring operationalisering, hvor det også vil blive tydeliggjort, hvilket litteratur som ligger til baggrund for disse. Denne induktive og eksplorative tilgang er valgt, da vi har et ønske om, at indfange de unges og rådgivernes umiddelbare oplevelse af de koordinerede forløb uden en fastlåst rammesætning. Vi ønsker at få indblik i de unges og rådgivernes umiddelbare vurdering og oplevelse af de koordinerede forløb, som de oplever dem. Derudover muliggør dette metodiske valg også denne tidligere nævnte fortolkningsproces, som den hermeneutiske videnskabsteori tillader, i jagten på ny forståelse.

Forskningsetik

Inden og under udarbejdelse af indeværende speciale, gjorde vi os mange forskningsetiske overvejelser omkring, hvordan man bør interviewe udsatte unge, samt rådgiverne indenfor samme felt. Når man udarbejder undersøgelser inden for det sociale arbejdes felt, kan det være fordelagtigt at gøre sig sådanne overvejelser i bestræbelsen efter at gøre "det rigtige" for at imødekomme subjekterne. Men synet og definitionen af hvad "det rigtige" er, er i mange tilfælde et temperamentsspørgsmål, så det kan være udfordrende at gøre sig de rigtige etiske overvejelser og valg (Olesen & Monrad 2018: 253).

Inden for socialt arbejde skelner man mellem forskning af socialt arbejde, og forskning om socialt arbejde, hvilket også er rammesættende for, hvilke forskningsetiske overvejelser, der bør gøres. I indeværende speciale ønskes der at udarbejde en undersøgelse af socialt arbejde, og derfor indgår vi også direkte i kontakt med den gruppe, som har brug for den sociale indsats. Dette har medført en lang række forskningsetiske overvejelser, der i høj grad omhandler mødet og håndteringen af de udsatte og deres forforståelse (Olesen & Monrad 2018: 254). Vi har blandt andet gjort også nogle tanker om hvordan vi bedst muligt kan møde, særligt de udsatte unge, i øjenhøjde, og skabe en relation til dem. Derfor har vi blandt andet afholdt ansigt-til-ansigt interview, der er et typisk valg inden for kvalitativ interview, hvor den fysiske tilstedeværelse og interaktionen heri danner gode rammer for at informanten kan udfolde sin egen historie (Järvinen & Mik-Meyer 2017: 36). I indeværende speciale er

der foretaget et mix af individuelle ansigt-til-ansigt interviews samt individuelle online interviews. Ved online interviews har det været prioriteret at gøre det med billede, for at vi i interviewsituationerne bedst muligt kunne skabe en interpersonel kontakt og en kontakt-følsomhed med både de unge og rådgivere. Dette er gjort, da vi formodede at interviewsamtalen kunne åbne op for følsomme og personlige emner og beretninger. Vi er bevidste om, at nogle af vores informanter er udsatte unge, hvor formålet med interviewet er, at de skal åbne op for deres oplevelser om de koordinerende forløb, som har kunne være definerende for, hvad dele af deres fremtidige aktiviteter skulle indeholde (Brinkmann 2014: 77). Derfor har vi ved selve interviewsituationen endvidere haft fokus på, at interaktionen, særligt med de udsatte unge, nærmer sig en hverdagssamtale, for at kunne bidrage positivt til relationen og stemningen. Ligeledes med bevidstheden om, at det er et professionelt interview med et formål og derfor har en særlig tilgang.

Når der undersøges en udsat målgruppe, er det fordelagtigt at gøre sig nogle overvejelser omkring fremtoning, herunder både retorik, kropssprog og lignende, for at kunne imødekomme målgruppen, altså de unge, bedst muligt (Olesen & Monrad 2018: 256). Dette er blandt andet gjort ved at formulere nogle simple og inkluderende interviewspørgsmål, der både har givet de unge et sprog de kan spejle sig i, men også fjernet den formelle tone, så vi agerer i øjenhøjde med de unge. Vi gjorde os desuden nogle overvejelser omkring vores fysiske fremtoning, vores påklædning og kropssprog, hvor vi ikke klædte os formelt på, og virkede afslappede samt imødekommende overfor de unge, med et venligt håndtryk og en gensidig præsentation. Statens Samfundsvidenskabelige Forskningsråd anbefaler en bred hensynstagen til de befolkningsgrupper, der er involveret i undersøgelsen, men også de grupper som kan blive berørt af undersøgelsen (Olesen & Monrad 2018: 256). Derfor har vi i indeværende undersøgelse gjort os nogle tanker om, hvordan vi bedst muligt sikre de unges samtykke og forståelse af, hvordan deres udtalelser er blevet benyttet i undersøgelsen. Dette er gjort med en forståelse for, at der kan være nogle kognitive udfordringer, eller læse- og skrivevanskeligheder i den unge målgruppe, og derfor bør disse også tages højde for. (Olesen & Monrad 2018: 262). For at varetage de unges forståelse af undersøgelsens og deres samtykke, har vi gjort nogle overvejelser og truffet nogle valg, blandt andet et mundtligt samtykke, formuleret i et letforståeligt hverdagssprog, og med plads til at de kunne stille spørgsmål, eller trække deres samtykke tilbage. Inden deres mundtlige samtykke gav vi en beskrivelse af

specialets primære hovedpointer, formål samt informantens rettigheder. Dette valg er prioriteret på baggrund af førnævnte overvejelser om, at de unge er udsatte og muligvis har haft, og måske stadig har, kontakt til kommunen. I den kontakt kan der forekomme flere formalia de har skulle og stadig skal forholde sig til, som kan være vanskeligt at overskue. Derfor prioriterede vi, at dette foregik mundtligt ved selve interviewsituationen for at gøre det så bekvemt og lige til for de unge som muligt, men også for at fjerne følelsen af et formelt interview, med formalia og højtidelighed. Vi er bevidste om, at der også kan være udfordringer ved et mundtligt samtykke, hvis målet er at sikre de unges forståelse af undersøgelsen og deres samtykke. Ved tvivl om hvad der er givet samtykke til, hos den pågældende informant, eller misforståelse om hvilke rettigheder de har i henhold til specialet. På trods af dette, har vi vurderet at det mundtlige samtykke var at foretrække, fordi det havde den bedste indvirkning på interviewets udfald i forhold til målgruppen, uden at gå på kompromis med deres rettigheder eller lignende. Samme metode er valgt ved interview med rådgiverne. Dette er her prioriteret af hensyn for rådgiverne, der i en i forvejen travl hverdag, har fundet tid til at deltage i interview, hvorfor vi har vurderet at det mundtlige samtykke var den mest fordelagtige løsning (Brinkmann & Kvale 2015: 116). Af samme årsag, har de unge fået lov til at medbringe en bisidder til interviewene. Både for at skabe en tryk og tillidsfuld ramme, men også for at styrke den unges forståelse af undersøgelsen, konteksten og formålet. Vi har været meget fleksible i henhold til interviewene og de unges ønsker og behov, derfor har vi både afholdt fysiske interviews, men også online, hvor både den unge har været alene, men også haft en bisidder. Dette er gjort for, på bedst mulig vis, at imødekomme de unges behov, for at interviewsituationen blev positiv og afslappet for dem, så de følte at de kunne tale frit.

Dertil har vi i indeværende speciale også taget et valg om at eksternt anonymisere de unge informanter. Dette er gjort for at beskytte informanterne og for at de ikke skulle bekymre sig om at fortælle deres historie. Vi vurderede desuden, som tidligere nævnt, at der kunne være en risiko for, at nogle af informanterne kunne have lyst til at dele personfølsomme oplevelser om deres liv eller forløb, og derfor fandt vi det også centralt at kunne tilbyde dem ekstern anonymisering (Olesen & Monrad 2018: 263) Ydermere gjorde vi os overvejelser omkring den asymmetriske magtrelation ved en interviewsituation. Dette både før og under samtlige interviews, men i særdeleshed ved de udsatte unge. Ved interview forekommer der automatisk en ulige magtrelation,

da vi som forskere og interviewer kommer med en videnskabelig kompetence samt et formål, der bestemmer styringen af interviewet. Herunder tematikker og spørgsmål, hvilke spørgsmål og udsagn der er relevante at følge op på samt afslutningen af interviewsituationen (*Brinkmann & Kvale 2015: 56*). Vi er bevidste om den magtforskydning, men ud fra Brinkmann og Kvale, kan det være fordelagtigt at anerkende denne magtrelation for at mindske den, hvorfor vi ved de udsatte unge italesatte og lagde vægt på, at vi var to til stede fordi vi stadig er i en proces, hvor vi øver os i denne metode. Samtidig var vi tydelige i, at én havde rollen som den primære interviewer, hvor den anden fungerede som suppleant. I henhold til rådgiverne kan man argumentere for, at der også her er en magtforskydning mellem dem som rådgivere, og os som forskere. På den ene side kan man anskue at rådgiverne har magten, og altså er gatekeeper til den information, som vi behøver i undersøgelsen, for at kunne afdække feltet. På den anden side kan rådgiverne sidde med oplevelsen af, at det er os som forskere, der besidder magten, fordi vi kan sanktionere deres udtalelser i en aktuel undersøgelse, hvilket kan bevirke til at de kan være tøvende i deres svar og delinger af oplevelser.

Rekruttering af informanter

I indeværende speciale har vores kontaktperson i Ungekoordineringen fungeret som gatekeeper for både unge samt rådgivere, der har været en del af et koordineret forløb. Vores kontaktperson formidlede vores informationer, samt formål med specialet til rådgivere, der har kontakt målgruppen, og som derfor har kunne rekruttere unge med det formål at bidrage til specialets empiri. Vores kontaktperson stod ligeledes for formidlingen af os og forespørgslen af deltagelse i interview til relevante rådgivere. Grundet den specifikke målgruppe, samt de gældende GDPR-regler, har det ikke været muligt for os at kunne tage direkte kontakt til relevante informanter, og denne metode har derfor været vores mulighed for at kunne rekruttere. Dog forsøgte vi os med at rekruttere unge informanter via forskellige facebookgrupper i Hjørring Kommune, men uden held. Inden vores kontaktperson i Ungekoordineringen satte rekrutteringen i gang, havde vi sammen formuleret nogle betingelser, som skulle være opfyldt hos informanter. I forhold til de unge, var det et krav, at det skulle være unge, som allerede har deltaget i et koordineret forløb i Hjørring Kommune og derfor overgået til voksenlivet og paragraffer. I forhold til rådgiverne var betingelsen, at de er

en del af de indsatser, som kan igangsættes ved et koordineret forløb og derfor oplever, at være i tæt kontakt med unge i et koordinerede forløb i Ungekoordineringen. Yderligere har vi haft et ønske om, at rekruttere rådgivere fra flere forskellige forvaltninger, for på den måde at kunne bidrage med flere nuancer i forhold til rådgivernes oplevelse af inddragelsespraksis. Efter ca. halvanden måned fik vi tilbagemeldingen, at én ung havde medgivet, at personen gerne ville deltage i et interview. Det viste sig at være en udfordrende proces at rekruttere unge i denne målgruppe, hvorfor vi måtte tænke anderledes. Derfor kontaktede vi MovieHouse Hjørring, hvor vi formidlede hvem vi var, vores proces og formål med igangværende speciale. Herefter med forespørgslen om de var interesserede i at bidrage med en gave til alle unge deltagende i et interview hos os. Dette med tanken om at det kunne være en motiverende faktor for at ville deltage. MovieHouse Hjørring takkede ja til vores forespørgsel og sponsorerede biografter, vi kunne belønne vores informanter med. Efterfølgende formulerede vi en mail til vores kontaktperson, hvor vi informerede om at den unge kunne medbringe en bisidder, samt kunne modtage en biografter, med ønske om at få formidlet dette videre til de rådgivere, som var i kontakt med mulige informanter. Dette resulterede i at vi fik kontaktinformation på yderligere én ung, der ønskede at deltage i et interview. Sideløbende foregik rekrutteringen af rådgivere. Denne proces stod vores kontaktperson i Ungekoordineringen også for, da hun allerede var i besiddelse af alle informationer og hurtigt og nemt kunne kontakte relevante rådgivere. Dette resulterede i to rådgivere, som ønskede at stille op som informanter.

Efter at have rekrutteret to unge og to rådgivere, foretog et interview med alle fire informanter og gennemgået det empiriske materiale, er det besluttet at forsøge at rekruttere flere informanter. Den foreløbige indsamlede empiri tegnede tilsyneladende et billede af udelukkende positive oplevelser af inddragelse i Ungekoordineringen, både fra den unge og rådgiverens perspektiv. De bagvedliggende årsager til dette er uklare, men vi har forsøgt at belyse dem lidt senere i afsnittet. Vi er ikke af den overbevisning, at de mindre positive eller negative oplevelser nødvendigvis eksisterer eller bør anskues som "det gode", men at vi derimod vil sikre os at vores undersøgelse ikke gør sig blind for nogle fund som kunne bidrage til et mere nuanceret billede af oplevelserne af inddragelse. Derfor besluttede vi at forsøge at rekruttere flere informanter, som kunne bidrage med flere nuancer i vores empiriske materiale. Vores kontaktperson igangsatte en runde mere med forsøg på at skaffe flere informanter,

hvilket resulterede i, at en rådgiver mere meldte sig til interview. Vi har hele vejen igennem rekrutteringsprocessen været bevidste om, at målgruppen, udsatte unge, kan være en udfordrende målgruppe, at komme i kontakt med. Særdeleshed gennem det kommunale. Dette fordi det er en målgruppe, som i dette speciales tilfælde, allerede er tilknyttet en eller anden form for kommunal indsats, hvorfor vi kan formode, at der i forvejen bliver stillet krav til den unge mod udbetalingen af en overførselsindkomst. Ved dette speciales rekrutteringsproces, kan der fremgå bias i forhold til, hvem det er, der vælger at deltage i et interview. Der kan være større sandsynlighed for, at de med en mere positiv oplevelse i det kommunale gerne vil være behjælpelig og takker ja til at deltage i et interview. Hvorimod de, som har en mere negativ oplevelse med kommunen, i mindre grad har lyst til at medvirke i et interview, da de har en mere negativ holdning til det kommunale system og derfor ikke ønsker at træde frem og bidrage med mere end dét som er nødvendigt. Hertil er en vigtig pointe også, at vores informanter er blevet rekrutteret gennem deres rådgivere, da dette har været vores eneste mulighed grundet GDPR, og derfor foreligger der den mulighed, at de som har en god relation til deres rådgivere også er de, som takker ja til at deltage i et interview. Hvis en rådgiver oplever udfordringer med en ungs motivation eller andet, som kan udfordre et forløb, kan det virke overvældende at skulle spørge dem om at deltage i et interview eller forvente, at de ville sige ja til det. Vi er ligeledes bevidste om, at i forhold til rådgiverne spørger vi ind til deres oplevelse af udførelsen af deres arbejde og derfor kan der fremkomme bias i, hvorledes man ønsker at udføre sit arbejde og hvorledes ens arbejde bliver udført.

Operationalisering og interviewguide

I det følgende afsnit vil indeværende speciales operationalisering og udarbejdelsen af de to interviewguides blive redegjort for. Operationalisering af teori handler primært om at omsætte abstrakte koncepter og teoretiske perspektiver til konkrete og håndgribelige målinger, observationer eller handlinger, som kan anvendes i praksis (Aarhus Universitet: Metodeguiden). Undersøgelsen, som tidligere nævnt, benytter sig af en abduktiv tilgang, og det er derfor ikke i forvejen udvalgte teorier, der har lagt til grund for en teoritestende tilgang til empirien, hvilket også gør sig gældende for interviewene. Derimod har vi en mere induktiv tilgang til empiriindsamling, men har dog, som tidligere nævnt, undersøgt eksisterende litteratur om feltet, sådan at vi har

kunne generere nogle tematikker, der har været rammesættende for interviewene til besvarelse af specialets problemformulering.

I udarbejdelsen af interviewguiden blev der genereret følgende tematikker: Inddragelse, lydhørhed, de lovgivende rammer og den positive destination. Disse er operationaliseret ud fra hver deres erfaringsbaseret litteratur, som også er blevet præsenteret i indeværende speciales problemfelt. Inddragelse er genereret som tema, med inspiration fra Social- og Boligstyrelsens anbefalinger omkring inddragelse af borgere (Social- og Boligstyrelsen 2022). Der bliver spurgt ind til inddragelse, fordi vi har en formodning om at oplevelsen af inddragelse kan være forskellig fra den unges og rådgivernes perspektiv, men at dette også har en væsentlig betydning for forløbet i Ungekoordineringens koordinerede teams. Næste tema er lydhørhed, og dette er genereret af igangværende undersøgelse af Aalborg Universitet, kaldet RESPONSIVE, hvor oplevelsen af lydhørhed på tværs af seks europæiske lande undersøges hos marginaliserede borgere (Uggerhøj et al. 2023).

Efter empiriindsamlingens afslutning, og i forbindelse med kodning af dette tog vi et valg om at afgrænse os fra lydhørhed, for at kunne fordybe os i inddragelse og de fund som er relateret hertil. Derfor fremgår lydhørhed som tema i interviewguiden, men er ikke længere en del af hverken problemformuleringen eller analysen. De lovgivende rammer er som tema, genereret af den lovgivning, der er gældende i feltet, og deraf også er rammesættende både for de unge og deres rettigheder, men også for rådgivernes udførelsen af inddragelsespraksis (Retssikkerhedsloven 2019: §15). De lovgivende rammer er genereret som tema, med en formodning om at dette kan begrænse og/eller muliggøre bestemte tiltag i den unges koordineret forløb, og derfor også i rådgiverens udførende arbejde. Vi er bevidste om at dette er svært at spørge ind til, særligt hos de unge, og derfor er det heller ikke et tema vi har stillet mange spørgsmål til, men blot berørt ganske kort i relation til den unge. Sidste tema, den positive destination, er genereret gennem den information vi har fået om Ungekoordineringen, samt kendskab til deres arbejdsgange og metoder, herunder altså også deres værktøj, den positive destination (Ungekoordineringen 2024: 3). Disse tematikker ansues som perspektiver, der har til formål at konceptualisere dele af interviewene, men også at skabe et rum mellem disse tematikker til at lade informanternes oplevelser blomstre, for på den måde at kunne generere nye tematikker, som kan være retningsgivende for relevant teori, og dermed også

analysens indhold. Vi har, som tidligere nævnt, også en formodning om at tematikkerne kan være med til at besvare undersøgelsens problemformulering.

I interviewguiden fremgår det at vi, ud fra de genererede tematikker, har udarbejdet forskningsspørgsmål, som adskiller sig fra de interviewspørgsmål, der også står deri. Forskellen på disse er, at forskningsspørgsmål sjældent fungerer særlig godt som interviewspørgsmål, særligt i en målgruppe med udsatte (Brinkmann & Tanggaard 2015: 40). Interviewspørgsmål er ofte målrettet feltet, og formuleres i et lettere forståeligt sprog, med en større afslappethed, der minder om et hverdagsprog. De søger desuden ofte informanternes beskrivelser af konkrete fænomener, og er, i indeværende speciales tilfælde, også formuleret åbent og inddragende (Brinkmann & Tanggaard 2015: 40). Indledningsvis har vi i de to interviewguides benyttet os af nogle "lette" spørgsmål, hvor informanterne blot skal fortælle lidt om dem selv, for at vi, som forskere, får et indtryk af det menneske vi sidder overfor, men også for at skabe en relation til informanten (Brinkmann & Tanggaard 2015: 41). Netop at have en relation, særligt til de udsatte unge, kan være fordelagtigt, når der indsamles empiri, i en målgruppe som er særligt udsat (Carlsen 2018: 262). Da vi, som tidligere nævnt, har rekrutteret informanterne gennem en gatekeeper, så har vi ikke haft så meget kontakt med informanterne inden vi mødes til interviewet, og derfor kan man argumentere for at det er endnu vigtigere at investere i relationen til de unge under interviewet. Som det fremgår flere steder i det ovenstående, så er det valgt at udarbejde to separate interviewguides, som er målrettet informantgruppen. Altså én interviewguide til de unge, og én interviewguide til rådgiverne, for på bedst mulig vis at målrette indholdet af disse til hver målgruppe, men også for at imødekomme deres individuelle behov i form af sprog, tidsramme og volumen af spørgsmål.

Transskribering

I indeværende speciale er det valgt at transskribere samtlige interviews, så arbejdet med vores empiri styrkes i forhold til analysen og vi på den måde optimerer vores analytiske arbejde i forhold til at besvare vores problemformulering (Brinkmann & Kvale 2015: 238). Da processen i at transskribere interviews, er det første led i selve analysen, er det i indeværende speciale på forhånd valgt at fordele transskriberingsopgaven imellem begge forskere. Det er valgt således, at dét interview, hvor man har fungeret som den primære interviewer, er det den andens opgave at transskribere

dette (Brinkmann & Kvale 2015: 238-239). Det er valgt for, at vi begge bliver fortrolige med alt vores empiriske materiale, da det kan være nemmere at huske og genkalde interviewet og specifikke passager fra de interview, hvor man selv har fungeret som den primære interviewer. Dette imødekommer desuden en samlet fortolkning af empirien, hvor vi hver især kan fortolke på det interview vi transkriberer, men også indbyrdes dele disse fortolkninger, for at generere en ny fælles forståelse, som vi kan tage med ind i det analytiske arbejde. For at optimere vores transkriberingsproces har vi anvendt Microsoft Teams' funktioner til at optage og transskribere hvert interview. Dette er uanset om interviewet har været afholdt fysisk eller online. Dette har foræret os interviews, hvor vi både havde en lydfil, samt en allerede transskriberet udgave af hvert interview. Ikke samtlige ord og nuancer blev opfanget og derfor ikke transskriberet korrekt, hvorfor vi efterfølgende har været gennem en proces, hvor de transskriberede filer er gennemgået og blevet tilrettet i overensstemmelse med lydfilen.

Forud for selve transskriberingerne er vi internt nået til enighed om, hvilken fremgangsmåde der skulle anvendes, så vi på den måde kunne sikre en konsistens tilgang til materialet (Brinkmann & Tanggaard, 2015, s. 45). Det blev besluttet at være så tro mod informanternes udsagn så muligt, hvorfor det er valgt ikke at ændre på informanternes ordvalg eller ordstilling, men forblive tro mod deres egne udtryk (Brinkmann & Kvale 2015: 239). Da kropssprog og stemninger forsvinder idet et interview bliver transskriberet, er det besluttet at ordlyd såsom "øh" samt anerkendende "ja" og "nej" beholdes i transskriberingerne, da det er med til at underbygge stemninger og betydninger i processen fra det sagte til det skrevne ord. I forlængelse heraf er det ligeledes valgt at markere betydningsfulde stemninger i parentes, som eksempelvis (griner) eller (tænkepause). Endvidere er det valgt, grundet informanternes lovet eksterne anonymitet, at tildele dem et alias, som videreføres til det analytiske arbejde (Brinkmann & Kvale 2015: 239-240). Ved anvendelse af citater fra de forskellige interviews i vores analytiske arbejde, kan det forekomme, at der ændres på ordstillingen. Dette er med bevidsthed om ikke at ændre på betydningen af citatet, men for at øge læsevenligheden i specialet.

Analysestrategi

Det følgende afsnit omhandler specialets analysestrategi, som vil indeholde en redegørelse for, hvorledes vi *“organiserer og manipulerer data, således at de kan indgå i slutninger”* (Olesen & Monrad 2018: 145). Dette afsnit skal derfor være medvirkende til at organisere og danne et overblik over vores empiriske materiale, for dernæst at blive anvendt som analytiske kategoriseringer i analyseafsnittet. Vi har fundet det væsentligt at *“eksplicitere de metoder [...] vi anvender til at facilitere håndteringen af store mængder kvalitative data”* og i den forbindelse, er det fundet centralt for forståelsen af oplevelserne for inddragelse, og betydningen af disse, at udfolde både rådgivernes og de unges perspektiver i samlede afsnit under forskellige relevante overskrifter (Järvinen & Mik-Meyer 2017: 153). Dette er valgt, da de samme fænomener gør sig gældende ved henholdsvis rådgivere og de unge og har betydning for hinanden, men selvfølgelig differentierer sig i forhold til overvejelserne bag og hvordan betydningen kommer til udtryk hos de enkelte. De temaer, med dertilhørende overskrifter, som er fundet centrale i vores empiri, til besvarelsen af indeværende speciales problemformulering og derfor udgør vores analytiske kategoriseringer, der lyder som følgende:

- Inddragelse
- Tillid
- Motivation
- Relation

Processen for indeværende speciales analysestrategi har været, at vi har arbejdet abduktivt, der findes passende for vores hermeneutiske tilgang. Vores hermeneutiske tilgang og analyse forstås her som en fortolkningsvidenskab, hvor vi søger at fortolke og dermed forstå, hvordan henholdsvis rådgivere og de udsatte unge oplever og tilskriver mening, i dette speciales kontekst: de koordinerende team, på baggrund af hver deres perspektiver, viden og erfaringer (Järvinen & Mik-Meyer 2017: 154). Indledningsvist i vores analytiske forarbejde udarbejdede vi i samarbejde en strategi, så vi hele vejen igennem oplevede konsensus ved arbejdet med vores empiriske

materiale. Dette var medvirkende til både at bringe begge vores forforståelser til syne ved gennemgangen af vores transskriberede interviews og derigennem både sætte vores forskellige og overensstemmende forståelser i spil, men også danne et fælles sprog og forståelsesramme for vores empiri. Vi har på den måde bragt begge vores forforståelser i spil og har heri udvidet, kvalificeret og reflekteret over egen forforståelse (Järvinen & Mik-Meyer 2017: 157). Da alle vores interview blev foretaget løbende og med flere dages og ugers mellemrum, gav det os god mulighed for parallelt at arbejde abduktivt og defamiliariserende med vores empiri. Dette har tilladt os, at vi under hele dataindsamlingsprocessen har haft en igangværende proces, hvor vi har gået frem og tilbage i vores empiri fra hvert afholdt interview. På den måde har vi fået øje på analytiske pointer, som måske ikke var tydelige for os ved første øjekast (Timmermans & Tavory 2012: 177).

Vi har tilgået vores kodningsproces åbent og empiristyret, hvor vi har kodet efter de forskellige temaer som fremtræder i vores empiri. Vi er på den måde gået åbent til vores materiale og ikke været styret af teoretiske begreber under kodningen (Ingemann et al. 2022: 116). Undervejs i empiriindsamlingen, fandt vi allerede at temaet *Empowerment* var centralt i vores empiri, hvorfor dette efterfølgende blev et tema vi valgte at have for øje under kodningen. At tilgå vores empiri åbent og empiristyret samt at arbejde defamiliariserende med vores materiale, har givet os mulighed for løbende at kunne drage nytte af, at vi med hver vores forforståelser, har fået øje på forskellige fænomener i vores empiriske materiale. Dette har medvirket til at vi har kunne sammenholde disse og tage dét med videre, som findes mest centralt i forhold til kodning og inddelingen af vores empiriske materiale. I denne proces har vi fået øje på nye temaer, som ikke har været en del af vores udarbejdet interviewguide, men dét, som har vist sig i vores empiri ud over. Derfor har vi, inden vi er gået i gang med den struktureret kodning, fundet følgende temaer: *relationsarbejde*, *tillid* og *fornævnte empowerment*. Denne proces har vi fundet særdeles brugbar, da vores fælles og interne diskussioner har været med til at nuancere fortolkningen af meningsindholdet og derigennem styrke den fælles forståelse af det videre analysearbejde.

Som strategisk metode er det i indeværende speciale valgt, at fordele vores fem interviews, således at én part koder og opdeler empirien fra de unge i relevante og interessante temaer, mens den anden part gør det samme med empirien fra rådgiverne. At lave fordelingen på denne måde, er valgt for at styrke og effektivisere

kodnings- og fortolkningsprocessen. Denne fordeling føles tryk, da vi løbende begge har været igennem alt vores empiriske materiale, og samtidig fordi vi begge har været til stede ved samtlige interviews. Efter fordelingen af interviews er det valgt at udarbejde et dokument for hvert tema i vores interviewguide: *Inddragelse*, *Lydhørhed*, *Lovgivende rammer* samt *Den Positive Destination* og ydermere et dokument for hvert af de nyopståede temaer: *Relationsarbejde*, *tillid* samt *empowerment*. Vi oprettede yderligere et dokument med navnet *Ekstra*, med plads til de passager, som vi fandt interessante, men måske ikke kunne sætte et specifikt tema på med det samme. Nogle af de passager, som dukkede op i dokumentet, omhandlede blandt andet udtalelser omkring *motivation* og *magt*, hvilket afledte nye analytiske afsæt herom (Ingemann et al. 2022: 116). I kodningsprocessen har vi derfor hele tiden haft for øje, at være opmærksom på, om der er flere fænomener, der fylder i vores empiri end de allerede definerede og på den måde lade vores empiristyrede tilgang dominere. Disse oprettede dokumenter blev anvendt til at kopiere udsagn og passager ind, som knyttede sig til det specifikke tema. På den måde dannede vi os et overblik over vores temaer. Vi fik et overblik over, hvad der fyldte i vores empiri og i hvor høj grad hvert, både formulerede tema og nyopståede tema, fyldte i vores empiri og havde relevans for besvarelsen af specialets problemformulering (Olesen & Monrad 2018: 146). Efter denne kodningsproces gennemgik vi sammen vores empiriske materiale op imod de temaer vi havde knyttet dertil. I denne proces genbesøgte vi specialets problemformulering for at skærpe fokus og diskuterede og revurderede, hvad der fandtes centralt i henhold til besvarelsen af problemformuleringen. I denne proces fandt vi at de temaer, som findes centrale for specialet er: *inddragelse*, *relationsarbejde*, *tillid* og *motivation*. Dette har betydet, at vi, i tråd med vores abduktive tilgang, har tilgået vores empiriske materiale igen med fokus på de nye temaer. Nedenstående afsnit vil derfor bestå af en teoretisk udfoldelse af de valgte analytiske kategoriseringer, for at kunne anvendes i specialets analyse.

Teori

Følgende afsnit vil indeholde en præsentation, præcisering samt argumentation for specialets valgte teoretiske perspektiver, som anvendes i spil med specialets analytiske kategoriseringer. Specialets teoretiske perspektiver og overvejelser er ydermere frembragt for, at vi internt har opnået en fælles forståelse heraf, da det spiller en central rolle i specialets udarbejdelse samt videre analytiske arbejde. Nedenstående vil derfor indeholde en uddybelse af de valgte teoretiske perspektiver.

Empowerment af Andersen og Brok

Med afsæt i Maja Lundemark Andersens og Pernille Nørlund Broks værk "Empowerment i Socialt Arbejde" fra 2021, har de to socialrådgivere, med over 30 års erfaring inden for empowermentpraksis, udfoldet et bredt, teoretisk perspektiv på empowerment, som et multifacetteret begreb (Andersen & Brok 2021: 18).

Begrebet empowerment består af tre orddele: *em-power-ment*. Det er et engelsk ord, der kommer sig af at ville myndiggøre eller skabe magt (Andersen & Brok 2021: 17). Bogen anvender en definition, der lyder således:

"Empowerment beskrives som en multikonstruktion, en metode i socialt arbejde og sundhedsfremmende arbejde, en måde at forstå og tolke dette arbejde og dets funktion på, et værdigrundlag og en samfundsopfattelse. Det er et mål og middel, og det er også en strategi. Såvel politisk og socialt som holdningsmæssigt. En strategi, der skal fremme forandringer/forbedringer for samfundets svageste og føre til en større social retfærdighed (...). Et perspektiv der har fokus på ressourcer frem for fejl og mangler hos klienterne i de sociale systemer." (Andersen & Brok 2021: 18).

Andersen & Brok anskuer, at empowerment som begreb også defineres ud fra en overbevisning om, at der er flere involverede parter, og at magten derfor kan tillades eller gives, i indeværende speciales tilfælde, eksempelvis af en rådgiver (Andersen &

Brok 2021: 18). Der argumenteres yderligere for, at empowerment står på en trebenet konstruktion, som består af *psykologisk/individ empowerment*, *gruppeempowerment* og *(lokal)samfundsempowerment*. Denne tredeling er central for at forstå empowerment til fulde, fordi de tilsammen sikrer, at individets udfordringer anskues i relation til de grupper vedkommende indgår i, og det samfund som er omkring dem (Andersen & Brok 2021: 19). Altså, i indeværende speciales tilfælde, bør det forstås som, at den udsatte unges problematikker eller udfordringer, altid bør ses ud fra vedkommendes kontekst. Dette kan eksempelvis være uddannelsessted, arbejdsplads eller sociale fællesskabet, men altså også ud fra de normer, værdier eller gældende lovgivning som vi har i samfundet. Dette er vigtigt for at kunne give den unge de bedste forudsætninger for at lykkedes med empowerment i alle aspekter af sin tilværelse. Inden for rammen af socialt arbejde, defineres empowerment ofte metodisk, og i den udførende praksis, og har derfor til formål både at muliggøre at alle samfundsborgere kan deltage på lige fod i samfundet, men også sikrer borgerens integritet og autonomi (Andersen & Brok 2021: 26). I relation til ovenstående bør det forstås ved, at der indenfor det sociale arbejde, forefindes en lang række metoder og generelle overvejelser, som kan styrke borgerens, eller den udsatte unges, myndiggørelse i eget liv, og ikke mindst oplevelsen af dette. Målet er at gøre den unge til ekspert i eget liv, og dette gøres bedst ved at rådgiveren skaber rammerne for empowerment, og derfor bliver en *empowering samarbejdsrolle* for den unge (Andersen & Brok 2021: 31). Dette mål kommer sig både af en bottom-up overbevisning, hvor det er den unges ønsker som skal være styrende for den sociale indsats, men altså også af en bevidsthed om den asymmetriske relation, der er mellem den udsatte unge og rådgiveren. Andersen & Brok argumenterer for, at rådgiveren besidder en uddannelse og en viden omkring feltet, som den unge ikke har, men desuden også har beføjelser til at tildele eller fratage den unge sine ydelser eller lignende, og dette altså udgør et ulige magtforhold. Det skal dertil nævnes, at den unge og rådgiveren er ligeværdige, som mennesker, men ulige i henhold til ovenstående (Andersen & Brok 2021: 32). En bevidsthed omkring denne ulighed er tilsyneladende central i måden, hvorpå myndighedsarbejdet udføres af rådgiveren, sådan at samarbejdet med den udsatte unge får de bedste forudsætninger, og at vedkommende føler sig inddraget i sit eget forløb. Men denne inddragelsespraksis kan også vanskeliggøres af andet end ulige magtforhold, og dette kan eksempelvis være den unges tidligere erfaringer med myndighedsudførelse, hvor denne erfaring kan

skabe en kløft mellem den unge og rådgiveren (Andersen & Brok 2021: 33). I sådanne situationer kan det være gavnligt at være bevidst om eget menneskesyn, altså både hvordan man anskuer sig selv og andre, og både i relation til rådgiveren og den unge (Andersen & Brok 2021: 43). Menneskesynet inden for empowerment, hviler på tanken om at alle mennesker i større eller mindre grad har ressourcer og et grundlæggende ønske om at være en aktiv del af sin egen tilværelse, der kan være kilden til positive forandringer. Dette er ikke forudsat at borgerens, eller den udsatte unges forventninger til eget liv, stemmer overens med vedkommendes ressourcer, men det er i så fald rådgiverens opgave at forene disse, enten gennem forventningsafstemning eller ressourceøgning (Andersen & Brok 2021: 50).

Ifølge Andersens & Broks teori om empowerment, er relationsdannelse centralt for at kunne skabe et samarbejde med borgeren, altså den udsatte unge. Både for at kunne inddrage den unge mest muligt, ud fra de ressourcer og ønsker som vedkommende har, men altså også for at styrke kommunikationen og udviske eventuelle hindrende erfaringer fra tidligere forløb. Et sådanne samarbejde mellem den unge og rådgiveren, skal bygges op over tid, gennem gensidig dialog og initiativ, der på denne måde fremmer relationen og mindsker uligheden (Andersen & Brok 2021: 53). Og sådan en dialog burde, som udgangspunkt være ligeværdig, men Andersen & Brok belyser et dilemma i henhold til, at der i en kommunal ramme ofte er defineret, hvad dialogen skal omhandle, inden at borgeren, eller den unge, ankommer til den kontekst, hvor dialogen skal udspille sig i. Derfor understreger de at det er essentielt, at rådgiveren, som formidler af de kommunale krav, er opmærksom på, hvad vedkommende kan gøre for at skabe en *dialogisk inddragelse*, frem for en *symbolsk inddragelse* (Andersen & Brok 2021: 54). Her argumenteres der i bogen for, at benytte en *undersøgende kommunikation*, hvor rådgiveren skal mestre gode lytte-og spørgeteknikker, men også sikre en dialogisk inddragelse af den unge, som er kontinuerlig og dynamisk. Den vil hele tiden være i udvikling, da der konstant vil opstå nye handlinger, anderledes kropssprog eller ny viden i kommunikationen, og det er netop rådgiverens opgave at indfange og forstå denne proces, for at opnå et godt samarbejde med den unge (Andersen & Brok 2021: 103). En måde at udøve undersøgende kommunikation, og derved opnå en gensidig anerkendelse, er at være opmærksom på de fysiske rammer, da det, ifølge Andersen & Brok kan have en væsentlig betydning for, hvordan at borgeren, eller den unge, kan opleve mødet med en rådgiver, og dermed også samarbejdet. Det betyder egentlig ikke så meget,

hvordan de fysiske rammer er, blot at den unge føler sig godt tilpas, og rammerne er valgt ud fra vedkommendes ønsker og behov (Andersen & Brok 2021: 112). Kommunikation er en hel central del af empowering tilgange indenfor det sociale arbejde, og defineres også som *empowering kommunikation* (Andersen & Brok 2021: 74 + 83).

Andersen & Brok argumenterer for, at kommunikation kan benyttes til at omsætte og formidle viden, i en gensidig veksling mellem den unge og rådgiveren. Dette muliggør en mere omfattende inddragelse af den unge, da vedkommende i højere grad kan sætte ord på sine behov eller ønsker, og spejle sig selv som menneske, men også modtage relevant viden om sit forløb fra rådgiveren. Dette kan forbedre samarbejdet mellem de to parter, og på den måde optimere den empowering proces, der gerne skal fremme ejerskabsfølelsen hos den unge (Andersen & Brok 2021: 76). Her argumenterer bogens forfattere desuden for, at første skridt i et godt, empowering samarbejde, er det vigtigt at indlede dialogen og kommunikationen med en forståelse for borgerens, eller den unges virkelighed, og forståelsen af denne. Dette betyder altså, at selvom det kan være svært at forestille sig, hvordan den unges liv ser ud, så bør rådgiveren gøre sit ypperste for at forsøge, og anerkende den unges oplevelser, og ikke mindst konsekvenser af den virkelighed som vedkommende oplever (Andersen & Brok 2021: 77). Derfor er det den unges viden, der er afgørende for det forløb der skal være, og det er rådgiverens ansvar at tilgå den viden, samt at tage den unge alvorligt, da det er dem som besidder erfaringen i deres eget liv, og som bruger af det offentlige system, og altså derfor har viden om hvordan det er, at befinde sig i den position (Andersen & Brok 2021: 83). I bogen omtales dette som *perspektivbytte*, og dette bygger på stor anerkendelse af borgerens perspektiver på sin virkelighed og understøtter en gensidig tillid i det empowering samarbejde. Dette kan opnås ved en oprigtig nysgerrighed, undersøgende åbenhed, som rådgiveren kan praktisere gennem en empatisk og imødekommende adfærd, som er i øjenhøjde med den unge (Andersen & Brok 2021: 103).

I det indeværende speciale har vi valgt at benytte ovenstående teoretiske og metodiske overbevisning, da den kan bidrage til at besvare undersøgelsens problemformulering, samt en delvis forståelse af feltet. Derudover kommer empowerment overbevisningen til at bidrage med et grundlæggende syn på inddragelsespraksis, i særdeleshed fra rådgivernes perspektiv, og hvorfor de rent metodisk handler, som de gør, over for den unge.

Motivation af Edward Murray

I det følgende afsnit vil der blive redegjort for et teoretisk perspektiv på motivation, med udgangspunkt i professor og forsker i psykologiens verden, Edward Murrays værk "Motivationspsykologi" fra 1971. Murray går forholdsvis naturvidenskabeligt og kvantitativt til motivation, og foreslår forskellige metoder til at måle motivation, og ligeledes præstationen i forbindelse med det givne mål. Denne overbevisning deler vi dog ikke i indeværende speciale, men vi finder det til gengæld interessant, måden hvorpå Murray anskuer motivationen i et fortolkende perspektiv, og derfor benytter vi teorien. Derudover er vi bevidste om, at dette er en ældre teori, men vi finder den alligevel toneangivende for forståelsen af effekten og forståelsen af motivation, men også begrebsliggørelsen af motivation, der defineres således:

"(..) et motiv er en intern faktor, der aktiverer, styrer og integrerer individets adfærd. Det kan ikke iagttages direkte, men man slutter sig til det ud fra adfærden og forudsætter det simpelt hen som en nødvendig betingelse for at kunne forklare den." (Murray 1971: 18)

Murray argumenterer altså for, at motivation bør ansues som en drivkraft, der skubber individet, i indeværende undersøgelses tilfælde, den unge, i en bestemt retning, for at opnå et mål. Dette mål kan, ifølge Murray, ændre sig i takt med at målet nås, men også fra både interne og/eller eksterne faktorer. Disse kan være tidligere erfaringer, miljø, tillærte ressourcer, fysik, fremtidig virkelighed, sanser og meget mere (Murray 1971: 19). Et sådan mål eller *motiv* som Murray kalder det, forefindes også i forskellige størrelser eller prioriteter, alt efter hvor vigtigt eller realistisk individet finder det i sin tilværelse. Derfor opstår de også i forskellige aspekter, og differentierer sig fra strengt strukturerede løsninger på livets tilværelse, også kaldet *strukturerede motiver*, til de drømmende, frie og mere impulsive motiver, kaldet *frie motiver*, og kan derfor opstå alle steder derimellem (Murray 1971: 31). Han argumenterer desuden for, at et motiv kan variere i styrke, og motivere forskellige adfærdsmønstre, der tolkes ud fra den kontekst, som individet og motivet befinder sig i (Murray 1971: 20). Et eksempel på dette kan være, når en ung har første møde med sin rådgiver fra det koordinerede team fra Ungekoordineringen. Den pågældende unge kommer måske med et ønske om at få uddannelsesydelse, og skal derfor efterleve de love og krav

som befinder sig på området, for at være berettiget. Her taler den unge og rådgiveren om, hvilke drømme den unge har for fremtiden, men også hvilke udfordringer der kan være for den unge personligt, og i den unges tilfælde kan der eksempelvis være tale om periodevis angst og depression. Den unge har ikke nogen fast beskæftigelse, men arbejder engang imellem på sin onkels værtshus, når der er behov for det, og når den unge arbejder der, så er der en motivation for at få så mange drikkepenge som muligt fra gæsterne. Den unge fortæller at, selv på de dage, hvor angsten og depressionen fylder mere, kan den unge godt motivere sig selv på job, og sætte et stort smil på over for gæsterne, i jagten på flere drikkepenge. På denne måde sætter motivet og konteksten rammerne for, hvordan den unge opfører sig både på kort og længere sigt. Her kan det også nemt forestilles hvordan den unges tanker og følelser har været i de to situationer, og hvordan mindre motiver også har overlappet eksemplet ovenover. Murray argumenterer desuden for at motiverne altid er i spil, på forskellige niveauer af bevidsthed, og at disse altid vil kontrollere et individs adfærd (Murray 1971: 21).

Motivationen kan altså ikke bare kontrollere individets adfærd, men kan altså også, ud fra teorien, øge individets fokus. I tidligere studier af Murray, forekommer der en tendens til at individer som er motiveret af et bestemt mål, i højere grad vil få øje på de ting i deres tilværelse, som kan indfri dét mål. Dette omtaler han som *perception* og kan spores i forskellige grader af motiver, både store og små. På samme vis kan individet også i højere grad få øje på ting i deres tilværelse, som kan stå i vejen for at de kan nå deres mål eller som henvender sig til en usikkerhed eller en frygt hos individet. Dette omtaler Murray som *emotional perception*, der både kan gøre individet bevidst om hvilke områder af deres egen tilværelse som vedkommende skal arbejde med for at nå sit mål, men også gøre individet usikker eller gøre at vedkommende fejlfortolke sin egen situation (Murray 1971: 27+28). Den sidste teoretiske pointe i henhold til motivation, som vi finder relevant at fremhæve, er Murrays overbevisning om at motivation er central for, hvordan et individ oplever verdenen, men også hvordan vedkommende husker, og i den forlængelse, genkalder oplevelser. Han mener altså at et individs motivation, eksempelvis i et koordineret forløb, kan have en betydning for, hvordan vedkommende oplever dette forløb, både negativt og positivt (Murray 1971: 29). Denne, samt de ovenstående overbevisninger, kan være med til at belyse, hvordan motivation kan være en afgørende faktor for, hvordan både de unge oplever at blive inddraget i deres koordinerede forløb, men også hvordan rådgiverne oplever

at kunne udføre inddragelsespraksis. Ved at benytte Murrays teori kan man argumentere for, at motivation derfor også kan have en betydning for den relationsdannelse, som vi, gennem den empiriske dataindsamling, har en formodning om er en central del af inddragelsespraksis. Af samme årsag er teorien derfor valgt til netop at belyse denne proces, særligt i relation til de unges motivation, når de er en del af Ungekoordineringens koordinerede teams.

Tillid af Niklas Luhmann

Med afsæt i Niklas Luhmanns bog "Tillid - en mekanisme til reduktion af social kompleksitet" vil vi udfolde teoretiske perspektiver på begrebet tillid og hvorledes det knytter sig til specialet. Luhmann forstår tillid som en kendsgerning i det sociale liv. Hvis tillid ikke eksisterede mellem mennesker og vi ikke havde forventninger til, hvordan andre mennesker agerede, så ville det ikke være muligt at handle og have med andre mennesker at gøre. Endvidere er tiltro til egne forventninger en nødvendighed, hvis man ikke ved, hvad man kunne forvente af sig selv eller andre mennesker, kan der opleves handlingslammelse, hvorfor Luhmann anser det som en nødvendighed og et fundament for social orden (Luhmann 1999: 31). Denne kendsgerning, siger Luhmann, kan forklares ud fra tre perspektiver, hvor Luhmann læner sig op af det tredje perspektiv med en forståelse af, at tillid er et menneskes vilkår i det moderne samfund. Han afviser hertil, at der er en bestemt form for essens i menneskets biologi eller kultur omkring tillid og knytter sig derfor til en socialkonstruktivistisk tanke, da han mener at tillid ikke findes som en substans eller konsekvens, men noget der skabes eller dannes (Luhmann 1999: 32).

Vi vil i det følgende tage udgangspunkt i Luhmanns forståelse af *tillid som reduktion af social kompleksitet* og derfor ikke udfolde hans andre begreber og forståelser af tillid. Luhmann omtaler det som en funktionel analyse af tillid, med forståelsen af, at verden er en ukontrollerbar kompleksitet og hvordan man heri kan handle ud fra tillid. Hertil siger Luhmann at vi handler i en tillidsfuld forventning til at andre handler som vi forventer, netop dette definerer Luhmann som tillid. (Luhmann 1999: 59). Dette står i modsætning til håbet som begreb. Der er forskel på at have tillid til forventningen om, hvordan andre handler og så have håbet om, hvordan andre handler. Forskellen ligger i, at når vi har en forventning, så læner vi os op ad erfaringer om at andre handler på bestemte måder (Luhmann 1999: 60). Man kan med andre ord karakterisere

Luhmanns tillidsfulde handlen ved forståelsen af, at man sænker paraderne. Altså, når man har tillid til og forventning til, hvordan andre handler, så undlader man at undersøge om det nu også er rigtigt og handler derfor i tillid til, at det går godt. Luhmann beskriver endvidere, at tillid indbefatter altid en risiko for at forventningen ikke sker og man derfor kan opleve skuffelse. Dette beskriver Luhmann som pointen i tillid. Det vises først bagefter, om man havde ret i at handle tillidsfuldt og tillid handler derfor om at agere ud fra forventningen til, hvorledes andre agerer, hvorfor tid spiller en væsentlig rolle i Luhmanns analyse af tillid. Forstået på den måde, at den der udviser tillid, tager forskud på fremtiden og handler som om man var sikker på fremtiden (Luhmann 1999: 61+62).

Der findes gevinster ved at have tillid, og ikke opleve skuffelse. Hvis det er en udbredt kendsgerning, at tilliden er normal, og hvis man har tillid til andre personer, organisationer eller samfund, som helhed, så er der mere, der kan lade sig gøre. Uddybende siger Luhmann, at tillid på den måde er en forudsætning for samarbejde eller kooperativ handel. Udfordringen ligger i, at hvis tilliden mistes, til eksempelvis organisationer eller personer, kan mindre lade sig gøre. Men hvis tilliden findes, så reduceres beslutningskompleksitet og det giver mere mulighed for at handle hurtigere, nemmere og smidigere. Derfor er tillid en forudsætning for at løse handlings dilemmaer og det bliver lettere at have et velfungerende samarbejde. I indeværende speciale, kan dette anvendes til at få en forståelse for, hvordan tilliden mellem rådgiver og den unge kan muliggøre en positiv oplevelse af inddragelse, og formodningsvis også et formålsrettet forløb. Hvis man skal handle i tillid, så forudsætter det at man, med Luhmanns ord, laver et omsving til indifferens. Man gør sig indifferent over for det usandsynlige vil ske, man neutraliserer farerne, som Luhmann formulerer det, man lader altså som om at risikoen ikke er der. Måske fordi man har erfaring der siger, at det ikke sker. Modsat, hvis vi har erfaringer eller får viderebragt erfaringer om det modsatte, kan denne også internaliseres. Luhmann italesætter hertil at vi befinder os i så kompleks en virkelighed, at det kan blive svært at beregne, hvor noget går galt. I sådan en situation har vi brug for tillid til at tro på, at det ikke går galt. I indeværende speciale kan denne forståelse være bidragende til at teoretisere den unges handlen i en tillidsfuld relation, til eksempelvis sin rådgiver. Ligeså kan det formodningsvis være med til at belyse, hvis en ung ikke oplever tillid til en rådgiver eller det kommunale. I forhold til tillid som kompleksitetsreduktion og en udbredelse i større skala, som Luhmanns analyse går på, så er der brug for høj grad af tillid til institutioner og andre

mennesker, både individuelt og kollektivt, og på den måde taler Luhmann om at tillid skal generaliseres (Luhmann 1999: 62). Dette gøres, ifølge Luhmann, via tre komponenter. Første komponent handler om forskydning fra ydre til indre, hvor en mere kompleks ydre orden erstattes af en indre orden. I stedet for en ydre ubestemmelig kompleksitet, så bygger vi en indre orden, hvor vi lægger os fast på, at vi kan have tillid til bestemte personer eller institutioner. Luhmann kalder dette *en indre fundering*, hvor man udviser en tillidsfuld attitude overfor bestemte tillidsgenstande, som eksempelvis personer. Man skal have den indre fundering på plads, hvis den skal kunne generaliseres til større sammenhænge (Luhmann 1999: 63+64). Her er det nødvendigt med det andet komponent: det skal læres. Man er ikke født med tillid, men det må læres gennem erfaringer (Luhmann 1999: 65). Den tredje komponent er, at der skal være kontrol med tilliden. Vi skal have sikkerhed for, at denne tillid kan retfærdiggøres, og derfor vurderer man løbende den tillid, man har til andre. Her kommer tillidens skrøbelighed til syne. Tilliden kan krakelere og tilliden kan hurtigt nedbrydes og det kan tage tid at genoprette tilliden. Så hvis tilliden skal generaliseres, så skal der være *feedback mekanismer*, der giver informationer om, hvorvidt vi kan blive ved med at retfærdiggøre tilliden. Det kan eksempelvis være gentagne oplevelser af tillid fra rådgiverne i de koordinerede teams (Luhmann 1999: 66+67). Med denne forståelse af tillid, i forhold til reduktion af social kompleksitet, vil vi anvende til at udfolde, hvorledes tillid findes væsentligt i specialets empiriske materiale og belyse, hvordan det knytter sig til specialets formodede sammenhæng mellem motivation, relation samt inddragelse.

Relationelt socialt arbejde af Hilary Cottam

I Hilary Cottams værk "Radikal Hjælp" fra 2018, udfoldes hvordan velfærdsstaten kan revolutioneres og relationer genopbygges. Den radikale hjælp, som Hilary Cottam er kvinden bag, udgør begrebet relationel velfærd. Dette begreb findes centralt til anvendelse i indeværende speciale, for at udfolde og forstå, hvad der er på spil i den analytiske kategorisering, der omhandler relationer. Dette er fordi, at vi, i vores empiri, finder at relationer og arbejdet heromkring, er centralt for udførelsen og oplevelsen af de koordinerede forløb i Ungekordineringen. Cottam beskriver i sit værk, hvordan hun oplevede en ufleksibel velfærdsstat, der ikke kunne komme komplekse og rodfæstede udfordringer til livs (Cottam 2018: 24). Hun argumenterer for at denne tids velfærdsstat

står overfor sociale udfordringer, som ikke kunne forudses, da velfærdsstaten blev udformet, hvorfor den blandt andet ikke er udrustet til at løse nutidens sociale udfordringer. Velfærdsstaten er præget af institutioner og serviceydelser, som er masseproduceret, hierarkiske og med kommandoer, kontrol og regler, som er overvejende i arbejdet (Cottam 2018: 43). Ifølge Cottam handler det ikke om at fikse velfærdsstaten og dens systemer, men det er derimod menneskelig kommunikation, som bør være det essentielle i arbejdet. Helt centralt ser Cottam, at når tryghed, tillid og stærke menneskelige relationer er til stede, så sker forandringen (Cottam 2018: 29). I indeværende speciale er det forholdet mellem rådgiver og den udsatte unge, hvor det relationelle arbejde er centralt og dette teoretiske perspektiv findes væsentligt, da vi finder at det relationelle arbejde er overvejende i vores empiri. Cottam lægger endvidere vægt på, hvorledes velfærdsstaten og velfærdsarbejderne kan støtte borgere i at skabe forandring, hvor løsningen heri er tryghed for borgeren i mødet med systemet. I forlængelse af dette forklarer hun, at jagten burde ligge i at finde frem til, hvad der skaber problemer og hvorledes disse underliggende forhold kan afhjælpes og heri *“forholde sig både til de indre følelser og de ydre strukturelle forhold, der hæmmer os”* (Cottam 2018: 29). Cottam beskriver, at principperne i velfærdsstatens praksis, for at hjælpe borgere, bør ligge i at skabe kapabilitet frem for at administrere menneskelig afhængighed (Cottam 2018: 32). Som definition på denne radikale hjælp skriver Cottam:

“Opdyrk en gruppe centrale kapabiliteter, så hvert enkelt af os kan trives. Sørg om nødvendigt for, at vi får støtte til at klare modgang. Inddrag så mange mennesker som muligt. Mål på forandring og livskvalitet: fornemmelse af frihed, mening, evne til og mulighed for at give, kontakt med andre.” (Cottam 2018: 215).

Cottam argumenterer altså for, at det i høj grad er rammerne for velfærdsstaten, herunder det sociale arbejde, som skaber forudsætningerne for relationer. Hertil opstiller Cottam en række principper, som definerer den radikale hjælp og danner ramme for måden at tænke den relationelle velfærd på. Dette opdeles i følgende principper:

1. *Vision: Det gode liv*
2. *Kapabiliteter*
3. *Relationer først og fremmest*

4. *Forbinde flere forskellige ressourcetyper*
5. *Skabe muligheder*
6. *Luk op: Nær omsorg for alle*

1. princip: Vision: *Det gode liv* handler om, hvorledes hvert individ får lov til at udvikle en vision og formulere egen fornemmelse af formål (Cottam 2018: 217). I relation til indeværende speciale kommer dette til udtryk via rådgivernes og de udsattes unges arbejde med den positive destination. Hertil er det væsentligt, at det ikke må være en uhensigtsmæssig stræben efter et uopnåeligt mål, men det essentielle er at visionen om det gode liv, skal underbygges af kapabiliteter (Cottam 2018: 217). Netop **2. princip** handler om **Kapabiliteter** og her beskriver Cottam, at det centrale er, at velfærdsstaten ikke forsøger at styre borgeres behov, sætter kommandoer for forandring eller udøver idéen om at "tage sig sammen". Det handler derimod om at være bevidste om de gensidige forhold, der befinder sig mellem de interne og eksterne realiteter i en borgers liv og derigennem hjælpe med at gøre noget ved begge dele (Cottam 2018: 217-218). Cottam beskriver kapabilitet som "*de faktorer, der sætter os i stand til at gribe mulighederne omkring os (eller ikke gribe dem), er de faktorer, som tilsammen udgør kapabilitet*" (Cottam 2018: 219). Kapabilitet handler om dét at være og dét at gøre: være sund; have selvrespekt; have og udføre et godt job. Hertil pointerer Cottam, at kapabiliteterne er kontekstuelle ind i hver borgers specifikke situation og drømme og derfor konstant foranderlige (Cottam 2018: 221). I indeværende speciales tilfælde, kan det anvendes til at få en forståelse for rådgivernes metodiske valg og overvejelser, i forsøget på at sætte den unges egne ressourcer og interesser i spil, for på den måde at skabe en meningsfuld tilværelse for dem. Dette teoretiske blik knytter sig desuden til tidligere nævnte empowerment teori, hvor det også er målet at gøre den unge til ekspert i eget liv, og klæde dem på til at kunne være kilden til positive forandringer, både gennem nye og i forvejen eksisterende ressourcer eller kapabiliteter. I det **3. princip: *Relationer først og fremmest*** beskriver Cottam, at relationer, skal forstås som det menneskelige bånd mellem os, og er grundlaget for det gode liv (Cottam 2018: 223). Det relationelle perspektiv fremhæver nye værdier i velfærdsstaten og bygger på at interaktioner skal stå i forgrunden i arbejdet og at forandringen så vil indtræffe heri (Cottam 2018: 224). Hertil pointerer Cottam, at dét at arbejde sig langsomt fremad, skaber tillid i relationerne, og at dette er essentielt for det gode relationsarbejde. Dette uddyber Cottam med at gode relationer bringer

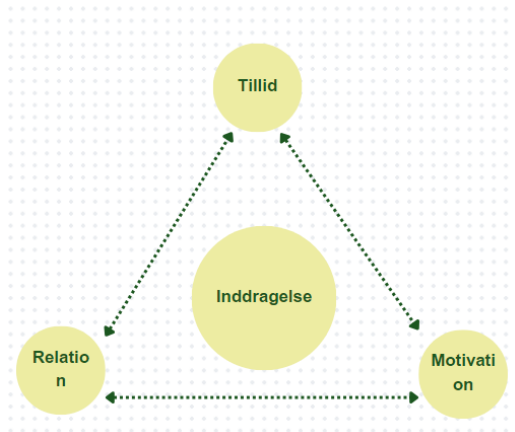
glæde, lykke og fornemmelse af muligheder og dét at have gode relationer åbner mulighed for at udvikle kapabiliteter. Ydermere er relationer og stærke bånd medvirkende til at bringe støtte i læring, bidrage til godt helbred og livskraftige, lokale fællesskaber. Modsat ses at, uden stærke og gode relationer, kan meget få individer føle tilfredsstillelse eller overhovedet fungere, men det relationelle er netop afgørende for sociale, emotionelle og økonomiske forløb.

Hertil argumenterer Cottam for at det relationelle arbejde og perspektiv bør være centralt og er altafgørende for velfærdsstatens succes, frem for at have fokus på effektiv levering af input og resultater (Cottam 2018: 223). Dette skal i indeværende speciale forstås, som det udbytte der sker, når der dannes gode relationer mellem rådgiver og ung i de koordinerede forløb. Cottam uddyber ovenstående med, hvordan forandringen sker gennem gentagne processer mellem praksis, handling og refleksion i et sammenspil mellem både professionelle, kollegaer, familie og venner. En forandring er mulig, idet magtens dynamikker ændrer sig og velfærdsarbejderne, eller rådgiverne, støtter op om dette med bevidstheden om ikke at skabe en afhængighed for individerne. Det handler her om at være bevidst om at skabe og bygge relationer ind i hvert samarbejde, som matcher netop borgeren og dennes kontekst. Hertil understreger Cottam også den vigtige pointe i dette relationsarbejde: at sproget i kommunikationen findes essentiel. Det fordrer relationsarbejdet at tale i termer, som er simple og sikre, og man kan komme til at skabe distance ved brug af forkortelser og interne logikker i det talte sprog overfor borgeren (Cottam 2018: 224). I indeværende speciale knytter dette princip sig til det relationsarbejde, som rådgiverne laver overfor de udsatte unge og omvendt, hvorledes de udsatte unge oplever det arbejde og selve relationen til de professionelle. **4. princip: *Forbinde flere forskellige ressourcer***, handler om at sætte flere af borgerens ressourcer i spil og dermed gøre flere former for velstand synlige og kunne sætte dem i forbindelse med hinanden. Det kan blandt andet omhandle: viden, tid, kompetencer, personlige penge og udefra kommende ressourcer som netværk. Det handler altså om at forstå individer og deres relationer, kompetencer, viden mm. for at kunne forbinde disse og skabe en endnu større ressource ud af dette. Cottam beskriver det kort således: *“Jo mere vi puljede vores løsninger, jo flere ressourcer stod der til vores rådighed.”* (Cottam 2018: 226). I indeværende speciale kan det forstås som den måde rådgiverne inddrager de udsatte unge på og finder løsninger, som knytter sig til de unges interesser, viden og drømme.

Ligeledes knytter det sig til at spotte den unges eventuelle netværk, som kan sættes i spil sammen med den unge. Ved det **5. princip: *Skabe muligheder*** handler det om at få øje på mulighederne, have fokus på disse og arbejde hen imod de positive muligheder. Det handler om at forkaste risikovurderingerne og på den måde, måske implicit, holde fast i det, der kan gå galt, da en gensidig opmærksomhed på risiko let kan blive til en selvopfyldende profeti. I stedet bør man arbejde hen imod succeserne og fokusere på muligheder hos den udsatte unge (Cottam 2018: 227). Det **6. og sidste princip**, som danner rammerne for begrebet relationel velfærd, er: ***Luk op: Nær omsorg for alle***. Dette handler om åbne systemer, som tager imod både de som søger hjælp og de som søger at yde hjælp. Denne idé centrerer sig omkring at drage omsorg og have bæredygtige systemer for alle. Dette er ikke en del af specialets fokus, og derfor ikke er relevant i henhold til vores analytiske arbejde, hvorfor denne del af Cottam teoretiske perspektiv ikke udfoldes yderligere.

Analyse

I arbejdet med vores empiri, har vi gjort fire interessante fund, med relation til hinanden, til besvarelse af specialets problemformulering og disse fremgår af følgende model:

Ovenstående model er udarbejdet for at visualisere, hvordan der empirisk i indeværende speciale er gjort fire fund, der relaterer sig til hinanden. Vi ser at tillid, motivation og relation tilsyneladende kan have en betydning for hvordan inddragelsespraksis opleves og udføres i Ungekoordineringens koordinerede teams. Med afsæt i empirien er det ikke muligt for os, at vurdere hvor meget tillid, motivation eller relation der bør være mellem rådgiver og den unge, for at inddragelsen kan være fyldestgørende. Ud fra empirien kan vi dog se, at disse påvirker hinanden og har en betydning for hinanden, og inddragelsespraksis, både for rådgiveren, men også for den unges oplevelse af inddragelse. Generelt er oplevelsen af inddragelse, og derfor også tillid, motivation og relation, situationel og kontekstuel, og bør derfor ansues sådan.

Indledningsvist i analysen vil der fremgå en præsentation af specialets informanter, hvorefter, jævnfør ovenstående model, analysens fire afsnit vil blive udfoldet. I det første analytiske afsnit, med overskriften "Inddragelse", anvendes de to socialrådgiver, Maja Lundemark Andersens og Pernille Nørlund Broks værk "Empowerment i Socialt Arbejde". Dette er for at få indsigt og perspektiver på rådgivernes arbejdsgange, metoder og virkningerne af dem i forhold til inddragelse og ligeledes delvist belyse de unges oplevelse af inddragelse. Dernæst præsenteres et afsnit med overskriften "Motivation", hvor Edward Murrays teoretiske perspektiv på motivation inddrages for

at bringe en forståelse af betydningen af motivation hos de unge i de koordinerede forløb, og i rådgivernes udførende arbejde. Efterfølgende belyses det analytiske afsnit med overskriften "Tillid", hvor Niklas Luhmanns teoretiske perspektiv på tillid som reduktion af social kompleksitet, inddrages for at få en forståelse af, hvorledes tillid findes væsentligt i specialets empiriske materiale. Afslutningsvis frembringes afsnittet "Relation" hvor vi inddrager Hilary Cottams og hendes forståelse af relationel velfærd samt Andersens og Broks førnævnte perspektiver på empowerment. Dette er for at finde ud af, hvad der er på spil i det relationelle arbejde rådgiverne laver, da vi, i vores empiri, finder at relationsarbejde er betydningsfuldt for samarbejdet med de unge og for oplevelsen af de koordinerende forløb.

Det er valgt at inddrage både empowermentperspektivet samt Hilary Cottams perspektiver på relationelt velfærd, da vi finder at de komplementerer hinanden i arbejdet med specialets problemformulering. Empowermentperspektivet findes fordelagtig til at sige noget om processen og metoderne, samt belyse disse, særligt fra rådgivernes perspektiv. Ydermere er målet, i empowermentperspektiverne, at myndiggøre borgere i eget liv, hvor Hilary Cottams værk "Radikal hjælp" handler om det relationelle arbejde og hvorledes relationerne er centrale for at opleve succes i hjælpen til borgerne og heri kunne skabe forandring. Til trods for at begge teoretiske perspektiver har begreber og forståelser, der overlapper hinanden, findes de begge væsentlige for at belyse den inddragelsespraksis rådgiverne udfører i deres arbejde og de unges oplevelser af dette. Vi vurderer desuden at det kan være svært at skelne mellem tillid og relationsarbejde, da disse i høj grad sameksisterer. Overordnet er vi bevidste om at flere af afsnittene empirisk relaterer sig til hinanden, vi har dog forsøgt at skelne mellem dem, for at øge forståelsen af de fund der er gjort i specialet. Derfor vil der i de respektive analyseafsnit optræde nogle citater som både kan udfoldes gennem ét teoretisk perspektiv, men også et andet teoretisk perspektiv. Vi har derfor valgt at anvende de teoretiske perspektiver, som fylder mest i det empiriske uddrag som der anvendes, og ikke nødvendigvis alle de teoretiske perspektiver som optræder. Dette er gjort for på bedst mulig vis at skelne mellem de forskellige fænomener, men også for at strukturere og nuancere analysen, i forsøget på at tolke empirien ud fra informanternes egne oplevelser.

Præsentation af informanter

Som tidligere nævnt, har indeværende undersøgelse afholdt fem interviews med henholdsvis tre rådgivere og to unge. I forlængelse af dette, finder vi det relevant at lave en præsentation af de individuelle informanter. Denne præsentation kommer naturligvis ikke til at være så omfattende, at informanterne umiddelbart ville kunne blive genkendt ud fra sine respektive karakteristika. Dog vurderer vi at differentieringen mellem rådgiver, ung, erfaring, alder, myndighed og lignende kan have en betydning for, hvordan informantens udtalelser bliver tolket i analysen, og derfor finder vi en præsentation gavnlig for denne.

Første informant er den unge mand Martin på 18 år, er blevet tilknyttet Ungekoordineringen for at blive udredt for om han skulle henvises til flexjob eller en førtidspension. Martin var motiveret for at arbejde, men var usikker på, om der fandtes et sted, hvor der kunne blive taget højde for hans fysiske handicap, og det har han, i samarbejde med sin rådgiver hos Hjørring Kommune, lykkedes med.

Anden informant er en ung kvinde, som vi kalder Vera. Hun er 19 år og lider af ADHD og autisme. Efter et forløb på et uddannelsessted, som ikke fungerede for hverken Vera eller skolen, så fik hun tilknyttet en IPS-konsulent, som kunne hjælpe hende med at finde et alternativ til skolen. Derfor er hun nu en del af Ungekoordineringen, og er, i samarbejde med sin IPS-konsulent, ved at finde en praktikplads, som forhåbentlig kan lede til et flexjob.

Tredje informant er en rådgiver, som vi har kaldt Merete, og hun har arbejdet ved Hjørring Kommune i 10 år, hvor hun beskæftiger sig med unge med psykiske diagnoser. Hun er ansat i Børne- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, hvor hun er koordinator for de indsatser, som barnet eller den unge har behov for.

Fjerde informant er Carina, der er rådgiver hos Hjørring Kommune, hvor hun har været i to år, og beskæftiger sig med vejledning af erhvervs- og uddannelsesmuligheder. Hun varetager primært vejledningen af grundskolerne, men også dem, der bryder med grundskolen, og op til de fylder 30 år.

Femte og sidste informant er rådgiveren Clara, der har været ansat hos Hjørring Kommune i 11 år, og arbejder med unge, der har så store udfordringer, at de ikke er tæt på uddannelse eller beskæftigelse. Det kan være unge, der går på en særlig tilrettelagt ungdomsuddannelse eller som er i ressourceforløb.

Inddragelse

Som tidligere nævnt, forstås inddragelse gennem Rådet for Socialt Udsattes definition, hvor: *“[...] inddragelsen består i, at borgeren gives mulighed for at komme med input til udviklingen og tilrettelæggelsen af sociale services, ydelser og politikker.”* (Rådet for Socialt Udsatte 2021: 11). Gennem empiriindsamlingen mener vi at kunne se at motivation, tillid og relation tilsyneladende har en betydning for, hvordan den unge gives mulighed for at komme med input til udvikling og tilrettelæggelse af sit forløb. Derfor også hvordan de tilsyneladende oplever inddragelse, og formodningsvis deraf en betydning for hvordan rådgiverens inddragelsespraksis udøves. Hvordan motivation, tillid og relation empirisk anskues som værende betydningsfuld i henhold inddragelsen vil blive uddybet i løbet af analysen. Der vil nu være fokus på, hvordan inddragelse, isoleret set, opleves i empirien, af både de unge og rådgiverne. Her vil vi i første omgang introducere vores rådgiver Clara, som uddyber i følgende citat, hvordan hun arbejder inddragende:

“Jamen, jeg spørger altid den unge, hvad den unge egentlig ønsker i forhold til fremtiden. Og det er jo egentlig det, der lidt bliver det bærende i, hvad er det for en retning jeg skal støtte og understøtte i. [...] Men for mig er det egentlig rigtig vigtigt, det der med at høre, hvad er det egentlig, du ønsker i forhold til arbejdsmarkedet. Hvad er dine drømme og ønsker? [...] Jamen, vi bruger jo faktisk rigtig meget empowerment. [...] Og så er det også det der med at gøre brug af, jamen er der nogen i netværket, der siger, du er god til et eller andet? [...] Men også at inddrage, jamen er der nogen kontaktpersoner? Er der nogen forældre? Altså få dem med ind på banen over det. [...]” (Bilag 6, s.2, l. 29 - s.3, l.2)

Ovenstående citat tolker vi som værende et udtryk for, at der arbejdes inddragende med en empowering tilgang. Den empowering tilgang kan anskues gennem Claras interesse i den unges ønsker om fremtiden, og måden hvorpå hun tilsyneladende er bevidst om at hun skal støtte den unge, frem for at pålægge den unge nogle forventninger eller en bestemt retning. Derudover er hun opmærksom på at anvende den unges netværk, og generelle ressourcer i målet om at gøre den unge bevidst om disse, tilsyneladende for at motivere den unge. Dette argumenterer vi for gennem

hendes formulering om *“Altså få dem ind på banen”*, som et udtryk for at hun gerne vil synliggøre de unges ressourcer for den unge, for at vedkommende aktivt kan benytte dem i sin tilværelse. Ud fra citatet kan vi ligeledes nuancere det med Andersens og Broks teoretiske forståelse af empowerment som en trebenet konstruktion (Andersen & Brok 2021: 19). Claras udtalelse kan tilsyneladende delvis anskues herigennem, da hun i sin tilgang til den unge, både er bevidst om at få den unges personlige ønsker omkring sit liv belyst, men også tager højde for de kompetencer og udfordringer som vedkommende har. Vi tolker at hun er bevidst om hvordan hun empower den unge gennem et individempowerment- perspektiv, da hun lægger vægt på hvad den unge ønsker for sig selv. Clara italesætter også hvordan hun er bevidst om, hvordan hun kan empower en ung gennem et lokalsamfundsperspektiv, da formålet med det forløb som hun er en del af i Ungekoordineringens koordinerede teams er, at få den unge i beskæftigelse, og dermed være en aktiv del af samfundet. Det sidste ben i den trebenede konstruktion inden for Andersens og Broks empowerment forståelse er gruppeempowerment, hvor det tilsyneladende er fordelagtigt at empower grupper, for på den måde at empower individet og målgruppen i samfundet (Andersen & Brok 2021: 19). Denne bevidsthed om at arbejde med empowerment gennem et gruppeperspektiv kan vi tilsyneladende ikke spore i vores empiri. Det har skabt en undren hos os, at der i Ungekoordineringens koordinerede teams, samt deres generelle arbejde ikke er mere fokus på fællesskab og socialisering på tværs af målgruppen af de unge. Der er generelt i ungdomslivet et stor fokus på venskaber og andre relationer end de familiære, samtidig med at de unge, ved at takke ja til et tilbud i Ungekoordineringen, i mange tilfælde ryger ud af skolelivet, og dermed også det sociale liv som følger med. Netop denne betragtning fortæller Martins mor om i følgende citat:

“Ja, man kan sige, det er jo lidt tidligt, de kommer udenfor skolelivet, hvor man er sammen med mange andre unge. Det var jeg mest bekymret for i starten, men nu har han sådan en god vennekreds, så det betyder ikke så meget alligevel. Det er tidligt at stoppe med det ungdomsliv.” (Bilag 1, s.31, l.5-8)

I ovenstående citat fortæller Martins mor netop, at hun oplevede en bekymring i relation til Martins skifte mellem skole og flexjob. Her argumenterer vi altså for, at det kan være gavnligt at have fokus på gruppeempowerment i Ungekoordineringens regi, fordi de unge potentielt tager afsked med et socialt fællesskab i skolen. Ved at anvende tidligere nævnte undersøgelse af foreningen En Vej Til Alle fra 2022, hvor de har fokus på virksomme ingredienser i henhold til indsatser til udsatte unge, så er næsten halvdelen af de virksomme ingredienser med udgangspunkt i en form for fællesskaber (En Vej Til Alle 2022). Derfor argumenterer vi for, at med et øget fokus på fællesskab, samt empowering i grupper, så kan man tilsyneladende tilbyde den unge et bedre forløb, gennem øget empowerment i sit liv og dermed også bedre forudsætninger for inddragelse.

For at rådgiverne kan udføre dette empowerment-arbejde, beskriver Andersen og Brok, at det ligeledes er essentielt at skabe nogle rammer for empowerment, for derigennem at blive en empowering samarbejdsrolle (Andersen & Brok 2022: 31). Her argumenterer vi for, at kunne se i empirien, at rådgiverne arbejder med disse metoder for netop at blive en empowering samarbejdsrolle for den unge. I samarbejdet og inddragelsen af den unge i deres forløb og det empowering-arbejde, skal samarbejdsrollen være til stede og dette kræver at der opbygges nogle rammer, som kan være med til at danne grobund for samarbejdet. Dette ser vi komme til udtryk flere steder i empirien, gennem rådgivernes udtalelser, hvor blandt andet rådgiveren Merete beskriver, hvordan hun, når et ungt menneske bliver tilknyttet hendes rådgivning, typisk formulerer et brev, hvori hun beskriver:

“Hej, jeg hedder Merete, jeg er din sagsbehandler, og jeg vil meget gerne tale med dig, og det vi skal tale om, det er sådan og sådan. Og så gør jeg opmærksom på, at der er mulighed for at trække sig. Hvis ikke jeg skriver det her brev til den unge først, så siger jeg det som noget af det første, når jeg sidder i samtalen, at det er på den unges præmisser, det her. Og at han, hun kan få pauser, og vi kan afbryde, og der må selvfølgelig gerne sidde en voksen med [..].” (Bilag 4, s. 9, l. 7-13).

I ovenstående citat argumenterer vi for, at se en metode hvor der, overfor den unge, italesættes og defineres en del af den ramme, som Andersen og Brok vil kalde det, for at kunne møde den unge med gode forudsætninger, for at kunne arbejde empowering.

Denne metode kan anskues på flere måder, og vi tolker Meretes overvejelser bag denne som inddragende og som værende et værktøj, der kan være medvirkende til at fjerne en eventuel bekymring for at skulle have møde med kommunen eller en ny rådgiver for første gang. Dette i særdeleshed, fordi der er fokus på at lade den unge vide, at mødet er på deres præmisser og det er tilladt at tage pauser eller lignende. Vi argumenterer for, at det er en metode, som kan være medvirkende, eller hvert fald første skridt, til at skabe en dialogisk inddragelse (Andersen & Brok 2022: 54). Dette ser vi, da vi tolker udtalelsen som værende et værktøj, der benyttes for blandt andet at kunne skabe en mere ligeværdig dialog, og for at rådgiveren kan være en empowering samarbejdsrolle. Dette er med til at signalere, at den unge kan være medbestemmende og gerne må sætte grænser for, hvor meget de eventuelt kan rumme på én gang. På den anden side kan dette brev også tolkes som en briefing til den unge, hvor vedkommende får en dagsorden, som er udarbejdet af en rådgiver, hvor man i højere grad, ud fra Andersens og Broks teori, bør udarbejde denne dagsorden sammen med den unge (Andersen & Brok 2022: 117). Dette er, som tidligere nævnt, en svær præmis at udøve inddragelse under, for der vil altid være nogle lovgivnings- og normbaserede rammer i det kommunale arbejde, som kan være svært at ændre på som rådgiver eller lignende. Derfor kan rådgiveren have fokus på andre rammer for at arbejde inddragende gennem empowerment. I sammenhæng med dette fortæller Carina om hendes fokus på de rammer som ikke er defineret ud fra lovgivning eller normer i det kommunale:

“[...] Hvis det er på skolen, så sidder vi og snakker, jeg har et kontor på skolen. Nogle gange sidder vi med benene over kors og kigger på hinanden skråt. Nogle elever smækker benene op på stolene ved siden af. Det må de også gerne. Det er lidt der, hvor vi er i det. Hvis der er nogen, der gerne vil ses med mig online, så gør vi bare det. [...] Vi gør bare det, der fungerer bedst. Der er også nogle gange, jeg sidder med dem i et hjørne ude på gangen eller et eller andet. [...] Hvis de er okay med det, så gør vi det. Så rummet for mig har ingen betydning. Men det har det nogle gange for eleverne eller de unge mennesker, og det må de gerne komme med et ønske til.” (Bilag 5, s. 5, l. 30-37).

At Carina lader den unge og situationen være bestemmende for, hvor og hvordan de skal sidde, argumenterer vi for, også er et udtryk for en metode eller et valg, der tages

af rådgiveren, for bedst muligt at kunne udtrykke og sætte nogle rammer for de unge, som kan fordre den samarbejdsrolle, der optimalt bør findes. Dette kan vi ligeledes belyse med Andersens og Broks forståelse af en undersøgende kommunikation, hvor en gensidig anerkendelse blandt andet kan opnås ved at have fokus på de fysiske rammer. Dette kan, ifølge Andersen og Brok, have en central betydning for, hvorledes den unge oplever mødet og samarbejdet med rådgiveren. Teorien peger netop på, at kommunikationen er en central del i at arbejde empowering og inddragende og definerer dette som empowering kommunikation (Andersen & Brok 2022: 74+83). I relation til dette uddyber Carina yderligere:

“Det der med, at jeg klapper computeren væk og læner mig hen over bordet, og sidder lidt ligesom de sidder. Det gør jo bare noget andet nogle gange. [...] Nogle gange snakker vi også om noget helt andet. Jeg kan jo godt se, hvis de sidder og har nogle sorte negle. Hvad så roder du med motorer på en eller anden måde? Kan du godt lide biler? Så sidder vi og snakker om noget helt andet. Det sidder jeg jo samtidig og trækker kompetencer ud af.” (Bilag 5, s. 5, l. 39-41+s. 6, l. 3-7).

Ovenstående citat, argumenterer vi for, både underbygger ovenstående pointe med at møde de unge, hvor de er, sammen med dét at Carina med sit kropssprog agerer og sidder ligesom den unge. Dertil benytter hun andre relaterede spørgsmål vedrørende den unges interesser, og videnen fra de spørgsmål kan være med til at blive omsat i en gensidig udveksling mellem rådgiveren og den unge. Vi argumenterer for at denne handling, i ovenstående citat, er med til at muliggøre en mere omfattende inddragelse af den unge, da den unge på denne måde tilsyneladende nemmere kan sætte ord på, hvad egne drømme og ønsker for fremtiden er. Vi finder det interessant, måden hvorpå det vurderes hvilke kompetencer, som er relevante hos den unge, med henblik på at finde vedkommendes positive destination, samt afdække vejen dertil. Man kan argumentere for, at denne vurdering er formålsrettet, og dermed også samtalen herom, netop for at få den unge i beskæftigelse. Dette kan altså tolkes som Ungekoordineringens måde at internalisere det formål, som er fremsat gennem lovgivning, at den unge skal i beskæftigelse, og hvordan dette kan påvirke mødet mellem den unge og rådgiveren.

I forlængelsen af en snak under interviewet om, hvordan man metodisk arbejder inddragende, fortæller vores rådgiver Clara om, hvordan hun fortsat arbejder empowering, når en ung har et ønske for sin positive destination, som sandsynligvis ikke er realistisk:

“Men der kan også være dem, der jo er fuldstændig urealistiske i forhold til at, de vil ind på en eller anden høj uddannelse, hvor man tænker, det kommer aldrig til at ske. Men så i stedet for at lukke den ned, så måske spørge ind til, hvad er det lige ved den uddannelse du tænker er spændende. Har du overvejet nogle andre muligheder eller et eller andet? Så i stedet for bare at lukke drømmen ned, så måske gå ind og finde noget andet, som kunne være interessant [..].” (Bilag 6, s.11, l. 38-43)

Ovenstående citat kan altså være et eksempel på undersøgende kommunikation, hvor rådgiveren benytter gode spørge- og lytte teknikker til at hjælpe og vejlede den unge i at finde frem til relevant uddannelse eller job (Andersen & Brok 2022: 103). Som rådgiver er det ikke nok kun at afdække, hvad den unge drømmer om, det er tilsyneladende også vigtigt at understøtte de forudsætninger som vedkommende har, hvad end det er diagnoser, ressourcer, manglende ressourcer eller lignende. Selvom det kan være vanskeligt at forestille sig, hvordan den unges forudsætninger ser ud, så argumenterer vi for at ovenstående ageren er et tegn på at rådgiveren gør sig umage for at forstå og anerkende den unges virkelighed. Netop det at forstå den unges virkelighed, kan vi anskue, gennem vores empiri, tilsyneladende har en positiv indvirkning på de unges oplevelse af at blive inddraget. Under interviewet med den unge informant Martin, spørger vi ind til hans generelle oplevelse af sit forløb, hvortil han svarer: *“Han har været flink (rådgiveren), og gjort det jeg sagde jeg ville, og bare sådan, ja, hjulpet mig. Det har været godt.”* (Bilag 1, s.7, l.6-7). Vi tolker, at dette er udtryk for, at Martin har oplevet at blive inddraget, og derfor tilsyneladende også har følt, at hans ønsker har styret retningen på hans forløb. Martins rådgiver har formodningsvis fået en forståelse af Martins virkelighed, og har derfor nemmere kunne efterleve hans ønsker, sådan at han har følt sig inddraget og empowered. Dette fund kan anskues gennem Andersens og Broks empowerment forståelse, ved at Martin oplever at være medbestemmende for sit liv, og derfor tilsyneladende også myndig i henhold til at kunne tage ansvar for sin fremtid (Andersen & Brok 2022: 17). Martins

rådgiver har givet ham muligheden for at tilrettelægge og give inputs til sin udvikling, der er centralt i den forståelse af inddragelse, som vi anvender i specialet. At Martin tilsyneladende har oplevet at føle sig inddraget kan, som tidligere nævnt, være forårsaget af flere ting. Én af disse årsager kan være motivation, og derfor ønsker vi at arbejde analytisk med denne formodning i nedenstående afsnit, med afsæt i empirien.

Motivation

Når vi tager afsæt i den indsamlede empiri, ser vi en fællesnævner hos vores unge informanter Martin og Vera, i form af motivation. De fortæller nemlig begge under deres respektive interviews, at de selv har haft et ønske om at få et kommunalt støttetilbud, fordi de har haft behov for støtte til at finde en fremtidig arbejdsplads, da de ikke var i trivsel på deres daværende uddannelsessteder (Bilag 2, s.5, l.14-16 + bilag 3, s.3, l.3-8). For selvom at Ungekoordineringen er et frivilligt tilbud til de unge under 30 år, som ikke er i beskæftigelse, så er det én af flere muligheder for at kunne få uddannelseshjælp udbetalt af det kommunale. Det kan tilsyneladende alligevel, ud fra vores indsamlede empiri, have en betydning, når der er andet, der motiverer end en månedlig udbetaling. Vores informant Martin havde sin mor med til interviewet og hun fortæller her om Martins motivation for at tage imod tilbuddet i Ungekoordineringen, samt at få hjælp til at komme i en praktik:

”Ja, Martin kom derover i, fordi han går med sådan nogle skinner på, så fysisk kan Martin jo ikke arbejde 37 timer, så derfor blev han tilknyttet dem (et koordinerende team) fra starten af, fordi så skulle de finde ud af om han skulle have flexjob eller førtidspension. Martin har altid gerne ville ud og arbejde, og det synes de (Hjørring Kommunen) jo også var det mest fornuftige, så det er det, der er blevet arbejdet på.” (Bilag 2, s.5, l.28- s.6, l.2)

Her fortæller Martins mor altså at han har været motiveret for at få en afklaring omkring sit arbejdsliv, fordi han har et fysisk handicap, og derfor har været i tvivl om han kunne varetage et job inden for det fag som han drømte om. Ved at benytte Edward Murrays definition af motivation, så kan vi tilsyneladende identificere denne udtalelse fra Martins mor som hans motiv, og vi vil derfor arbejde videre med denne fortolkning

(Murray 1971: 31). Det kunne derfor tyde på, at han altså har været motiveret af andet end en udbetaling fra kommunen, men i højere grad af lysten til at arbejde og finde ud af hvordan hans fremtidige karriere kan påbegyndes. Da vi senere i interviewet spørger ind til, hvordan Martins oplevelse af hans forløb har været, supplerer han yderligere: *"Jamen det har været godt, jeg har vidst hvad jeg ville og det er ligesom blevet gjort, så ja."* (Bilag 2, s.20, l.10-12). Her tolker vi, at Martin kobler sin egen motivation til at blive hørt eller inddraget, og derfor oplever hans forløb positivt. Denne observation kan udfoldes med Murrays teori, hvor han altså argumenterer for at et individ, i dette tilfælde Martin, tilsyneladende vil genkalde sit forløb som positivt, fordi hans indstilling, på baggrund af hans motivation, har været forbundet med positive følelser (Murray 1971: 29).

Denne motivation og positive indstilling kommer endda på prøve, da Martin fortæller os, at hans første praktiksted havde lovet ham en ansættelse efter praktikken, men af personlige årsager var arbejdsgiveren nødt til at trække sit tilbud tilbage. På trods af dette, så bevarede Martin sin motivation og fandt, i samarbejde med sin rådgiver, et nyt praktiksted som, ifølge Martin og hans mor, endte med at være endnu bedre end udgangspunktet (Bilag 2, s.7, l.13-18). Her kan det altså tyde på, at Martin generelt er positivt stemt omkring hans forløb, og derfor fokuserer på de muligheder der er for ham, også selvom mulighederne kan forsvinde eller ændre sig. Denne tolkning kan desuden udfoldes ved at anvende Murrays begreb perception, hvor individet, i dette tilfælde Martin, i høj grad vil få øje på de ressourcer eller midler i sin tilværelse, som kan være med til at indfri hans motiv, som eksempelvis at en praktikplads kan åbne dørene til en ansættelse. Denne perception vil tilsyneladende også være gældende når eller hvis et motiv ændrer sig, som eksempelvis i Martins tilfælde, hvor praktikpladsen ændrer sig, og derfor også den eventuelle fremtidige ansættelse (Murray 1971: 27+28).

For yderligere at udfolde motivation som analytisk fund, samt at inddrage andre informanter, så vil vi nu udfolde vores fortolkning af vores unge informant, Veras oplevelse af motivation. Som tidligere nævnt, har hun også oplevet at være utilfreds på sit uddannelsessted, og havde qua sine psykiske diagnoser brug for støtte til at komme i beskæftigelse. I løbet af interviewet med Vera, så spørger vi ind til den tidligere nævnte positive destination, som jo er et begreb, der benyttes i Ungekoordineringens regi, og om hvad hendes positive destination er, hvortil hun svarer:

"[...] Jeg har altid været meget meget glad for tanken om at bo stort og køre en stor bil, store hunde, en god familie, en god indkomst, være selvstændige, hvad end det nu er jeg finder på. Om det så er antikhandler, eller om det er at være hotelejer. Så er det helt klart at blive selvstændig [...]. Og så bo i den her kæmpe hybel, [...] køre i en Range Rover, som jeg også altid har drømt om, at have min hund omkring mig, forhåbentlig på et tidspunkt, mand og børn. Så det her sted, hvor jeg kan være sammen med min familie, selvfølgelig." (Bilag 3, s.23, l.7-19)

Ud fra citatet, tolker vi at Vera drømmer stort og langt ud i fremtiden, på trods af sine kun 18 år, så er hun altså tilsyneladende ikke bange for at fortælle, hvad den helt store drøm er. Med brug af Murrays motivationsteori argumenterer vi for, at denne drøm er emotionelt genereret, og kan derfor tolkes som et frit motiv, som er skabt mere instinktivt og frit. Derudover kan man argumentere for, at dette frie motiv tilsyneladende sameksisterer med et struktureret motiv, da Vera bliver spurgt om hvad første skridt er hen imod hendes positive destination, hvortil hun svarer (Murray 1971: 31):

"Det er jo at være i de her praktikker, som forhåbentlig kan give et arbejde [...]. Så det første skridt er, at nu skal vi finde noget arbejde og begynde at tjene nogle penge, og det er det, jeg har været i gang med det sidste halve år." (Bilag 3, s.24, l.20-28)

Vera udtrykker altså en bevidsthed om at hendes positive destination befinder sig længere ud i fremtiden, og at hun er klar over, at hun i første omgang skal finde sig et job inden for det område, hun interesserer sig for. Hendes udtalelse tolker vi desuden, med afsæt i Murrays teori, som hendes bevidsthed om at hendes frie motiv kun kan realiseres, hvis hun først opnår det strukturerede motiv. Dermed kan vi argumentere, ved at anvende Murrays forståelse for motiver, at disse motiver, uanfægtet, om de er frie eller strukturelle, tilsyneladende kan sameksistere hos en ung. Disse motiver kan formodningsvis også, som tidligere nævnt, opstå af flere forskellige årsager, og ikke mindst understøtte hinanden, hvilket vi både kan tolke gennem Martins og Veras udtalelser (Murray 1971: 19).

I forlængelse af de ovenstående analytiske fund, opstod en undren over, hvordan manglende motivation hos den unge kan opleves. Vi er bevidste om, at begge vores unge tilsyneladende er motiverede, og ikke mindst har haft en generel, positiv oplevelse af deres forløb og inddragelse med deres koordinerede teams. Denne rekrutteringsproces og udfordringer herom, er belyst i metoden, men vi finder det alligevel relevant at nævne den gruppe som ikke har deltaget i indeværende speciales undersøgelse. Som vi har nævnt tidligere, så fik vi ved undersøgelsens begyndelse fortalt af vores kontaktperson fra Ungekoordineringen, at målgruppen generelt er svær at rekruttere. Dette var der flere årsager til, men gennem de afholdte interviews, spurgte vi ind til rådgivernes oplevelse af dårlig eller mindre god inddragelse. Hos flere af vores rådgivere faldt snakken automatisk på den gruppe af unge, som ikke formår at tage imod det tilbud som Ungekoordineringen tilbyder. Rådgiveren Carina fortæller i nedenstående citat hvilken målgruppe som kan være nogle af de unge, som de ikke kan komme i kontakt med:

“Der er jo nogen af vores unge, der er så svage, så dårlige, det er nogle jeg ikke kan komme i nærheden af. Nogle, der er hevet ud af skolen, sidder derhjemme og ikke vil snakke med nye mennesker. [...] Altså mine kollegaer har jo de samme unge, eller nogle andre, men samme der ligner, så der prøver vi hele tiden at tjekke ind og tilbyde os. Men det er svært og nogle af dem, så ved vi, at om et par år, så kan det være, der lige pludselig er en åbning og et eller andet der giver mening. Så vi er også tålmodige og afventer [...]” (Bilag 5, s. 15, l. 15-29)

Carina fortæller altså, at denne målgruppe i mange tilfælde har det rigtig svært, og derfor ikke vil snakke med nye mennesker eller er fysisk eller psykisk svage. De formår derfor ikke at tage imod et sådan tilbud, som der findes i Ungekoordineringen, og det kan være fordi at de på nuværende tidspunkt ikke kan se sig selv i beskæftigelse, i form af job eller uddannelse. Vi kan dog formode at en positiv motivation kan have en betydning for i hvor høj grad det muliggør en inddragelse af den unge, og derved også en formålsrettet og positiv oplevelse af sit forløb, hos den unge. Denne formodning forstærkes yderligere, da vores rådgiver Clara under sit interview fortæller hvordan hun selv oplever motivation i sin tilværelse, og derfor reflekterer den oplevelse over på den målgruppe af unge, som er svær at inddrage: *“[...] Fordi, det gælder da også*

for mig selv, hvis jeg skal lave noget, jeg ikke er motiveret for, så gør jeg heller ikke mit bedste." (Bilag 6, s. 8, l. 5-6). Dette understøtter den antagelse vi har om, at den målgruppe som ikke har deltaget i undersøgelsen, og formodningsvis også de unge som ikke takker ja til tilbuddet om at få støtte gennem Ungekoordineringen, tilsyneladende ikke har motivationen for at deltage. Den udeblivende motivation kan have mange forskellige årsager, som vi ikke er bekendte med, men vi kan i hvert fald spore en vis grad af motivation hos de unge som har deltaget i undersøgelsen, og som har haft en generel positiv oplevelse af inddragelse. I forlængelse af denne analytiske observation, finder vi det interessant om hvorvidt alle besidder motivation, eller i så fald, hvordan denne tydeliggøres, eksempelvis i et tilbud som det der forefindes i Ungekoordineringen. Man kan argumentere for at det kan være en del af det sociale arbejde, at tydeliggøre motivationen for en ung, for på den måde at give den unge en form for mening i sin tilværelse, altså empower dem. Med denne antagelse, kan vi tolke Carinas tidligere anvendte citat, hvor hun formulerer at *"der lige pludselig er en åbning"*, som eksempelvis kan være en motivation hos den unge, som kan være forårsaget af gentagne opsøgende kontakt, et indre motiv eller noget lignende.

Afslutningsvis vil vi arbejde med et citat fra vores unge informant Vera, hvor hun italesætter hendes motivation og beretter desuden om, hvordan hun har oplevet hendes forløb som positivt. Hun fortæller, at inden forløbets start, har hun haft en god relation til hendes IPS-konsulent, som tager hensyn og hjælper med at se muligheder og italesætter en rummelighed overfor Veras behov (Bilag 2, s. 17, l. 6-25). Da vi spørger hende, om det har givet hende en anden motivation for at komme i beskæftigelse, at hun har fået ekstra støtte gennem sin IPS-konsulent svarer hun følgende:

"Ja, og det har også betydet meget for min motivation. Jeg kan ikke forstå at man ikke som kommune eller sagsbehandler sætter sig ind i sine borgere, på et helt personligt plan, for jeg synes faktisk det kan være en fordel. Hvad går de op i? Hvad kan de lide? Hvad vil de? Hvad betyder noget for dem? Både når de arbejder, men også helt personligt." (Bilag 3, s.17, l. 28-31)

Vera fortæller altså, at det har haft en stor betydning for hendes motivation, at hun har haft en positiv og tillidsfuld relation til hendes IPS-konsulent, fordi hun har følt sig set som et helt menneske, frem for en "ressource" i det offentlige system. Her finder vi det

yderligere interessant, hvordan hendes motiv tilsyneladende motiveres af en tillidsfuld relation, altså til hendes IPS-konsulent, og ikke til hendes sagsbehandler eller en anden myndighedsperson. Vi tolker, at der kan være en sammenhæng mellem i hvor høj grad de unge er motiveret i deres forløb hos Ungekoordineringen, og den relation de har til deres primær rådgiver, bostøtte, IPS-konsulent eller andre myndighedspersoner. For at referere det analytiske fund der er gjort om motivation, op imod den udarbejdede model, så mener vi at kunne argumentere for, at motivationen har en væsentlig betydning for hvordan inddragelse lykkedes, både for den unge og for rådgiveren. Derfor mener vi også at kunne argumentere for, at en udeblivende motivation kan have en betydning for inddragelsen, hvilket gør at vi finder motivation centralt for at kunne lykkedes med dette. Vi finder det desuden interessant, med afsæt i empirien, at kigge på den tillid som tilsyneladende har en betydning for, hvilken relation som bliver etableret mellem den unge og rådgiveren eller lignende, og derfor vil vi analytisk behandle tillid i nedenstående afsnit.

Tillid

Ud fra ovenstående afsnit samt Veras udtalelse omkring hendes motivation, så kan det altså tyde på, at hendes relation og tillid til hendes IPS-konsulent kan have en betydning for hendes motivation, og deraf også hendes oplevelse af sit forløb. Hun siger netop at hun har en positiv relation til hendes IPS-konsulent, som også er med til at formidle de krav og forventninger som forefindes i det kommunale regi, på en måde som gør at Vera sænker paraderne (Bilag 2, s.17, l.10-19). Nogle parader, der kommer af at hendes familie er, som hun selv formulerer det, en rigtig "kommune-familie", hvor flere af hendes nære familiemedlemmer har været i forskellige forløb hos det kommunale. Hun uddyber i følgende citat:

"[...] Vi er med andre ord, sådan en rigtig kommune-familie. Og der har jeg bare altid, når de voksne har snakket helt fra da jeg var lille, hørt de her små skrækhistorier om, hvordan de bliver behandlet indenfor kommunen [...]. Jeg har haft min IPS-konsulent, som ligesom har taget sig af de ting, man har skulle tage sig af og ligesom har været min videreformidler til kommunen, også fordi at jeg ikke har den største tillid til kommunen. [...] Til gengæld så har jeg en stor tillid til min IPS-konsulent, som arbejder tæt sammen med kommunen, og derfor

så har hun kunne videreformidle og ligesom været mit filter ind til kommunen.”

(Bilag 2, s.12, l.12-24)

I ovenstående citat siger Vera altså, at hendes IPS-konsulent tilsyneladende har formået at formidle informationer, krav og lignende til Vera, som gør omstændighederne nemmere at forstå for Vera. Hendes fjendtlighed til det kommunale er derfor tilsyneladende blevet vendt om til en tillid til hendes IPS-konsulent, selvom Vera er klar over, at vedkommende også er fra det kommunale. Når man sammenholder både seneste citat, samt det før anvendte citat i afsnittet om motivation, så kan det altså tolkes, at Vera oplever en generel positiv påvirkning gennem den tillidsfulde relation hun har til sin IPS-konsulent. I forlængelse af den tolkning kan Luhmanns teori om tillid som reduktion af social kompleksitet anvendes, da den blandt andet beskriver, hvordan tillid ikke per definition er der, men skabes i bestemte situationer (Luhmann 1999: 32). Hertil argumenterer vi for, at tilliden netop er skabt og dannet i konteksten mellem Vera og hendes IPS-konsulent og dette til trods for at Vera på forhånd beskriver, hvordan hun ikke har den største tillid til kommunen. Med Luhmanns teori, argumenterer vi for at Vera, med tilliden til sin IPS-konsulent, laver et omsving til indifferens (Luhmann 1999: 62). I samarbejde med IPS-konsulenten kan man sige, at Vera gør sig indifferent over for de negative fortællinger, hun har internaliseret fra sin familie om at kommunen ikke er et godt sted og et sted, man ikke har tillid til. Når denne tillid, som Vera beskriver til hendes IPS-konsulent, er til stede, er det yderligere medvirkende til, ifølge Luhmann, at reducere beslutningskompleksiteten for Vera og kan derfor give et lettere samarbejde (Luhmann 1999: 31). Herfra er der større mulighed for at handle nemmere og smidigere, hvilket i Veras tilfælde kan gøre samarbejdet lettere i arbejdet på at finde en praktik eller arbejde. Ud fra ovenstående argumenterer vi derfor for, at der er en sammenhæng mellem motivationen hos den unge og hvordan tilliden i relationen mellem den unge og rådgiveren etablerer sig. Ud fra empirien, og med afsæt i den udarbejdede model, kan det være vanskeligt at vurdere om det er motivationen som påvirker tilliden og deraf relationen, om det er omvendt eller en gensidig påvirkning.

Vi ser ligeledes i vores empiriske materiale at tilliden er en overvejelse fra rådgivernes side, som de finder væsentligt i arbejdet med de unge. Vores rådgiver Merete udtaler blandt andet: *“Tryghed, tillid, afslappethed, det er det, jeg forsøger at få ud af det, når jeg træder ind i et rum med en ung eller forældre.”* (Bilag 4, s. 11, l. 9-13). Da Merete

selv nævner ordet tillid, argumenterer vi det som en bevidsthed om, at tillid kan være en væsentlig faktor i arbejdet med de unge. Med Luhmanns forståelse kan det uddybes, at tillid er en forudsætning for samarbejde og medvirkende til at reducere beslutningskompleksiteten, hvilket giver mulighed for at arbejde hurtigere, nemmere og smidigere med de unge (Luhmanns 1999: 62). Altså at kunne opnå et godt samarbejde i målet mod at finde den rette beskæftigelse til den unge. I relation til tilliden som kompleksitetsreduktion taler Luhmann om, at det kræver en høj grad af tillid til institutioner og andre mennesker og heri at tilliden skal generaliseres (Luhmann 1999: 62). I sammenhæng med det udtaler Vera:

"Ja, det gør en forskel i den relation vi har, fordi, jeg har ingen tillid til kommunen, [...] så får vi selvfølgelig en større tillid til hinanden, i og med at hun ikke er fra kommunen, men er IPS-konsulent, så vi har også bygget noget tillid op i form af, at vi også har haft de her lange snakke og fundet ud af, at der faktisk også er fællesinteresser." (Bilag 2, s. 13., l. 3-8)

I ovenstående citat beskriver Vera, hvorledes hun ikke har tillid til kommunen generelt, men oplever tillid til sin IPS-konsulent. Tilliden kommer blandt andet fra, at de har haft lange snakke og heri fundet fællesinteresser, hvilket vi tolker som at der findes en god kommunikation mellem Vera og hendes IPS-konsulent. For at nuancere dette, kan det udfoldes med Luhmanns forståelse af generaliseringen af tillid, hvor han taler om at tre komponenter skal være til stede. Vi argumenterer for at Luhmanns første komponent, en indre fundering, finder sted (Luhmann 1999: 63+64). Dét at Vera oplever en tillid til hendes IPS-konsulent, men ikke ellers til det kommunale regi, tolker vi som en proces, der kan være medvirkende til at der hos Vera sker en indre fundering. Hun oplever tillid og udviser en tillidsfuld attitude overfor IPS-konsulenten, hvilket vi tolker som værende en proces, hvor en ydre ubestemmelig kompleksitet, en afstand overfor kommunen, stille og roligt kan erstattes af en indre orden. En indre orden, som ifølge teorien, kan være startskuddet til en mere tillidsfuld følelse overfor personer fra kommunen generelt. Luhmann taler desuden om at denne proces skal læres, og heri tolker vi at netop denne tillid Vera har til sin IPS-konsulent, er første skridt på vejen i at lære og opleve større tillid til det kommunale (Luhmann 1999: 65). Vi argumenterer for, at den tillid Vera oplever til sin IPS-konsulent er lært, selvom hun

er trådt ind i det kommunale samarbejde med en afstand over for det kommunale, som hun har tillært i hjemmet. Ydermere udtaler Vera:

"Det har betydet, at jeg har en bedre tillid til min IPS konsulent, når jeg bliver underrettet både selvfølgelig igennem kommunen, igennem nogle lovmæssige ting, men også det at hun ligesom tager sig tid til at ringe til mig og skrive til mig eller simpelthen trække mig til side, når nu jeg har været på kommunen [...]."
(Bilag 2, s. 10, l. 3-8)

Ovenstående citat, beskriver Vera, hvordan hun oplever at have tillid til sin IPS-konsulent, fordi hun er god til at kommunikere med Vera og holde hende opdateret via telefonopkald og lignende. Ydermere gennem samtaler, med en uddybning af forskellige møders indhold eller betydningen og lovgivningen herom. Dette tolker vi som værende en måde, hvor Vera oplever feedback mekanismer, som er medvirkende til at opretholde en tillid til hendes IPS-konsulent (Luhmann 1999: 66+67). Dette er ligeledes en komponent, som skal være tilstede for at kunne generalisere tilliden og gøre at Vera, måske på sigt, kan generalisere hendes tillid til kommunen og ikke blot hendes IPS-konsulent. En opsummering af det analytiske fund der er gjort, med udgangspunkt i tillid, så mener vi at kunne argumentere for, gennem de ovenstående empiriske uddrag, at tillid har en væsentlig betydning for hvordan inddragelsen opleves og udføres. Dette gøres ved at referere til den udarbejdede model, hvor tillid er en bidragende forudsætning for inddragelse. I følgende afsnit vil vi dykke ned i relation og relationsarbejde, i henhold til oplevelsen og udførelsen af inddragelse, med afsæt i den udarbejdede model.

Relation

Efter at have fremhævet de ovenstående analytiske pointer, vil vi nu arbejde videre med empiriske oplevelser og metoder i henhold til relationelt arbejde, både fra de unge og rådgivernes perspektiver. Vi finder, i vores empiriske materiale, at relationer og arbejdet heromkring, er centralt for udførelsen og oplevelsen af de koordinerede forløb i Hjørring Kommune, og ikke mindst inddragelsen heri. I følgende afsnit vil det udfoldes, hvorledes, der fra rådgivernes perspektiv, arbejdes relationelt og hvordan dette findes centralt i arbejdet mod den positive destination med de unge, samt deres

oplevelse af relationsarbejdet. Vi har valgt at tage udgangspunkt i Hilary Cottams teori og benytte den til at udfolde nogle af de empiriske fund vi har gjort os, i henhold til relationelt arbejde. Dertil vil Andersens og Broks teori om empowerment også blive anvendt, til at nuancere samme og udpege forståelsen af empirien.

Kapabiliteter

Som det første princip, af Hilarys Cottams forståelse af, hvad der skal være til stede, i arbejdet med det relationelle velfærd, er det "Vision: det gode liv". Dette kommer til udtryk i vores empiri, da samtlige af vores rådgiveres arbejde netop handler om, at få den unge i uddannelse eller job og dermed arbejde hen imod den såkaldte positive destination. Cottam beskriver hertil, hvordan det findes essentielt i arbejdet om, at definere den positive destination, skal ske med tanke på den unges ressourcer og muligheder og ikke må blive en uhensigtsmæssig stræben efter et uopnåeligt mål (Cottam 2018: 217). I forlængelse af dette, fortæller vores rådgiver Merete:

"Der var en, han ville være arkæolog. Det kom ikke til at ske, det kunne jeg godt sige på forhånd. Men jeg spurgte ind til, hvad det var, der kunne være sjovt ved det. Det var at gå rundt med sådan en en ud på markerne (gestikulere en metaldetektor). Og han var i forvejen ikke til at få ud af huset, fordi han var så belastet. [...] Så drejer vi den over på det, i stedet for at tage udgangspunkt i, at det har været arbejdsmæssigt, at han gerne ville være arkæolog." (Bilag 4, s. 35, l. 25-26 - s. 36, l. 1-4).

Ovenstående citat er et eksempel på, hvorledes rådgiveren Merete tilsyneladende arbejder sig hen imod at finde frem til den unges vision om det gode liv og i dette arbejde har opmærksomhed på, at det ikke må blive en uhensigtsmæssig stræben efter et uopnåeligt mål. I stedet, sammen med den unge, finder de frem til, hvad der er relevant og realistisk ud fra den unges ønsker og ressourcer. Netop denne proces berører samtlige rådgivere i deres interviews, hvor de beskriver, hvordan de ud fra den unges ønsker, finder frem til netop dét som kunne være det rette match for dem, i forhold til uddannelse eller job (Bilag 5, s. 7, l. 37-45 - s. 8, l. 1-2 + Bilag 6, s. 11, l. 38-48). Denne proces, argumenterer Cottam for, skal underbygges af kapabiliteter og dét at gøre kapabiliteter synlige for den unge og få dem i spil (Cottam 2018: 217+218). I

sammenhæng med dette fortæller Carina, at hun i samtaler med de unge beretter om følgende:

“Lad os tage ud og prøve at finde ud af, hvad man kan i 10. klasse? Hvad kan man på en FGU? Eller hvad kan man på en erhvervsuddannelse? Hvad møder man af krav de forskellige steder? Og hvad tænker du så om de krav? Og på den måde får de så også kigget ind i, [...] hvad det er de godt kan lide, eller hvor de placerer sig i de her besøg. Netop ved at komme ud og se det. Jeg kan jo godt sidde og tænke, jeg tror i mit hoved, at vi ender ved en FGU, måske. Men jeg laver den der alligevel. Jeg ved også godt, de ikke skal på gymnasiet. Men det skal ikke være mig, der lukker den dør. Det skal de selv have lov til.” (Bilag 5, s. 5, l. 7-16).

Citatet beskriver, hvordan Carina lader den unge selv komme frem til, hvad der kunne være den bedste løsning for den unge selv. Selvom Carina på forhånd måske har gættet, hvad der kunne være det bedste uddannelsesmæssige match for den unge, lader hun den unge selv få øje på de muligheder, der er omkring dem. Vi argumenterer for, at den unge kan opnå større mulighed for at blive bevidst om de gensidige forhold, der befinder sig mellem de interne og eksterne realiteter i den unges eget liv (Cottam 2018: 217+218). Altså hvad den unge kan overkomme af de uddannelses- eller jobmæssige muligheder der findes. Ydermere argumenterer vi for, at denne metode, hvor den unge selv får lov til at finde frem til den bedste løsning for den unge selv, er en måde, hvorpå Carina, som velfærdsarbejder, ikke forsøger at styre den unges behov og kommer med kommandoer. Men netop er en proces, hvor der er plads til, at den unge, med egne erfaringer og ord, finder frem til den rette uddannelse, rette job eller med Cottams udtryk, det gode liv. Cottam argumenterer yderligere for, at disse kapabiliteter er centrale for at et individ, i dette tilfælde en ung, føler sig tilstrækkelig i sin tilværelse. Hun mener at det ikke er nok for en ung at overleve, når vi lever i et overflodssamfund, men at en ung skal kunne noget eller være noget, for ikke at føle sig skamfuld over for sine medmennesker (Cottam 2018: 221). I takt med at den unge opdager sine kapabiliteter, og bliver bevidst om dem, så vil vedkommende tilsyneladende opleve sig selv på lige fod med andre i samfundet. Dette er, ifølge Cottam, centralt for at den unge kan skabe og vedligeholde relationer, og derfor også

en vigtig del af relationsarbejdet for rådgiverne, da de, som det fremgår i ovenstående citater, ønsker at bevidstgøre de unges kapabiliteter for dem.

Forståelsen af det tidligere nævnte gode liv og hvad dette indebærer er subjektivt, og defineres derfor, som ovenstående citater eksemplificerer, ud fra den unges ønsker og drømme. Vi finder det dog relevant at fremhæve den potentielle konflikt, der er mellem forståelsen af det gode liv, eller som Ungekoordineringen omtaler det, den positive destination. Man kan argumentere for, at mulighederne ikke er uendelige, for hverken de unge eller rådgiverne, da de qua lovgivning og ressourcer er underlagt nogle rammer. Derfor kan det tilsyneladende være en svær balancegang for rådgiverne, når de i forsøget på både at imødekomme den unges syn på sin positive destination, samtidig med at de skal overholde den lovgivning som er på området. Under interviewet med vores rådgiver Merete, der falder snakken netop på hvordan man som rådgiver håndterer et ungt menneske, som ikke vurderer sine kapabiliteter i relation til de aktuelle rammer. Hun fortæller hvordan hun til sidst må skære igennem overfor den unge, fordi de ønsker som den unge har for sin fremtid ikke kan imødekommes af kommunen (Bilag 4, s. 26, l. 21-28). Derfor opstår der en undren om, i hvor høj grad de unge egentlig kan definere deres eget gode liv, eller positive destination, når kommunen eller samfundet definerer rammerne. Derudover kan man også argumentere for, at når de koordinerede teams i Ungekoordineringens formål er, at få de unge i beskæftigelse i form af job eller uddannelse, så er det også rammesættende for de unges drømme og forløb.

Tid

Efter at have udfoldet vores empiriske fund om arbejdet med kapabiliteter, og hvilke overvejelser rådgiverne har i dette arbejde, samt betydningen af en bevidstgørelse af kapabiliteter, i henhold til relationsarbejde, vil vi nu præsentere et andet fund inden for relationsarbejdet. I selve mødet og samtalerne med de unge, ser vi nemlig, at rådgiverne tilsyneladende har overvejelser omkring, hvorledes de er sammen med den unge på og heri er bevidst om, at forandring kan tage tid, hvilket blandt andet fremgår af følgende udsagn fra rådgiveren Merete:

“Man kan ikke forvente, at man får det ud af det, som man gerne vil have [...]. Men det duer ikke, man må simpelthen tage det stille og roligt som det kommer

og så kan det være ved 3., 4. eller 5. samtale at man får lidt ud af det.” (Bilag 4, s. 18, l. 4-8).

Ovenstående citat beskriver, hvordan man som rådgiver ikke nødvendigvis kan forvente, at alle samtaler med de unge når i mål ved de første møder, men at der må prioriteres tid til flere samtaler. Dette argumenterer vi for kan ses som værende en del af det relationelle arbejde rådgiverne udfører og som Cottam beskriver i sit 3. princip om “Relationer først og fremmest”. Her pointerer Cottam netop, at ved at arbejde sig langsomt frem, så skabes der tillid og dette er essentielt for det gode relationsarbejde (Cottam 2018: 223). Hertil tolker vi ovenstående citat, som værende en måde, at arbejde sig langsomt frem og på den måde kunne opnå en tillidsfuld relation hos de unge, for derigennem at kunne skabe forandring. I forlængelse af dette, finder vi det relevant at inddrage de unges perspektiv på tid i deres forløb, og betydningen af tid i henhold til relationsdannelse. Som tidligere nævnt, så fik vores unge informant Vera, tilknyttet en IPS-konsulent, inden hun blev tilkoblet et koordineret team fra Ungekoordineringen, og derfor har de begge haft mulighed for at lære hinanden at kende over en længere periode. Dertil fortæller Vera, at hende og hendes IPS-konsulent også ofte taler om personlige oplevelser og interesser, hvor de derigennem har opdaget at de har en del ting til fælles. Vera smiler også under interviewet, da hun fortæller om hvordan at hendes IPS-konsulent forstår hendes jargon, og at de nu kender hinanden så godt, at der sjældent sker misforståelser mellem dem (Bilag 2, s. 11, l.10-18). Veras oplevelse af hende og hendes IPS-konsulents tillid, kan yderligere teoretiseres og nuanceres gennem Cottams teori. Her argumenterer hun nemlig for, at god tid er centralt for at tillid kan opstå mellem den unge og rådgiver, og derved skabe en nær relation. Vi kan yderligere tolke, at taget Veras generelle mistillid til det kommunale i betragtning, så er denne tid og gensidighed endnu mere essentielt, for at tilliden og relationen kan blomstre. Under interviewet spørger vi Vera ind til, om der er forskel på den relation hun har til hendes bostøtte eller IPS-konsulent og så hendes rådgiver, hvortil hun svarer:

”Ja og det har også noget at gøre med at de andre skifter hele tiden, hvor min IPS-konsulent er den samme. Så fik jeg helt nye sagsbehandler og rådgiver og alt muligt da jeg blev 18, og nu hvor jeg fået ny sagsbehandler igen igen, så er

der hele tiden nye mennesker, man skal forholde sig til. [...] Dét at min IPS, så har hængt ved, og ligesom er den faste klippe [...]. Hun kommer herhjemme i huset, mærker energien, hvordan har vi det lige nu, både som familie, men også mig personligt, er ligesom med til også at give mig den tryghed. Det er det samme når min bostøtte hun er med, så er hun ligesom min faste klippe, også til at sige, okay det er sådan her det fungerer derhjemme [...]. Så det, at der bliver skiftet rigtig meget ude på jobcentret i kommunen i forhold til sagsbehandlere, er et problem synes jeg, hvor at Jeg er glad for at man ikke skifter sin IPS-konsulent eller en bostøtte ud så tit [...].” (Bilag 2, s.13, l.15-29.)

Her fortæller Vera altså, hvordan at den relation hun har til hendes IPS-konsulent og bostøtte er bedre end eksempelvis hendes sagsbehandler, også omtalt som rådgiver i det indeværende speciale. Grunden til dette italesætter hun både som værende fordi hun ikke oplever at de kommer fra kommunen, som hun, som tidligere nævnt, ikke har stor tillid til, men altså også fordi de ikke er blevet skiftet ud som hendes rådgiver er blevet. Ved at anvende Cottams teori til at udfolde Veras citat, kan man altså argumentere for at den relation som hun har fået til hendes IPS-konsulent og sin bostøtte, til dels er muliggjort af tiden, da de er kommet hos hende over en længere periode (Cottam 2018: 223). Der har altså været god tid til at skabe en relation, hvilket også kommer positivt til udtryk i måden, hvorpå Vera formulerer i hvor høj grad hendes IPS-konsulent og bostøtte har en indgående kendskab til både Vera som person, men altså også hendes familie og deres liv. I forlængelse af Veras oplevelse af stor udskiftning hos det kommunale, så kan vi argumentere for at det kan have en positiv effekt på relationsarbejdet, og formodningsvis også oplevelsen af inddragelse, hvis der var større personel stabilitet, var til stede. Derudover kan vi nuancere dette fund med Cottams teori, og argumentere for at denne personelle stabilitet kan være medvirkende til at motivere til forandring hos de unge, og dermed formodningsvis også et mere formålsrettet forløb. Det er tilsyneladende ikke kun tiden, som har en afgørende betydning for relationsdannelsen, men altså også en form for kontinuitet hos personalet i det kommunale, og de generelle arbejdsgange, i henhold til relationsarbejdet med de unge.

Ulighed i relationsarbejdet

Efter at have udfoldet vores analytiske fund om relationsarbejdet i henhold til tid, samt betydningen af dette hos vores informanter, vil vi nu bevæge os videre til de fund, der er gjort i henhold til ulighed inden for det relationelle arbejde. Vi har fundet i vores empiri, at denne ulighed tilsyneladende er noget som særligt vores rådgivere er opmærksomme på, hvert fald når de udfører relationsarbejde med de unge. Vores rådgiver Merete fortæller følgende:

“Så det er hele tiden kropssprog, øjne, stemning, hele tiden være opmærksom, og så få endelig lukket ned, når man kan mærke, at det bliver for meget. Fordi man skal snakke med den unge igen. Og de husker, hvordan var det her, og hvis man lukker ned, så luk ned med et eller andet der har intet med det her at gøre. Ej, må jeg ikke godt lige se den der hund igen og må jeg ikke se din fugl, må jeg ikke prøve at se hønsene. Og hvis det er en ung, så anerkend og ros for den tid han/hun har brugt i samtalen og sig: ”Det var skide godt.” Bare fyld på og så får man et smil fra mange af dem, der er så udfordrede. For de får ikke meget anerkendelse, det er tydeligt at mærke.” (Bilag 4, s. 18, l. 21-30).

At Merete beskriver, hvordan hun har fokus på kropssprog, stemning og nødvendigheden af, at slutte samtalen, når den unge ikke kan mere, argumenterer vi for er et valg, som er med til at opbygge et relationelt arbejde, som matcher den unge og den kontekst de befinder sig i. Merete beskriver ligeledes i citatet, at hun har fokus på at slutte samtalen af positivt, ved eksempelvis at tale om kæledyr og være anerkendende. Dette kan teoretisk udfoldes med Cottams forståelse, som værende en måde, hvorpå positive interaktioner skal stå i forgrunden og netop dette fordrer det relationelle arbejde, og dermed tilsyneladende også inddragelsen af den unge (Cottam 2018: 224). Som rådgiver, kan vi argumentere for, at Merete har fokus på at skabe en tillid og gensidighed, som skal være fundamentet for den relation som gerne skal blive skabt mellem rådgiveren og den unge. Udover kropssprog og at aflæse de unges signaler, lægger vores rådgiver Merete, i samtalerne med de unge, ligeledes vægt på:

“Så ja, jeg er nok bevidst om, det her magtforhold, fordi jeg tænker over, at jeg skal ikke snakke i de her floskler, kommunale floskler, gloser. Skrankepavesnak. Altså, det duer ikke, oplever jeg.” (Bilag 4, s. 11, l. 15-17).

I citatet beskrives, hvordan der er bevidsthed omkring det magtforhold, der kan forekomme mellem rådgiver og ung, som ud fra Andersens og Broks teori, kan være den magt en rådgiver besidder i et kommunalt regi, overfor den unge som har brug for støtte eller lignende (Andersen & Brok 2021: 18). Derudover beskriver hun, hvordan der er fokus på at tale i et sprog, som forstås af den unge og dermed ikke tale hen over hovedet på den unge.

Det at have fokus på kommunikationen og i særdeleshed sproget, beskriver Cottam som værende en essentiel del af det relationelle arbejde, da at tale i forkortelser eller interne termer og logikker kan skabe en distance mellem rådgiveren og den unge (Cottam 2018: 224). Hvorfor en sikring af at tale i simple og sikre termer kan være medvirkende til at bygge en relation ud fra den unges kontekst og ændre i magtens dynamikker og mindske uligheden. Og dette kan, med udgangspunkt i Andersens og Broks teori, gøres gennem bevidstgørelse, som Merete også udtrykker at hun er klar over. Dette fokus på gensidighed og kommunikationens magt uddyber Merete også i følgende citat, hvor hun uddyber hendes fokus på sprogbrug:

“[...] jeg vil helst ikke bruge et formelt sprog eller et pædagogprog, for jeg kan mærke “den her” (gestikulere et stop-signal) med det samme. Tryghed, tillid, afslappethed, det er det, jeg forsøger at få ud af det, når jeg træder ind i et rum med en ung eller forældre.” (Bilag 4, s.11, l.10-13)

Vi tolker ovenstående citat som en måde at skabe en mere ligeværdig dialog på, da anvendelse af et sprog, som forstås af alle parter, er en inkluderende metode, som er medvirkende til at den unge nemmere kan spejle sig i rådgiveren. Ud fra Cottams teori kan det udfoldes, at en ulighed altså kan komme i vejen for det relationelle arbejde (Cottam 2018: 224). Derfor kan det tilsyneladende være fordelagtigt for inddragelsespraksis at forsøge og mindske denne, ved eksempelvis at have opmærksomhed på sproget, både i henhold til den unge, men også forældrene. I relation til dette pointerer Andersen og Brok, at det essentielle er, at rådgiveren er

opmærksom på virkemidler, som kan fordre den ligeværdige dialog og dialogiske inddragelse (Andersen & Brok 2021: 54). Denne kommunikationsform og metode, som Merete beskriver, kan, ifølge Andersen og Brok, være medvirkende til at den unge nemmere kan spejle sig i rådgiveren og derfor er mere modtagelig overfor relevant viden fra rådgiveren, hvilket fordrer samarbejdet og optimerer en empowering proces og kan mindske uligheden. Det kan ligeledes være medvirkende til at styrke ejerskabsfølelsen hos den unge, da det kan være med til at skabe rum for at den unge selv kan sætte ord på sine drømme og netop ikke får lagt ord i munden af en rådgiver. Cottam argumenterer yderligere for, at lighed mellem rådgiver og ung er grundlaget for at kunne skabe en tillidsfuld relation, som over tid kan empower den unge i sit eget liv (Cottam 2018: 224). Denne oplevelse af en ligeværdig relation, kan vores unge informant Vera også nikke genkendende til, da hun beskriver, hvordan at hendes IPS-konsulent gør alt hvad hun kan for at hjælpe og støtte Vera, og til sidst i interviewet fortæller hun faktisk også, at hun oplever at de er "*på samme hold*" (Bilag 2, s.21, l.3-6). Dette tolker vi som en gensidig oplevelse af, at relationen opleves lige og er tilsyneladende central for både Vera og hendes IPS-konsulent, hvilket også, ifølge Cottam, bør være sådan, for at kunne udøve relationelt arbejde (Cottam 2018: 224). Vera uddyber desuden, at hendes IPS-konsulent er villig til at omrokere møder og generelt er fleksibel for at imødekomme Veras ønsker (Bilag 2, s.20, l.20-26). Det kan formodes at hendes IPS-konsulent forsøger at sætte sig i Veras sted, og gøre forløbet så godt som muligt. Dette kan udfoldes gennem Andersens og Broks teori om perspektivbytte, hvor målet er for rådgiveren, at sætte sig ind i den unges oplevelse af sin egen virkelighed (Andersen & Brok 2021: 103). Årsagen til dette er tilsyneladende et forsøg på at forstå den unges forudsætninger, særligt i henhold til at empower den unge i sin tilværelse. Man kan herigennem argumentere for, at når en rådgiver i højere grad kan forstå en ungs virkelighed, så kan det tilsyneladende også være nemmere både at sætte sig ind i deres ressourcer og mangel på samme. Ud fra Veras citat kan det altså også tyde på, at dette perspektivbytte også kan have en positiv effekt på relationsarbejdet. Vi finder det dog interessant at sætte spørgsmålstejn ved, i hvor høj grad rådgiverne i virkeligheden kan udføre et perspektivbytte. Ud fra den anvendte hermeneutiske tilgang, vil vi mene at vi hver især har en forforståelse, også i mødet og i tolkningen af andre mennesker. Det samme kan gøre sig gældende for rådgiverne, som vi argumenterer for, qua at de er systemrepræsentanter, som derfor har uddannelse og en bureaukratisk forståelse med sin ind i mødet med de unge. Det kan

derfor skabe en undren i om et perspektivbytte reelt er muligt, ud fra den forståelse som Andersen og Brok anvender, og i så fald om et totalt perspektivbytte bør være målet i empowermentarbejdet. Ud fra de ovenstående empiriske uddrag om ulighed i relationsarbejdet og perspektivbytte, kan det tilsyneladende ses som en fordel, at der er forskel på rådgiverne og de unges perspektiv. Dette kan muliggøre en gensidig afhængighed, hvor den unge gerne vil drage nytte af rådgiverens ekspertise, og rådgiveren gerne vil drage nytte af den unges forestillinger om deres tilværelse og positive destination.

Derfor argumenterer vi altså for, at en bevidsthed om den ulighed, der kan være mellem rådgiver og ung, kan have en påvirkning på, hvordan den unge oplever inddragelse i sit forløb, og optimere samarbejdet mellem den unge og deres rådgiver. Dermed kan vi også argumentere for, at en gensidig afhængighed er til stede, for at både den unge og rådgiveren kan indgå i et formålsrettet forløb, for at indfri den unges positive destination. Formålet er tilsyneladende ikke at fjerne al ulighed, men at tydeliggør den ligeværdighed som bør være mellem mennesker, og derfor også mellem rådgiver og ung, for til gengæld at drage nytte af den ulighed som også kan være med udgangspunkt i fagligforståelse og forståelse for eget liv.

Skabe muligheder

Efter at have præsenteret de ovenstående analytiske pointer i henhold til ulighed i relationsarbejdet, så vil vi nu fortsætte med de empiriske fund som er gjort i henhold til at skabe muligheder gennem relationelt arbejde. Netop dette, om at skabe muligheder, få øje på muligheder og holde fast i det positive, tolker vi generelt, kommer til udtryk i rådgivernes arbejde og derfor gennem flere af ovenstående citater. Ligeledes vil vi anvende Cottams teori til at udfolde formodningen om, at relationelt arbejde også omhandler at kunne forbinde flere af den unges ressourcer, såsom viden, tid og kompetencer, hvilket vi argumenterer for kommer til syne i følgende citat (Cottam 2018: 226):

“Det kan også være for at se egne ressourcer. Og for mange kommer med den der: “Jamen jeg kan ingenting.” Altså så får de jo lige pludselig øje på: “Jamen jeg kan faktisk noget.” Og det er da i hvert fald meget mere opløftende end at gå derfra og så bare have lukket den ved, at “Jeg kan ingenting.” [...] Og de får

på en eller anden måde taget ejerskab ind i: "Jamen det er egentlig det her, jeg egentlig gerne vil og det kunne godt være spændende". Så går vi sammen den vej." (Bilag 6, s. 4, l. 1-9).

Ovenstående er en videre beretning fra Clara om, hvilke overvejelser og metodiske greb hun er opmærksom på i samtalen med de unge. Citatet beskriver, hvordan hun i samtalerne med de unge forsøger, at få de unge til at få øje på egne ressourcer og på den måde få taget ejerskab ind i processen, for at finde en passende uddannelse eller job. Dette kan nuanceres ud fra Cottams perspektiver, vedrørende princippet om at forbinde flere ressourcer. Vi argumenterer for at se, at Clara forsøger at få de unges egne ressourcer synlige og sætte dem i forbindelse med hinanden. Dette gøres blandt andet ved at de unges viden, tid og kompetencer bliver synlige for dem og kunne forbinde disse i udvælgelsen af relevant beskæftigelse. For på den måde, at skabe en endnu større ressource hos dem, end ved start af forløbet, hvor den unge ikke troede på sig selv. Ved også at benytte Andersens og Broks teori om empowerment, kan vi yderligere udfolde disse overvejelser, som Clara gør sig, som et forsøg på at empower den unge i sin egen tilværelse (Andersen & Brok 2021: 31). Rådgiveren kan altså tilsyneladende støtte den unge i at føle sig myndig i sit eget liv, og derfor også være den som bedst kan vurdere, hvad der defineres som deres positive destination, eller det gode liv. Centralt i empowermentteorien er, at få individet til at opleve sig selv som ekspert i eget liv, og dette kan blandt andet gøres ved at benytte den metode, som Clara beskriver i ovenstående citat, altså at synliggøre den unges ressourcer (Andersen & Brok 2021: 31). Et eksempel på dette finder vi hos vores unge informant Vera, som flere gange under interviewet fortæller om den tillidsfulde relation og interesse, som hun oplever fra hendes IPS-konsulent. Her kan det tolkes at det tilsyneladende har en stor værdi for Vera og hendes syn på det kommunale, men også sig selv. Hun fortæller at denne relation til hendes IPS-konsulent har motiveret Vera til at overskride nogle grænser, og hun er blevet mere bevidst om alle de ting hun faktisk kan, og er god til:

"Jamen, for eksempel i den seneste praktik, den har været med til at vise mig, at jeg faktisk godt kan tåle at stå bag en kasse, og jeg kan også godt tåle at snakke med nye mennesker. Jeg kan kommunikere med folk, der ikke taler dansk, og jeg kan faktisk godt alle de her ting, som man skal kunne for at stå

bag kasseapparatet og være ansigtet udadtil. Jeg har fået et større indblik i, at jeg faktisk også kan fastholde en rutine og gøre mit arbejde [..].” (Bilag 2, s.25, l.6-11)

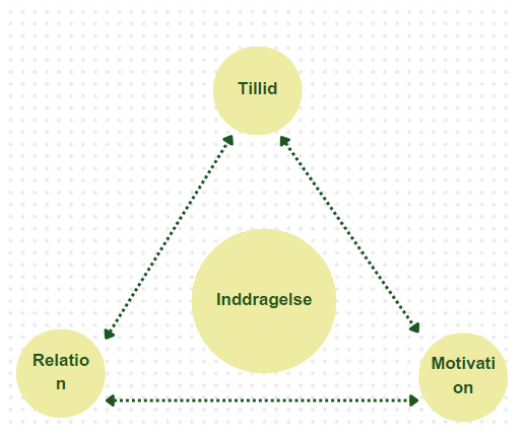
Veras udtalelser kan altså tolkes som værende et udtryk for at hun nu tror mere på sig selv, og at det kan være en positiv oplevelse at overskride sine grænser, særligt når man opdager at man kan mere end man tror. Denne bevidstgørelse af Veras kompetencer og ressourcer kan teoretisk nuanceres gennem Andersens og Broks teori om empowerment. Her handler det, som tidligere nævnt, i høj grad om at sætte den unges egne ressourcer i spil, og myndiggøre vedkommende gennem positive succesoplevelser, som øger den unges tro på egne evner (Andersen & Brok 2021: 31). Det kan derfor tolkes, at det er dette som Vera oplever i hendes praktik, og som hendes IPS-konsulent opfordrer til, på baggrund af den tillidsfulde relation som de har til hinanden, og som skaber muligheder for Vera. På den anden side kan man også anvende Cottams teori til at nuancere disse muligheder, hvor hun nemlig argumenterer for, at en tillidsfuld relation, som tidligere nævnt, netop kan skabe forandringer, men altså også støtte den unge i at forholde sig til sin egen virkelighed (Cottam 2018: 227). I henhold til Veras oplevelse af sin seneste praktik, så kan det tolkes som IPS-konsulentens forsøg på at synliggøre Veras ressourcer og støtte hende i at skabe muligheder for sig selv. Her er det, ifølge Cottam, centralt at rådgiveren kigger på, hvilke indre og ydre strukturelle forhold, som enten motiverer Vera eller begrænser hende. Disse ressourcer kan, ifølge Cottam, gøre Vera i stand til at sortere i hvilke muligheder hun skal gribe eller forkaste, i takt med at hun, gennem den relation hun har til sin IPS-konsulent, udforsker både sin positive destination og vejen dertil. Derfor kan relationen tilsyneladende være afgørende for, hvordan de unge oplever inddragelsen i sit forløb hos Ungekoordineringen, men også i hvor høj grad de bliver empowered i sit eget liv.

Konklusion

Efter at have præsenteret de empiriske fund med et analytisk afsæt, og udfoldet dem med de valgte teoretiske perspektiver, vil vi nu afslutningsvis lave en opsummering, for i den forbindelse, at konkludere på de fund som er gjort. Formålet med dette speciale har været, at belyse hvilke overvejelser rådgiverne i Ungekoordineringens koordinerede teams har, når de udfører inddragelsespraksis. Derudover ønskede vi også at undersøge, hvilke forudsætninger, der kunne have en betydning for oplevelsen af inddragelse, både fra de unge, men også fra rådgivernes perspektiv. Derfor lyder specialets problemformulering som følgende:

Hvilke overvejelser gør rådgiverne sig, når de udfører inddragelsespraksis i Ungekoordineringens koordinerede teams og hvilke forudsætninger kan have en betydning for hvordan denne udføres af rådgiverne og opleves af de unge?

For at kunne besvare specialets problemformulering vil vi fremhæve de analytiske pointer, som er udfoldet løbende gennem analysen. Med udgangspunkt i specialets udarbejdede kvalitative semistruktureret interviews, har det givet os muligheden for at opnå en dybdegående viden om nogle af de forhold der gør sig gældende for inddragelsespraksis og oplevelsen heraf hos Ungekoordineringens koordinerede teams. For at visualisere vores fund, har vi udarbejdet en figur, der aktivt kan anvendes i udførelsen af inddragelsespraksis og vi argumenterer vi for at figuren visualiserer sammenhængen i vores fund og bør derfor ansues som ét samlet fund:

Her konkluderer vi altså, ud fra vores empiri, at motivation, tillid og relation har en betydning for oplevelsen og udførelsen af inddragelse, med afsæt i både rådgivernes og de unges perspektiv. Vi finder at en ung, der er motiveret for at komme i beskæftigelse, med støtte fra Ungekoordineringens koordinerede teams, har en generel positiv oplevelse af sit forløb, og dermed også en positiv oplevelse af at blive inddraget heri. På samme vis kan vi også se, at de rådgivere, som beskæftiger sig med motiverede unge, også har nemmere ved at udføre inddragelsespraksis, og ligeledes at få den unge i mål med sin positive destination.

I empirien fremgår også overvejelser om tillid mellem den unge og rådgiveren, og hvordan tillid har betydning for relationsdannelsen og inddragelsespraksis. Vi kan derfor konkludere, at rådgiverne er bevidste om, hvordan de skaber tillid i relationen til den unge, for at dette kan optimere inddragelsen. Vi kan konkludere at rådgiverne udfører inddragelsespraksis gennem et relationelt perspektiv, og herunder gør de sig nogle overvejelser om kapabiliteter eller ressourcer, tid, ulighed og at skabe muligheder for den unge. I henhold til tid i relationsarbejdet, finder vi det ikke kun afgørende, at der er god tid til at danne relationen, men ligeledes finder vi at kontinuitet spiller en central rolle. Vi kan derfor konkludere at oplevelsen og udførelsen af inddragelse er afhængig af en relationsdannelse, som kan være påvirket af en tidshorisont, samt kontinuitet i en rådgiver, kontaktperson eller lignende, som der kan dannes denne relation til. Derudover har vi fundet det betydningsfuldt at nuancere ulighed i relationsarbejdet, da dette spiller en rolle i relationen mellem rådgiver og ung. Formålet er ikke at fjerne al ulighed, men at tydeliggøre den ligeværdighed, som bør være mellem mennesker, og derfor også mellem rådgiver og ung, for dermed at drage nytte af den ulighed, som er udgangspunktet i faglig forståelse hos rådgiveren og en forståelse for eget liv hos den unge. Derfor kan vi også konkludere, at en gensidig

afhængighed er til stede, for at både den unge og rådgiveren kan indgå i et formålsrettet forløb, for at indfri den unges positive destination. Vi finder desuden at rådgiverne inddrager de unge gennem en empowerment overbevisning, hvor de forsøger at synliggøre de unges kapabiliteter, og derved skabe muligheder for dem, sådan at de føler sig myndige i deres eget liv.

Alle disse overvejelser kan, ud fra empirien, konkluderes at have betydning for, hvorledes relationsarbejdet, og altså også inddragelsen, udføres af rådgiveren, men også hvordan det opleves af den unge. Ud fra dette kan vi konkludere, at de involverede rådgivere udfører inddragelse ud fra nogle overvejelser, de gør gennem individempowerment-perspektiv, (lokal)samfundsempowerment-perspektiv og relationelt perspektiv. I forlængelse af dette kan vi konkludere at der blandt undersøgelsens deltagende rådgivere, ikke er fokus på gruppeempowerment, som kan have en gavnlig effekt på inddragelsen. Rådgiverne italesætter altså deres overvejelser som værende med fokus på den unges ønsker og behov, hvilket indikerer at de arbejder ud fra individempowerment. Disse ønsker og behov befinder sig inden for en ramme af beskæftigelse, og dette relaterer sig til (lokal)samfundsempowerment, hvilket derfor også er i fokus hos rådgiverne. Derudover kan vi konkludere, at rådgiverne har overvejelser om de rammer, der er for inddragelse af den unge, og hvordan de selv kan påvirke disse, for bedst muligt at imødekomme de unge. Dette omhandler både de fysiske rammer, men også de kommunale rammer, der kan have en påvirkning på forventningerne til både den unge og rådgiveren. De involverede rådgivere har ligeledes fokus på deres retorik og kropssprog, for at styrke dialogen, således at den unge oplever at blive set og inddraget gennem et letforståeligt sprogbrug. Vi kan desuden konkludere at rådgiverne også gør sig overvejelser om, hvilket udgangspunkt den unge har, når de tager imod forløbet hos Ungekoordineringen, og hvor motiveret de er for at skabe forandring og komme i beskæftigelse.

Vi kan derfor samlet konkludere på hvilke overvejelser rådgiverne gør sig, når de udfører inddragelsespraksis i Ungekoordineringens koordinerede teams i Hjørring Kommune. Dertil kan vi konkludere at tillid, motivation og relation er forudsætninger, der har betydning for, hvordan at rådgiveren kan udføre denne inddragelsespraksis, men også for hvordan den unge oplever denne. Det vil sige, at når den unge er motiveret for at indgå i et forløb med et koordineret team, og der er tillidsfulde relationer mellem den unge og vedkommendes rådgiver og/eller kontaktperson, så har

inddragelse gode forudsætninger for at lykkedes. På den anden side kan vi konkludere, at hvis en af disse forudsætninger udebliver i et forløb, kan det vanskeliggøre inddragelsen. Vi mener heraf at indeværende speciales fund og undersøgelse bidrager med en værdifuld indsigt i inddragelsespraksis generelt.

Diskussion af kvalitetskriterier og fund

Følgende afsnit indeholder en præsentation og uddybning af specialets kvalitetskriterier, herunder validitet, reliabilitet samt generaliserbarhed. Vi har gennem hele specialets tilblivelse været bevidst om, at samtlige af vores metodiske valg og udførelsen har betydning for specialets videnskabelige kvalitet, hvorfor vi vil frembringe og tydeliggøre disse i de følgende afsnit (Olesen & Monrad 2018: 299).

Validitet

Det første kvalitetskriterium, som vi vil præsentere, vurdere og diskutere vores speciale ud fra, er validitet. Validitet kan også betegnes som sandhedsværdi eller gyldighed og omhandler, hvorvidt vi undersøger netop det, som vi postulerer, vi undersøger i specialets problemstilling (Olesen & Monrad 2018: 299+300). Som det første har vi fundet det fordelagtigt at lave en litterær undersøgelse af fænomenet og hvorledes det er blevet undersøgt før, for at kunne præcisere vores valgte fænomen og blive klogere på, hvor der findes videns huller heromkring. Dette er frembragt i specialets indledende sider i indledning, problemfelt samt litteratursøgning (Olesen & Monrad 2018: 301). Der findes yderligere en vigtighed i, at omsætningen og koblingen af de anvendte udvalgte temaer og teoretiske begreber sker, så der opstår overensstemmelse mellem vores datamateriale og det fænomen, vi undersøger. Sammenfattende kan man sige, at validitet knytter sig til sammenhængen mellem vores problemformulering, dataindsamlingsproces samt vores teoretiske overbevisning (Olesen & Monrad 2018: 300).

Vi er bevidste om, at vores rekrutteringsproces indeholder bias qua vores brug af en gatekeeper til udvælgelse af informanter og det faktum, at de unge er rekrutteret af deres egen rådgiver. Generelt ved brug af en gatekeeper kan det påvirke undersøgelsens validitet, da en gatekeeper kan have et organisatorisk ønske om at fremstille organisationen på en særlig vis, eksempelvis en indsats der er dygtige til at

inddrage deres borgere, og derfor rekruttere “de gode” rådgivere. På samme vis kan en gatekeeper i højere grad rekruttere unge som har haft succes i deres forløb, og som har en god og positiv relation til deres rådgiver, for at de kan fremstille organisationen som en god og inddragende praksis. Dette er en bias som kan være vanskelig at kompensere for, men på trods af dette, kan vi ikke komme udenom, at det ikke havde været muligt at undersøge denne målgruppe uden brug af en gatekeeper, og derfor har dette været en nødvendighed for at kunne udarbejde et vidensbidrag inden for dette felt.

Vi har derudover været transparente i vores operationaliseringsproces, hvor det er tydeliggjort, hvorledes vi har bevæget os fra udvalgte temaer til forskningsspørgsmål for slutteligt at have interviewspørgsmål. Vi har ligeledes været opmærksomme på, under samtlige af vores interviews, om vores spørgsmål har været forståelige for vores informanter, således at vi bedre har kunne sikre at få indsigt i rådgivernes arbejde og de udsattes unges oplevelse af de koordinerede forløb. Vi har samtidig været bevidste omkring vores forståelse og fortolkning af informanternes udsagn, hvilket har gjort, at vi løbende gennem samtlige interviews har tjekket vores forståelse og fortolkning ved spørgsmål som: “*Ret mig, hvis det er forkert, men er det rigtig forstået, at...*” eller eksempelvis, “*Når du siger X, betyder det så X?*” (Olesen & Monrad 2018: 301). Dette har været med opmærksomhed på, at anvende flere forskellige spørgsmålstyper gennem hele samtalen i alle interviews. Dette er valgt, da brugen af én type spørgsmål oftest giver én type svar, men ved en kombination af flere forskellige spørgsmålstyper muliggør vi altså forskellige typer svar og derfor en mere nuanceret empiri. I de efterfølgende valgte teoretiske perspektiver, har vi yderligere været transparente i specialets forståelse af disse og ligeledes hvordan og hvorfor de anvendes til vores analytiske afsnit. Vi har endvidere taget det metodiske valg, at anvende semistrukturerede interviews til vores dataindsamling, for at kunne indfange perspektiver i vores udvalgte temaer, som fremgik af vores interviewguide. Samtidig har dette valg givet os mulighed for, at kunne indfange vores informanternes egne frembragte indsigter i henholdsvis rådgivernes inddragelsespraksis og de unges oplevelser relateret hertil. Dette knytter sig ligeledes til vores hermeneutiske tilgang, hvor vi søger at indfange subjektive fortolkninger. Samtlige af disse valg muliggør at vi opnår en detaljeret, udførlig og nuanceret forståelse af vores undersøgte fænomen og derigennem har kunne besvare vores problemformulering (Olesen & Monrad 2018: 301).

Gennemgående for hele tilblivelsen af dette speciale, har vi internt vurderet og diskuteret alle vores valg og fravalg. Det handler både om de som knytter sig til litteratursøgningsprocessen, videnskabsteorien samt de teoretiske perspektiver. På baggrund af dette argumenterer vi for, at have opnået en sammenhæng mellem vores problemformulering, dataindsamlingsproces samt vores teori, hvorfor specialets validitet er styrket.

Reliabilitet

Specialets andet kvalitetskriterium, som præsenteres, er reliabilitet. Dette knytter sig til nøjagtigheden og præcisionen i indeværende speciale. Det er medvirkende til refleksioner over kvaliteten af vores speciale og i hvor høj grad den viden, den analyse og de argumenter, vi producerer, er overensstemmende og gyldige. (Olesen & Monrad 2018: 302). Hertil er det væsentligt at tilføje at sigtet, indenfor dele af videnskabeligt arbejde, herunder det sociale arbejde, ikke udelukkende handler om at producere gyldig viden. Det handler ligeledes om at kunne bidrage til en forandring eller udvikling. Et sådan udviklingssigte ligger indeværende speciale sig inden for, da undersøgelsen handler om at belyse dele af Ungekoordineringens inddragelsespraksis i de koordinerende teams og de unges oplevelser relateret hertil (Olesen & Monrad 2018: 293). Vi er bevidste om, at i forhold til specialets empiriske materiale, analyseprocesser og de anvendte argumenter til specialets påstande, er disse præget af vores videnskabsteoretiske tilgang.

I indeværende speciale er vi som tidligere nævnt inspireret af hermeneutikken, hvilket har den betydning, at vi selv spiller en aktiv rolle i samtlige interviewsituationer og deri er fortolkere af vores informanternes udsagn og beretninger. Til dette, har vi, til udformningen af vores interviewguide, reflekteret over gyldigheden af vores speciale, ved at have fokus på forståelsen af vores spørgsmål. Heri har vi valgt at udforme to forskellige interviewguides, én til rådgiverne og én til de unge. Både med argumenterne, at spørgsmålene differentierer sig lidt fra hinanden, men også med bevidstheden om formuleringen af spørgsmålene, så de bliver forståelige for alle (Brinkmann & Kvale 2015: 189). Ydermere har vi haft fokus på at foretage en systematisk og grundig kodning af vores data, hvor vi har draget nytte af vores

abduktive tilgang og arbejdet defamiliariserende med vores empiri (Olesen & Monrad 2018: 302). Ydermere, for at sikre specialets reliabilitet, har vi været gennemskuelige med bearbejdningen og produktionen af vores data gennem hele arbejdet med specialet. Vores gennemskuelighed kommer til udtryk gennem vores valg om at transskribere samtlige af vores interview og samtidig har vi været transparente og eksplicite i alle de metodiske valg, der er truffet gennem specialets tilblivelse (Olesen & Monrad 2018: 302).

Generaliserbarhed

Specialets sidste kvalitetskriterium, som vi gerne vil præsentere, er generaliserbarhed og da vores speciale er opbygget som et kvalitativt studie, er det analytisk generaliserbarhed, som findes relevant. Her er det graden af specialets validitet samt reliabilitet, som er bestemmende for, hvorledes en undersøgelse kan generaliseres (Brinkmann & Kvale 2015: 332). Ud fra undersøgelsens hermeneutiske videnskabsteoretiske tilgang, er generaliserbarhed som udgangspunkt ikke et mål for undersøgelsen, da den er forankret i individernes oplevelser, samt vores tolkning af deres forståelser. Dog finder vi det alligevel interessant at argumentere for specialets generaliserbarhed, og belyse denne. Indeværende speciales validitet samt reliabilitet, er argumenteret for at være styrket i det to ovenstående afsnit, og dette danner grundlag for at specialets fund analytisk kan generaliseres.

Analytisk generaliserbarhed handler om, hvorvidt en undersøgelsens fund kan være vejledende for en lignende situation eller kontekst. (Brinkmann & Kvale 2015: 334). Specialet er en undersøgelse af Ungekoordineringens koordinerede teams og hvilke overvejelser de involverede rådgivere oplever at have i forhold til at inddrage de tilknyttede unge og ligeledes hvilke forudsætninger, der har betydning for, hvordan de unge oplever inddragelse i deres forløb. Vi forventer at lignende fund, som er gjort i specialet, kan findes, hvis indsatser, der kredser om udsatte unge med fokus på inddragelsepraksis i arbejdet mod beskæftigelse, finder sted i andre lignende kontekster. I forhold til disse forventninger mener vi alligevel, at der kan skelnes mellem personafhængige, organisationsafhængige og analytiske generaliserbare fund. Vi argumenterer for at undersøgelsen i indeværende speciale hovedsageligt er personafhængig, da vi formoder at en lignende undersøgelse med andre informanter kan give et resultat, der varierer fra specialets resultat. Dog argumenterer vi for at

specialets fund om at tillid, motivation og relation har en betydning for inddragelsespraksis samt oplevelsen heraf, kan være brugbar i andre kommunale indsatser, som arbejder med inddragelse. Derfor mener vi ikke at kunne argumentere for, at dette fund er organisationsafhængig til Ungekoordineringen i Hjørring Kommune, da fundet netop knytter sig til inddragelsespraksis, og dette kan optræde i andre kommunale organisationer eller indsatser, hvor man beskæftiger sig med inddragelse. Vi argumenterer yderligere for at specialets fund kan analytisk generaliseres, da vi finder at dele af fundet gør sig gældende i andre undersøgelser. Vi finder, i en kvantitativ undersøgelse fra VIVE, der har fokus på unges oplevelser af inddragelse og tillid til deres sagsbehandler i kommunen, at relationen og tilliden til sagsbehandler er afgørende for, i hvor høj grad den unge føler sig inddraget (VIVE 2020: 7). Dette relaterer sig til to af specialets forudsætninger, som vi ser har betydning for inddragelsespraksis og oplevelsen heraf. Ligeledes finder vi en undersøgelse fra Aalborg Universitet, udarbejdet af Mette Pless, der omhandler unges motivation og læring i udskoling, og denne viser at motivation er en vigtig faktor for at kunne tage imod læring og dermed også udvikling (Pless 2019: 5). Dette sidestiller vi med et forløb i Ungekoordineringen, hvor målet for den unge er forandring og beskæftigelse, hvilket vi mener knytter sig til læring og udvikling, hvorfor vi argumenterer for, at det er lignende forudsætninger, der gør sig gældende. Ud fra ovenstående argumentation for, hvorledes fundet ikke er organisationsafhængig, men knytter sig til inddragelse generelt og sammenligningen med eksisterende forskning, argumenterer vi derfor for, at specialets fund kan generaliseres til andre og lignende praksisser.

Litteraturliste

Artikler:

- Timmermans, Stephan & Tavory, Iddo 2012: "Theory Construction in Qualitative Research: From Grounded Theory to Abductive Analysis" for *Sociological Theory* 2012 nr.30
 - Link: https://www.researchgate.net/publication/258190377_Theory_Construction_in_Qualitative_Research_From_Grounded_Theory_to_Abductive_Analysis
 - Besøgt d.20/3-2024
- Uggerhøj, Lars, Rømer, Mette & Müller, Maja 2023: "*RESPONSIVE: 6 EU-lande undersøger lydhørhed i sociale indsatser*" for Aalborg Universitet
 - Link: <https://www.en.soc.aau.dk/responsive-seks-eu-lande-undersoger-lydhorhed-i-sociale-indsatser-n98661>
 - Besøgt d.9/3-2024
- Ulrich, Jens 2018: "Inddragelse eller involvering - hvordan når vi borgerne i samskabende processer" for *DenOffentlige.dk*
 - Link: <https://www.denoffentlige.dk/viden-og-radgivningscentre/university-college-1/inddragelse-eller-involvering-hvordan-naar-vi-borgerne-i-samskabende-processer>
 - Besøgt d.15/04-24
- VIA ritzau 2023: "Nyt samarbejde mellem Aalborg Universitet og Hjørring Kommune skal løfte forskning og Ungegarantien".
 - Link: <https://via.ritzau.dk/pressemeddelelse/13690177/nyt-samarbejde-mellem-aalborg-universitet-og-hjorring-kommune-skal-lofte-forskning-og-ungegarantien?publisherId=12773267&lang=da>
 - Besøgt d. 10/03-24

Bøger:

- Andersen, Maja Lundemark & Brok, Pernille Nørlund 2021: *Empowerment i socialt arbejde*. Samfundslitteratur. Latgales Druka.
- Brinkmann, Svend 2014: *Det kvalitative interview*. Hans Rietzels Forlag.
- Brinkmann, Svend & Kvale, Steiner 2015: *Interview - Det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. Hans Rietzels Forlag. København.
- Brinkmann, Svend & Tanggaard, Lene 2015: *Kvalitative metoder - En grundbog*. Hans Rietzels Forlag. Bosnia og Herzegovina.
- Cottam, Hilary 2018: *Radikal hjælp - Hvordan vi genopbygger indbyrdes relationer og revolutionerer velfærdsstaten*. Forlaget Mindspace. København
- Højbjerg, Henriette 2014: "Introduktion" i *Videnskabsteori i samfundsvidenskaberne - På tværs af fagkulturer*. Af Lars Fuglsang, Poul Bitsch Olsen & Klaus Rasborg. Samfundslitteratur. København.
- Ingemann, Jan Holm, Kjeldsen, Lena, Nørup, Iben & Rasmussen, Stine 2022: *Kvalitative undersøgelser i praksis - viden om mennesker og samfund*. Samfundslitteratur. Latgales Druka. 2.udgave.
- Järvinen, Margaretha & Mik-Meyer, Nanna 2017: *Kvalitativ analyse - Syv traditioner*. Hans Rietzels Forlag. Latvia.

- Jespersen, Jesper 2013: "Kapitel 5: Kritisk Realisme - Teori og Praksis" i *Videnskabsteori i samfundsvidenskaberne - På tværs af fagkulturer*. Af Lars Fuglsang, Poul Bitsch og Klaus Rasborg. Samfundslitteratur. København.
- Juul, Søren & Pedersen, Kirsten Bransholm 2012: *Samfundsvidenskabernes videnskabsteori - en indføring*. Hans Reitzels Forlag. Slovenia.
- Luhmann, Niklas 1999: *Tillid - en mekanisme til reduktion af social kompleksitet*. Hans Reitzels Forlag. København.
- Murray, Edward J. 1971: *Motivationspsykologi*. Hans Reitzels Forlag. København.
- Olesen, Søren Peter & Monrad, Merete 2018: *Forskningsmetode - i socialt arbejde*. Hans Reitzels Forlag. Bosnia og Herzegovina.
- Torfing, Jacob & Triantafyllou, Peter 2017: *New Public Governance på dansk*. Akademisk Forlag. København.
- Tortzen, Anne 2008: *Borgerinddragelse - demokrati i øjenhøjde*. Jurist- og Økonomforbundets Forlag. København.

Hjemmeside:

- Bikubenfonden
 - Link: <https://www.bikubenfonden.dk/unge-paa-kanten-uden-job-og-uddannelse-0>
 - Besøgt d. 10/03-24

- Børne- og undervisningsministeriet
 - Link: <https://www.uvm.dk/vejledning-og-stoettemuligheder/vejledning/ansvar-og-aktoerer/den-kommunale-ungeindsats>
 - Besøgt d.08/02-24
- Retssikkerhedsloven
 - Link: <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2019/826>
 - Besøgt d.08/02-24
 - <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2022/1393>
 - Besøgt d.16/02-24
- Social- og Boligstyrelsen
 - Link: <https://sbst.dk/boern/videnscenter-om-boerneinddragelse-og-udsatte-boerns-liv>
 - Besøgt d.18/02-24
- Ungegarantien (Hjørring Kommune)
 - Link: <https://www.ungegarantien.dk/ungekoordineringen>
 - Besøgt d.08/02-24
- Aarhus Universitet: Metodeguiden
 - Link: <https://metodeguiden.au.dk/kvalitativ-metode>
 - Besøgt d. 5/4-24
- Aarhus University Library
 - Link: <https://library.au.dk/forskere/systematisklitteratursogning>
 - Besøgt d. 28/5-24

Rapporter:

- Aalborg Universitet, 2022: *Evalueringsrapport af Ungegarantien i Hjørring Kommune*. Delrapport 2.

- Link:
(https://vbn.aau.dk/ws/portalfiles/portal/517559677/2022.07.09_FINAL.pdf)
- Besøgt d.10/03-24

- Pless, Mette for Aalborg Universitet, 2019: *Unge motivation i udskolingen*.
 - Link:
https://vbn.aau.dk/ws/portalfiles/portal/308691557/Pless_KvaN_Motivation.pdf
 - Besøgt d.24/5-2024

- Rådet for Socialt Udsatte, 2021: *Veje til deltagelse for borgere i socialt udsatte positioner - et litteraturstudie om de teoretiske diskussioner på feltet*.
 - Link:
[Veje til deltagelse for borgere i socialt udsatte positioner litteraturstudie Rådet for Socialt Udsatte.pdf](https://vbn.aau.dk/ws/portalfiles/portal/308691557/Pless_KvaN_Motivation.pdf)
 - Besøgt d.15/04-24

- Socialstyrelsen, 2022: *Borgeren i centrum - Model for tillid, samarbejde og inddragelsen*.
 - Link: <https://sbst.dk/Media/638092102814650967/modelbeskrivelse-bic-version-0.pdf>
 - Besøgt d.12/02-24

- Ungegarantien, 2024: *UNGEKOORDINERING - Fælles plan for vejen til den unges positive destination*. Hjørring Kommune.
 - Link:
https://www.ungegarantien.dk/sites/ungegarantien.dk/files/samarbejdsaftale_ungekoordinering_januar_2024.pdf
 - Besøgt d.23/02-24

- VIVE, 2017: *Fællesskabsmålingen - En undersøgelse af livsvilkår og social eksklusion i Danmark*. Rosendahls a/s.
 - Link: <https://www.vive.dk/media/pure/6772/849308>
 - Besøgt d. 10/03-24

- VIVE, 2020: *Udsatte unges inddragelse i kommunernes sagsbehandling*.
 - Link: <https://www.vive.dk/media/pure/4vlpmlzj/4119491>
 - Besøgt d.24/5-2024